

ДЖАК КЪРЛИ ЕДИН ОТ СТО

Част 1 от „Карсън Райдър“

Превод от английски: Весела Прошкова, 2013

chitanka.info

Посвещавам този роман на моите родители Джак и Бети Кърли.

ПРОЛОГ

Секунди преди едно от най-дългоочакваните събития в живота на Александър Колифийлд, на осъществяването на което той бе посветил дълги години и което щеше да му донесе професионален престиж, прилична заплата и уважението на колегите му, лявото му око започна да намига като жиголо в треторазреден италиански филм.

тик

Той тихо изруга. Като лекар познаваше проявите на преходните едностранни лицеви спазми — очни тикове, предизвикани от събития, които пораждат чувство за тревога или представляват заплахата.

тик

„Нелепо е да изпитваш безпокойство“ — каза си назидателно и стисна непокорния клепач; по време на стажата си в болницата беше извършил или асистирал при стотици аутопсии. Единствената разлика бе, че тази беше първата му аутопсия като дипломиран лекар. Намираше се на шест метра от тялото.

Колифийлд бавно отвори окото си.

Крадешком надникна през отворената врата на малкия кабинет в съседство със залата — доктор Клеър Пелтиър тъкмо изваждаше от плика поредното писмо, явно вниманието ѝ беше погълнато от кореспонденцията. Изведнъж се почувства уязвим и неподготвен, дори непохватен — по програма днес му предстоеше разбор на извършените аутопсии и среща с новите колеги от криминологичния отдел към полицията в Алабама.

Но най-ненадейно доктор Пелтиър му предложи да я замести.

тик

Колифийлд насочи силната лампа, монтирана на тавана, към трупа на масата — човек на средна възраст от бялата раса. Шуртящата вода под мъртвеца наподобяваше шума на поточе, течащо в метално корито. Отново погледна доктор Пелтиър — тя продължаваше да се занимава с пощата. Избърса потта от челото си, за трети път нагласи

маската си, втренчи се в трупа. Питаше се дали ще съумее да направи разреза според нейните изисквания.

Дълбоко си пое въздух, изкомандва на ръцете си: „Сега!“ Синкавобелият корем се отвори като завеса между срамната и гръдната кост. Разрезът беше съвършен като по учебник.

Колифийлд изпод око погледна доктор Пелтиър. Наблюдаваше го.

тик

Тя се усмихна, отново се захвана с кореспонденцията. Колифийлд изтласка страха си в най-отдалеченото кътче на съзнанието си и се съсредоточи върху огледа и претеглянето на органите. Включил беше касетофона и диктуваше заключенията си, по-късно записът щеше да послужи за изготвяне на протокола за аутопсията.

— На пръв поглед миокардната тъкан изглежда нормална по размери и дебелина на стената. Зони от миокарда на лявата камера предполагат прекаран сърдечен инфаркт...

Познатите думи и гледката го върнаха по утъпканата пътека на рутината, дори не забеляза кога тиковете престанаха.

... черният дроб е петнист, наблюдават се наченки на цироза... бъбреците са нормални...

След анонимно обаждане на телефон 911 човекът бил намерен проснат пред къщата си. Медиците от „Бърза помощ“ приложили процедурата за реанимация, обичайна при сърдечен удар, но когато линейката закарала непознатия в университетската болница, вече бил мъртъв. Първоначалните находки от аутопсията подсказваха остра сърдечна слабост, въпреки че неувредената тъкан изглеждала здрава и без епикардит или атеросклероза. Колифийлд навлезе по-дълбоко в телесната кухня и продължи да диктува:

— Забелязва се запушване в низходящото дебело черво...

Опипа буцата — твърда, с правилна форма, очевидно предмет, изработен от човешка ръка. Само по себе си това не беше необичайно — на хирурзите в спешно отделение често им се случваше оперативно да отстраняват вибратори, свещи, зеленчуци и какво ли още не; явно хората бяха изобретателни в търсенето на еротични изживявания.

— С помощта на скалпел № 10 се направи вертикален разрез по предната стена на низходящото дебело черво... — Той издърпа червото, за да разбере какво причинява запушването. — Вижда се

сребрист цилиндричен предмет, напомнящ корпус на електрическо фенерче...

През разреза лъсна влажен метален цилиндър, около единия му край беше омотана черна панделка. Не, не беше панделка, а изолирбанд. Колифийлд предпазливо опипа предмета, изведнъж изпита усещането за заплаха, каквото чувства човек, когато в дома му проникне крадец.

тик

Чу как доктор Пелтиър отмести стола си и тръгна към него, високите ѝ токчета забързано затракаха по пода. Явно беше слушала какво диктува на касетофона. Колифийлд хвана предмета, леко го дръпна. Металният цилиндър се показва през разреза, после се запъна. Той го хвана по-здраво и отново задържа.

тик

Проблесна бяла мълния, придружена със страховито тупване. Колифийлд рязко отметна глава, озова се по гръб на пода. Пред очите му изригна фонтан от червеникава мъгла и дим. Ушите му страховито забучаха, отдалеч чу писък на жена. Над него някой размаха дебела тояга или палка.

Светлината примигна два пъти и угасна.

По-късно, когато Мари Маноло изготвяше писмения документ по записа от касетата, се запита дали да включи последните шест думи на Колифийлд. Тъй като бе обучена от доктор Пелтиър да обръща внимание на най-незначителните подробности и да се придържа към фактите, без да ги тълкува, тя затвори очи, дълбоко си пое въздух и продължи да пише: „Пръстите ми. Къде са ми пръстите?“

ПЪРВА ГЛАВА

— Една вечер някакъв тип разхожда кучето си...

Наблюдавах как Хари Нотилъс, небрежно облегат на масата за аутопсии, разказваше „най-великия виц на света“ на десетина слушатели, които държаха пластмасови чаши с вино или безалкохолни напитки. Повечето бяха чиновници от управата на град Мобийл и на едноименния окръг. Двама бяха юристи — разбира се, работещи за прокуратурата. С Хари бяхме единствените редови ченгета. Забелязваха се и важни клечки, но те се бяха събрали във фоайето, където щеше да се състои церемонията по откриването на преустроената морга. Преди около час прерязаха лентата — златиста, не черна, както бяха предложили неколцина майтапчии.

— Каква порода е било кучето? — попита Артър Питърсън. Той беше заместник-прокурор и произнесе въпроса с тон на адвокат, отправящ възражение.

— Улична превъзходна — изръмжа Хари и присви очи, раздразнен от прекъсването. — И така, един човек се разхожда с кучето си Файдо, изведнъж забелязва някакъв пич да лази под уличната лампа. — Той отпи от бирата си, облиза пяната от мустаците си, които напомняха лопата на булдозер, и остави чашата на масата, където би трябвало да е главата на трупа. — Човекът с кучето пита непознатия дали е загубил нещо. Онзи отговаря: „Да, паднаха ми лещите.“ Собственикът на Файдо го връзва за едно дърво и също започва да лази, за да помогне на непознатия. Пълзят напред-назад, наляво-надясно под лампата. След петнайсет минути човекът с кучето казва: „Братле, не мога да ги намеря. Сигурен ли си, че са паднали тук?“ Онзи отвърща: „Гц, изгубих ги в парка.“ „В парка ли? — изкрещява господарят на Файдо. — Мамка му, тогава защо ги търсиш на улицата?“ — Хари театрално замълча, за да подсили напрежението. — Непознатият посочва лампата и казва: „Ами тук светлината е по-силна.“

Той избухна в смях, мелодичен като чуруликане на пойна птичка, абсолютно нетипичен за чернокож мъж с размерите на парен котел. Слушателите му учтиво захихикаха. Привлекателна червенокоса дама в морскосин костюм озадачено сбърчи чело:

— Не разбирам... Защо това да е най-великият виц на света?

— Защото е метафоричен — отговори Хари; единият му мустак закачливо щръкна, другият презрително клюмна. — Когато им предстои опипом да търсят нещо в мрака, но същевременно се надяват лесно да го открият на светло, деветдесет и девет процента от хората избират втората възможност.

Питърсън вдигна вежда — типичен жест на строг прокурор:

— Според теб кой е човекът „един процент“? Онзи, който винаги опипва в мрака.

Хари ухилено ме посочи:

— Ето го.

Поклатих глава, обърнах му гръб и тръгнах към фоайето. В просторното помещение, претъпкано с хора, беше шумно, местните важни персони с нокти и зъби се бореха да застанат до Най-Голямата Клечка пред телевизионните камери. Гостите се тълпяха около шведската маса. Някаква дебелана с вечерна рокля пъхна в чантата си два сандвича, посегна към кюфтетата със сос, но се поколеба. Недалеч от нея червендалест член на областната управа гордо се пъчеше пред микрофоните на новинарския екип:

— ... приветстваме ви с „добре дошли“ на откриването на новия обект, който е единствен по рода си в цялата страна... гордеем се с възможността да отделим достатъчно средства за изграждането му... трагичният случай с доктор Колифийлд е поука никога да не отслабваме бдителността си...

В дъното на помещението зърнах Уилет Линди и си запроправях път към него, като машинално се извинявах наляво и надясно. Някаква репортерка от канал 14 ме загледа, после препречи пътя ми.

— Познавам ви отнякъде! — заяви, докато замислено потупваше устни с дългия си нокът, лакиран в крещящо червено. — Не бяхте ли замесен в онзи сензационен случай отпреди няколко месеца? Точно така! Не отричайте...

Обърнах се, промуших се през групичка оживено разговарящи хора, като оставих новинарката в недоумение. Не ми се щеше да се

върщам към онези петнайсет минути на мимолетна слава. Уилет Линди се облягаше на стената, държеше чаша с безалкохолна напитка. Измъкнах се от тълпата, напомняща бурно течение на река, и се приближих до него.

— Все едно сме на коледна разпродажба в евтин супермаркет, Уил. — Разхлабих вратовръзката си и се намръщих, като видях, че ризата ми е накапана с нещо кафеникаво; следвайки закона за всемирната гадост, според който филията винаги пада с намазаната страна надолу, спортното ми сако не скриваше петното. Линди се ухили и се отмести, за да ми предостави място за облягане. Надвишаваше с четири години моите двайсет и девет, ала заради сбръчканото си лице на гном и оредялата коса изглеждаше по-възрастен с цяло десетилетие. Беше директор по материалното снабдяване и отговаряше за поддържането и закупуването на техниката. Запознах се с него преди около година, когато в ролята си на детектив от полицията се сблъсках с тайните на моргата.

— Добре сте се справили — отбелязах. — Всичко изглежда съвършено ново.

Линди беше поне с петнайсет сантиметра по-нисък от мен, затова, като разговарях с него, винаги се навеждах. Кое то не ме затрудняваше кой знае колко — казват ми, че по принцип ходя приведен, сигурно представлявам нещо като голяма кукла на отпуснати конци.

Той кимна.

— Освен „козметичните“ промени подменихме и техниката. Сега разполагаме и с нещо ново. — Посочи точица в панелната облицовка на тавана. — Миниатюрни охранителни камери. Ако се случи инцидент, подобен на този с Колифийлд, хората от екипа по обезвреждане на взривни устройства ще могат да огледат от разстояние местопроизшествието.

Колифийлд беше патологът-новак, чиято ръка бе откъсната от бомба, предназначена за вече мъртъв човек — кошмарен инцидент, виновникът за който така и не беше заловен.

— Като гледам, май не присъстват много ченгета, Уил — подхвърлих, за да сменя темата.

Линди вдигна вежда:

— Така ли мислиш? Поканили сме началника на полицията, заместниците му, един-двама с чин капитан...

Мисълта ми беше, че не виждам истински ченгета, но нямах нито време, нито намирах подходящите думи да обясня разликата. Сякаш по знак, даден от невидим суфльор, край нас мина капитан Терънс Скуил и се сепна, като ме видя. До този ден с него не бяхме разменили дори сричка — той се намираше толкова високо на стълбата на служебната йерархия, че трябваше да напрегам очи, за да видя подметките му.

— Ти май беше Райдър, а? Какво търсиш тук, мамка му? — Впери поглед в петното върху ризата ми, отвратено сбърчи нос.

Директорът на разследването беше дребничък пъргав мъж с правилни черти и влажни очи, каквито повече се срещат у жените. Възелът на вратовръзката му беше толкова симетричен, все едно беше издялан от мрамор. Не разбирах нищичко от официални сиви костюми, ала подозирах, че неговият е ушит по мярка от отличен шивач.

— Получих покана. Присъствам като представител на полицията, сър.

Той се приведе към мен и понижи глас:

— Тук нямат място хора от нисшия персонал. Как се докопа до поканата? Сигурно си прелъгал някоя курветина от общината да те включи в списъка, а? Или си се промъкнал през задната врата.

Изумително бе как очите му хвърляха мълнии, въпреки че устните му бяха разтегнати в усмивка. Всеки, който не чуваше думите му, би си помислил, че разговаряме за футбол или за риболов.

— Никога не се промъквам — промърморих. — Както вече казах, получих...

Линди се намеси:

— Извинете, капитан Скуил.

— Какво обичате, господин Линди?

— Доктор Пелтиър покани детектив Карсън и партньора му Хари Нотилъс.

Скуил сви устни, сякаш се канеше да заговори или да се изхрачи, поклати глава и ни обърна гръб. Престорих се, че не ми пука от заяждането му, казах на Линди, че отивам да благодаря на доктор Пелтиър за поканата и отново се гмурнах сред тълпата.

Клеър стоеше до вратата на кабинета си и разговаряше с главния адвокат на щата Алабама и подчинените му. Семплата ѝ черна рокля подчертаваше кадифената ѝ кожа, приятно ми беше да наблюдавам как мъжете я зяпат. Ако носеше копие и шлем, четирийсет и четири годишната доктор Клеър Пелтиър, директор на местния клон на щатския отдел по криминалистика — поразително красива, с късо подстригана смолисточерна коса и пронизващи сини очи — спокойно можеше да мине за героиня от опера на Вагнер. Впечатлението се подсилваше от заоблените ѝ бедра и масивните ѝ рамене. Изчаках господин главен адвокат и антуражът му да се отдалечат, едва тогава пристъпих до нея. Тя носеше обувки с висок ток, затова изглеждахме еднакви на ръст.

— Според Уил Линди на теб дължа честта да бъда тук — казах, вдигнах чашата си като за тост, втрених се в невероятните ѝ очи. — Благодаря.

— Не ми благодари, Райдър. В списъка бяха включени само големи клечки от полицията. Помислих си, че предвид присъствието на медиите няма да е зле да поканим и няколко редови ченгета. Избрах двама ви с детектив Нотилъс, тъй като репортерите вероятно ви свързват със случая Ейдриан.

В този миг разбрах колко съм бил наивен, като си въобразявах, че заради заслугите си сме били избрани да присъстваме на тежкарския купон. Карсън Райдър и Хари Нотилъс — детективи, поканени проформа за хвърляне прах в очите на медиите! Всъщност, ако се съди по реакцията на репортерката от канал 14, твърде се съмнявах, че вече някой ни помни. В съзнанието на журналистите случилото се преди година се равняваше на събитие от периода между нормандското нашествие и индустриалната революция. Все пак реших, че е редно да изкажа благодарностите си на доктор Пелтиър, ала преди да заговоря отново, един наперен младши прокурор ме избута, за да запознае годеницата си, която се кикотеше като смахната, с „една от най-прочутите жени-патолози в страната“.

Усмихнах се и се отдалечих. „Една от най-прочутите жени-патолози...“ Нещастникът не подозираше, че Клеър ще го изяде с парцалите следващия път, когато работят заедно.

Усетих върху рамото си тежестта на нечия ръка. Ръка на чернокож. Хари.

— Завързваш светски запознанства, така ли, амиго? — попитах.
Той ми намигна:

— От мен да знаеш, Карс, че купони като тоя, дето политици и важни клечки се понатряскват, цена нямат за доене на кравата. — Под „доене на кравата“ Хари разбираше събиране на поверителна информация за влиятелни хора от полицията. Въпреки че не беше опитен интригант, той си падаше по клюките, свързани с колегите му, и винаги разполагаше с пълен мях „мляко“. Наведе се към мен и шепнешком добави: — Говори се, че началник Хайръм ще си вдигне чукалата ако не догодина през пролетта, то през лятото.

— На курорт ли заминава? — намръщих се. Склонността на Хари да говори в рими понякога ме забавлява, друг път ме дразни. Днес изпитах раздразнение.

— Пенсионират го скоропостижно, Карс. Две години по-рано.

От дванайсет месеца бях повишен в детектив, преди това три години бях униформен полицай. Знаех за интригите във висшите полицейски кръгове, но те не ме засягаха. Хари пък беше посветил петнайсет години на изучаването им „под микроскоп“. Поисках да ми обясни по-подробно. Той се позамисли, сетне промърмори:

— Може да е борба за надмощие, Карсън. Води се с всички средства — от забиване на нож в гърба до нагли лъжи. Хората, които нямат други занимания, освен да си прехвърлят разни хартийки и документи, искат да се изкарат върха на сладоледа, въпреки че не са нищо повече от куп фъшкии.

— Въпросът е какво количество от въпросните фъшкии ще се стовари върху нас — промърморих.

Хари намръщено се втренчи в празната си чаша и тръгна към бара — морето от хора се разделяше, за да мине този чернокож Мойсей с розов панталон и червена риза. По едно време се обърна и подхвърли:

— Не си го слагай на сърцето, братле. Прекалено далеч сме от върха, за да ни застигне лайняната буря.

* * *

В чашата със студен чай бяха останали само кубчетата лед; изсипах ги на челото и на шията си, за да прогоня нощната жега. Мигновено изпитах неопишуемо чувство, предизвикано от докосването на ледените късчета, примесени със стипчив танин. Прав е бил онзи, който е казал, че най-удовлетворяващи са непретенциозните удоволствия. Въздъхнах блажено и се изтегнах на шезлонга. Луната, приближаваща последната си фаза, бе обкръжена от мъгълв ореол, въздухът бе наситен с влага. Изминали бяха часове от церемонията по откриване на новата морга; подпрял бях босите си крака на парапета на верандата и наблюдавах оранжевия пламък, извисяващ се над една платформа за добив на петрол в пролива. Огънят, който бликаше от черната вода, изглеждаше не на място, някак екзотично като папагал в борова гора например.

Живея на остров Дофин, който отстои на четирийсет и осем километра от Мобийл (част от въпросното разстояние представлява водна повърхност). Според местните стандарти жилището ми е повече от скромно — двустайна къщичка, монтирана на стълбове, забити в пясъка на брега, но всеки агент по недвижимо имущество без колебание би я оценил на четиристотин хилядарки. Майка ми почина преди три години и ми завеща достатъчно пари да осъществя мечтата си. През онзи период от живота си изпитвах необходимост от безопасно убежище, а има ли по-безопасно място от къщичка на остров, извисяваща се над брега?

Мобилният ми телефон извъня. Машинално посегнах към джоба си, спомних си, че съм гол, взех телефона от масичката. Обаждаше се Хари.

— Викат ни на местопрестъпление. Нищо чудно днес да е прощъпулникът на сопола.

— Престани с първоаприлските лъжи, Хари. Закъснял си с два месеца. Какво става, братле?

— Предстои ни тържество по случай официалното ни встъпване в длъжност. В центъра на града са открили труп, но главата му засега липсва.

С Хари бяхме назначени в отдел „Убийства“ на Първо полицейско управление в Мобийл и бяхме партньори; знаехме, че ще имаме работа, докато съществува безсмисленото насилие, типично за всеки град, в който преобладаващото население са бедняци, натикани в

гета. Само че според последните промени във вътрешните правила, когато при дадено убийство се наблюдаваха „очевидни доказателства за психопатологични деяния срещу личността“, независимо от юрисдикцията разследването се поверяваше на Специалния отряд по психопатологични прояви срещу личността. Въпросният СОПЛ, който шегобийците от отдела бяха кръстили „Сопол“, се състоеше от двама ни с Хари и един-двама специалисти, които трябваше да привлечем при необходимост. Въпреки че отрядът съществуваше само на хартия и бе трик, който хората от „Връзки с обществеността“ бяха измислили за заблуда на медиите, мнозина в отдела не бяха ентузиазирани от създаването му.

Например моя милост в настоящия момент.

— Ела възможно най-бързо! — Хари ми продиктува адреса. — Ще те чакам отпред. Пусни сирената и въртящите се лампи на покрива. Давай газ до дупка, да не стане чупка.

— Не искаш ли пътъом да купя прясно мляко и хляб? — озъбих се.

Той прекъсна връзката.

Надве-натри навлякох джинси и риза, която май вече беше за пране, сложих и кремаво ленено сако, за да не се вижда кобурът с оръжието. Тичешком слязох по стълбичката, седнах зад волана на торъса, паркиран зад къщата, натиснах газта и потеглих сред фонтан от пясък и натрошени раковини. Едва след като преминах моста над черните води на пролива Мисисипи, разделящ острова от сушата, изпълних дословно нареждането на моя партньор — включих лампите и сирената, натиснах до дупка газта.

* * *

Трупът беше открит в малък парк в югоизточния район на Мобийл — пет акра земя, засадена с дъбови и бадемови дървета, заобиколена от квартали от началото на миналия век, съвземачи се след период на упадък. Пред входа на парка бяха паркирани три полицейски коли с включени сигнални лампи и камионетката на хората от лабораторията. Автомобили без обозначения бяха спрели от двете страни на лъскав SUV, който вероятно принадлежеше на Скуил.

Разбира се, репортерите също бяха надушили сензацията — наблизко беше паркирана камионетка със спътникова антена на покрива. Хари вече беше слязъл от колата си и вървеше към входа на парка. Ударих спирачки, отворих вратата и попаднах на засада, проблесна прожектор на камера, който ме заслепи. Чух глас, който ми се стори познат:

— Спомних си кой сте — Карсън Райдър. Вие разследвахте случая с Джоуел Ейдриан, нали?

Примигнах — беше репортерката, която ме беше заговорила по време на церемонията по откриване на обновената морга. Беше „в пълно журналистическо снаряжение“ — косата ѝ се беше вдървила от лака, пръстите ѝ с дълъг маникюр се вкопчваха в микрофона, както грабливата птица забива закривените си нокти в зайче. Със свободната си ръка ме сграбчи за рамото, обърна се към камерата и заговори:

— Аз съм Сондра Фаръл, водеща на предаването „Горещи новини“ по канал 14. Намирам се пред парк Баудъри, където е бил открит обезглавен труп. Разговарям с детектив Карсън Райдър от...

Намръщих се в обектива, изръсих порой от цинизми на три съществуващи езика и един, който измислих в момента. Няма нищо, което репортерите да мразят повече от събеседник, който ги изненадва с реакцията си.

Сондра грубо ме отблъсна и извика на оператора:

— Мамка му! Стоп!

Настигнах Хари на входа на парка, охраняван от млад униформен полицаи. Младокът ме изгледа:

— Ти си Карсън Райдър, нали?

Сведох очи, промърморих нещо, което можеше да мине и за отрицание, и за потвърждение. Младежът посочи униформата си и подхвърли на партньора ми:

— Как да се отърва от нея бързо като Райдър?

— Трябва да бъдеш адски добър в професията или адски откачен.

— Какъв е Райдър — луд или професионалист?

— По малко и от двете — отговори Хари и ми кимна: — Не се помайвай, братле.

ВТОРА ГЛАВА

Криминалистите бяха докарали преносими прожектори с такава мощност, все едно осветяваха писта за приземяване на боинг 757; всички бяха насочени към полянка, обраснала с гъсти храсталаци и заобиколена от високи дървета, които почти закриваха звездното небе. Малкото пространство беше осеяно с купчинки кучешки изпражнения. На около четири метра встрани се виеше циментова пътека, която разполовяваше парка. До оградата откъм улицата вече се беше събрала тълпа зяпачи, включително старица, която машинално усукваше между пръстите си носната си кърпичка, младеж и девойка, хванати за ръце, и половин дузина мъже плувнали в пот от джогинга, които подскачаха от крак на крак.

Двама криминалисти работеха в пространството, обградено с жълта лента — единият клечеше до жертвата, другият се мъчеше да извади нещо от дънера на едно дърво. Хари изтича при зяпачите, за да провери дали има свидетели. Спрях до жълтата лента, огледах местопрестъплението. Мъртвецът лежеше по гръб сред тревата, сякаш спеше, краката бяха леко разкрячени, ръцете — прибрани до тялото. Под безмилостната светлина на прожекторите гледката изглеждаше нереална — цветовете бяха прекалено ярки, контурите — прекалено отчетливи, все едно част от мъртвеца бе изрязана с ножица от друг свят и залепена в нашия. Облеклото и обувките бяха типични за делнична вечер — джинси, непристегнати с колан, сиви маратонки, бяла тениска с емблема на морския флот. Запретната беше до зърната на гърдите, ципът на джинсите беше разкопчан.

Над трупа се беше навел Уейн Хъмбри — ръководителят на екипа, извършващ оглед на местопрестъплението — чернокож, трийсет и пет годишен, кльоцав като скелет, с лице, кръгло като месечина, и плешиво теме, обградено с туфи коса. Като ме видя, приклезна, изпъна рамене, за да се разкърши. Челото му блестеше от пот.

— Може ли да се приближа, Бри? — извиках. Не исках случайно да залича важна улика, нито да настъпя кучешка фъшкия. Едва след

като той кимна, се промъкнах под жълтата лента.

Навремето един стар униформен полицай, видял всички възможни ужасии, с които се сблъсква в ежедневието си едно ченге, ми каза:

— Ужасно е да намериш отсечена глава, Райдър, но в нея има нещо... цялостно. Обаче натъкнеш ли се на обезглавен труп, хем ти става гадно, хем тъжно. Все едно човекът е напълно изоставен, ако се сещаш за какво говоря.

Едва сега, когато погледнах мъртвеца, разбрах за какво говореше опитното ченге. През трите години, откакто работех в полицията на Мобийл, бях виждал мъртъвци, простреляни или прободени с нож, удавници, трупове, обезобразени при автомобилни катастрофи, и един с изкормени вътрешности, но не се бях натъквал на обезглавен човек. Старият полицай имаше право — този труп изглеждаше самотен като през първия ден от сътворението на света.

— Тук ли е бил убит? — обърнах се към Хъмбри.

Той сви рамене.

— Не знам. Мога само да кажа, че е бил обезглавен на това място. Според патолозите смъртта е настъпила някъде между осем и десет часа.

— Кой е съобщил за трупа?

— Двойка тийнейджъри. Дошли в парка да се натискат и...

Зад нас се чуха стъпки, обърнах се и видях капитан Скуил и вечната му сянка сержант Ърл Бърлю. Както му беше навик, сержантът дъвчеше хартия. Държеше в джоба си страница от вестник „Мобийл Реджистър“, късаше парченца от нея и ги пъхаше между куклените си устнички. Всеки път се изкушавах да го попитам прави ли разлика във вкуса на рубриците — примерно дали страницата с редакционната статия е по-апетитна от тази, отразяваща спортните събития, или пък всички имат вкус на пилешко. Ала погледнех ли очичките му с цвят на стрида, решавах да отложам въпроса си за друг път.

— Вижте кой е тук, сър — подхвърли присмехулно, — детектив Приготви набързо. Прибавете заглавията от вестниците, разбъркайте и готово! — Той избърса с длан потното си лице. Чертите му бяха прекалено дребни за голямата му глава, за миг той изчезна зад собствената си длан.

— Ако питаш мен, убийството е извършено от някой педал, за да си отмъсти — промърмори Скуил, без да откъсва поглед от трупа. — Обратните си падат по рязането на глави. След смрачаване паркът е идеален за тази цел. Интересното е, че кварталът е доста тузарски, съветничката Филипс живее на две преки от тук и патрулните полицаи се престарават, за да не стане някоя беля под носа й...

Бях чул, че Скуил използва различни изразни средства в зависимост от това с какви представители на обществото разговаря. Тъй като се намираше на няколко метра от униформените, си кълчеше езика, за да говори като ченгетата във филмите. Помислих си колко е жалко, че човек, който от седемнайсет години е пазител на реда и закона, се мъчи да играе ролята на полицай, вместо наистина да е истинско ченге.

— ... неизвестният извършител цапардосва този човек по канчето, изважда нож и му прерязва гръцмуля. — Той посочи шубраците. — После го завлича в храстите, за да го скрие.

Едва се сдържах да не забеля очи. „Неизвестният извършител“ беше фраза, заимствана от жаргона на служителите на федералното бюро за разследване.

— Смятате, че е бил убит и обезглавен тук ли? — попитах.

— Ти глух ли си, Райдър? — озъби се той.

Въпреки че трупът лежеше под храст, обсипан с мънички бели цветчета, върху него нямаше нито едно листенце. Отвъд жълтата лента имаше жив плет от същия вид храсти; отидох до един и силно го разтърсих.

— Мамка му, какво прави този? — сопна се Скуил.

Многозначително посочих нежните бели листенца, полепнали по ризата ми. Хъмбри извърна поглед и промърмори:

— Ами... ако жертвата е била хвърлена в храстите, щеше да бъде посипана с цветчета, но те са около трупа, не върху него. Сякаш е бил издърпан навътре в гъсталака.

— Или навън — подхвърлих и отново огледах преплетените вейки.

— Глупости! — намръщи се Скуил. — Какъв е смисълът да се изважда трупът от скривалището?

Едрият помощник на Хъмбри измъкна от джоба си електрическо фенерче и се приведе да мине между храстите:

— Да видим какво има от другата страна.

Капитан Скуил ме изгледа накриво:

— Ясно е като бял ден какво се е случило. Неизвестният извършител е подмамил жертвата си, убил я е и я е скрил в храстите. Ако хлапетата не бяха търсили скришно място да се изучат, щяхме да открием мъртвеца едва след като се вмиришеше.

— Не съм сигурен, че го е скрил. — Закрих с длани очите си, за да блокирам светлината на прожекторите, погледнах през клоните на дъба, обвити в мъх, и видях улична лампа, намираща се на около петнайсет метра разстояние. Клекнах до трупа, вдигнах очи — лампата го осветяваше.

— Може ли да изключим прожекторите? — попитах. Скуил театрално се плесна по челото.

— Не, Райдър! Имаме много работа и не можем да я вършим с бели бастунчета и кучета-водачи. — Погледна униформените, за да разбере дали са схванали шегата, но те се взираха в лампата.

— Хм, май имаш право — промърмори Хъмбри. Скуил не можеше да командва експертите-криминалисти и това го влудяваше. Обърна се и прошепна нещо на Бърлю. Готов бях да се обзаложа, че произнесе фразата „мръсен негър“.

Хъмбри махна на помощника си в камионетката:

— Кажете на шофьора на линейката и на нашите хора да изгасят фаровете. После изключете прожекторите.

Изминаха няколко секунди, докато очите ни се приспособят към внезапно настъпилата тъмнина, след това видях каквото очаквах — светлината от лампата проникваше през клоните и между двата високи храста, все едно беше насочена право върху мъртвеца.

— Трупът не е бил скрит — отбеляза Хъмбри. — Всеки, който е минел по пътеката, е щял да го види, особено с тази бяла тениска...

— Това са само предположения — прекъсна го Скуил.

Помощникът на Уейн, който се промъкваше през храсталаците, се провикна:

— Тук има кръв! Донесете ми чантичката с химикалите и фотоапарат.

— Убил го е в тъмното, после го е извлякъл на светло. — Хъмбри ми намигна. Униформените кимнаха в знак на съгласие. Прожекторите отново се включиха. Скуил и Бърлю вече ги нямаше.

Престорих се, че вкарвам топка във въображаем баскетболен кош, вдигнах длан към Хари:

— Дай петичка!

Той пхна ръце в джобовете си, изръмжа „Да се махаме“ и се отдалечи.

* * *

Запознах се с Хари Нотилъс преди три години в щатския затвор на Алабама — с него бяхме посетители, не съкилийници. По онова време живеех в Таскълъса и бях дошъл да проведа разговор с неколцина затворници във връзка с дипломната ми работа по психология. Хари пък беше пристигнал от Мобийл да разпита един затворник, който за беда бил заклан няколко часа по-рано. Не е чудно, че човекът, който по-късно щеше да ми стане партньор, беше в отвратително настроение. Като се разминахме в тесния коридор, неволно го блъснах с лакът и кафето му се изплиска. Той ме изгледа от глава до пети — носех панталон и риза от деним, огледални тъмни очила с червени рамки и поизбеляла бейзболна шапка, която донякъде скриваше саморъчно подстриганата ми коса — и попита охраната кой е пуснал от килията този тъп селяндур. От друга страна, аз бях прекарал цели два часа в компанията на самодоволен педофил и бях в доста агресивно настроение, жертва на което стана носът на Хари. Вкопчихме се един в друг, той взе да ме души и като нищо щеше да успее, ако не ни бяха разтървали хората от охраната. Между другото, те се превиваха от смях — явно им бяхме устроили чудесно представление.

След като страстите ни се охладиха, двамата с него се почувствахме ужасно глупаво. Неохотно си поднесохме взаимни извинения, взехме да обясняваме какво ни е накарало да реагираме като кръвожадни питбули. По едно време ни напуши смях, Хари ме покани да пийнем в бара на мотела. След като обърнахме по няколко питиета, той започна да разказва случаи от ежедневието на полицията, които ме развеселиха и възбудиха любопитството ми. За да не остана по-назад, споделих с него какво бях научил от разговорите с най-видните психопати и социопати на Юга.

По едно време той ме прекъсна:

— Запомни едно от мен, младежо. Във всеки от тези типове с повредена машинка в главата се крие дърдорко-мегаломан. Дай му да говори с репортери, психиатри, студентчета като теб — откаченият ще им каже всичко, което очакват да чуят. За него това е игра, нищо повече.

— Запознат ли си със случая на Албърт Миръл, детектив? — попитах, като си спомних ужасните два часа, които бях прекарал в компанията на педофила.

— И още питаш! Май си забравил, че последната му жертва беше ученик от Мобийл. Бас държа, че ако си говорил с него, е взел да се фука и да дрънка врели-некипели. Така ли е?

— Не съвсем. — Понижих глас и му разказах какво сподели с мен Миръл, докато гърчеше пръстите си под масата, а по зъбите му блестеше слюнка.

Хари се приведе, докато челата ни почти се допряха.

— В целия свят има не повече от десет човека, които знаят това — прошепна. — Как го постигна, мамка му?

— Предразположих Миръл, нищо повече — отвърнах с престорена скромност.

Чернокожият детектив дълго се вира в мен, накрая промърмори:

— Да се чуваме от време на време, а?

По онова време майка ми беше жива, аз бях беден студент в Алабамския университет. Въпреки това през две седмици с колата отивах до Мобийл или Хари пътуваше до Такълъса. Взимахме си огромни порции пържено пилешко, разговаряхме за неговия разпадащ се брак или за отслабващия ми интерес към академичните науки, след като бях прекарал шест години в университета и бях специализирал по четири предмета. Обсъждахме случаи, които му създаваха главоболия, или моите интервюта с хора с изкривена психика. Понякога само слушахме блусове или джаз, без да разговаряме. Странното ни приятелство продължи три-четири месеца. Една вечер той подхвърли, че откакто ме познава, се храня предимно с боб и ориз, а наложи ли се да пия по бира с приятел, започвам да ровя под възглавниците на канапето за някоя изпусната и забравена монета.

— Като те гледам, момче — добави, — май асистент-преподавателите не са Бог знае колко добре платени.

— По принцип няма много хляб в преподавателската работа — отвърнах. — Отгоре на всичко не е и перспективна.

— Може би един ден ще станеш прочут психиатър — Карсън Фройд — и ще шофираш тежкарски мерцедес.

— По-вероятно е да „шофирам“ някоя петролна сонда. Ама ти защо толкова ме разпитваш?

— Мисля, че от теб ще излезе добро ченге.

* * *

Излязохме от парка, след десетина минути вече бяхме в „Кейк“ — долнопробно заведение, сбутано между фабриките и товарните халета близо до залива. Трима-четирима опърпани самотници седяха на бара, неколцина се бяха настанили в сепаретата. Двама души, които едва се държаха на краката си, играеха билиард. Сбърчих нос:

— Защо не отидохме във „Фланаганс“?

В „Кейк“ вонеше така, сякаш помещението не е било проветрявано десетилетия; за сметка на това във „Фланаганс“ питиетата бяха евтини, приготвяха и сносна супа от бамя, поради което в заведението беше предпочитано от много ченгета.

— Възможно е Скуил да е там, а тъкмо за него ще говорим. Доста тъп номер му извъртя с цветенцата и лампата. Защо ти трябваше да се самоизтъкваш пред всички?

— Не се самоизтъквах, а си вършех работата. Имахме труп без глава, а капитанът дрънкаше каквото му падне. Според теб как трябваше да постъпя?

— Например да си спестиш театралниченето, да споделиш с капитана предположенията си, да му внушиш, че идеята е била негова. Доколкото ми известно, навремето си изучавал психология.

— Насочването на мисли в съзнанието на Скуил е равнозначно на парапсихология — един от малкото предмети, които не съм изучавал.

Хари присви око:

— Капитан Терънс Скуил е акула, Карсън. Ако го разгневиш, от теб ще остане само червено петно във водата.

Не издържах и му зададох въпроса, който ме гризеше почти година:

— Как така този боклук се издигна до поста началник на разследването?

Всеки път, когато партньорът ми закрие с длани лицето си, разбирам, че съм задал тъп въпрос. И сега жестът ми подсказа, че отново съм се издънил.

— Карсън, ти си безценно съкровище, аполитичен дивако мой! Наистина нямаш представа, а? Причината си ти, драги. Ти го направи голяма клечка. — Хари се изправи, събра бутилките от масата. — Да ударим още две бири, после ще ти дам урок по история, братле. Като гледам, май ти е необходим.

ТРЕТА ГЛАВА

Хари подхвана урока още преди да седне:

— Години наред Скуил беше лейтенант в отдел „Престъпления срещу личната собственост“ — смотан бюрократ, който притежаваше само един талант, а именно да поддържа връзките с обществеността. Произнасяше речи в училища, на квартални събрания, на откриването на търговски центрове, на църковни празненства... — Той остави бутилките на масата и отново се настани на стола си. — Накрая така се усъвършенства, че стана „дежурен“ говорител на полицията...

Кимнах:

— Така се засенчват шефовете, което ги вбесява. — В университета бях свидетел как преподаватели, на които предстоеше да бъдат назначени на постоянна длъжност, стават жертва на завистта на колегите си.

— Да, ама това не важи за Скуил. Мръсникът знаеше кога да лиже задника на висшестоящите. Нещо повече — когато станеше издънка и големите шефове предпочитаха да се скрият, скъпият Терънс привличаше огъня върху себе си.

— Не може да бъде! — възкликнах. — Изобщо не си го представям да се изправя срещу куршумите.

— Репортерите го обожаваха, защото знаеха, че според случая ще изрази разкаяние или ще бълва огън и жупел. Лейтенант от полицията в Мобийл твърди, че арестът, извършен по погрешка, засяга честта на цялата служба за борба с престъпността... гледайте новините в единайсет... Високопоставен полицейски служител нарече критиците на Американския съюз за граждански свободи „заблудени ревълъвци“, пълният текст на изявлението му е поместен на четвърта страница. И така нататък. — Хари взе от пепелника картонче с клечки кибрит и започна да го върти между пръстите си. — После Джоуел Ейдриан се развихри. Теса Рамирес. Джими Нарли. След избиването на цялото семейство Портър обществеността настръхна. Обаче

разследването беше попаднало в задънена улица. Едва ли можеш да си представиш колко ужасно беше...

— Кой откри Теса? — прекъснах го. — Кой намери в подземната канализация трупа й, наръфан от плъхове?

Той поклати глава:

— Нямах предвид това, братле. По-ужасен от самите убийства беше натискът на общественото мнение. Надигнаха се гласове за оставки на висши служители, хората открито ругаеха началника на полицията. Медиите ни ухапаха, както куче хапва наденица. Избухнаха взаимни обвинения, всеки прехвърляше вината на колегата си, ненадейно на сцената се появи едно униформирано полицайче — хлапето Карсън.

— Хрумнаха ми няколко идеи. Ти ме подкрепи.

— Отначало ни направиха на мат и маскара — замислено промърмори партньорът ми. — Докато изпаднаха в пълна безизходица.

Между двамата играчи на билиард избухна свада. С Хари за миг извърнахме погледи към тях.

— Извадих късмет, нищо повече — промълвих след няколко секунди.

Той присви око:

— В определени случаи късметът се изразява в това да знаеш къде да търсиш, нали така?

Думите му ме завариха неподготвен.

— За какво намекваш? — промърморих.

— Ще го кажа по друг начин — не е важно какви карти ще ти се паднат, а кой раздава.

— Грешеш. Може би... не знам... донякъде е въпрос на интуиция...

За миг той озадачено се втренчи в мен, после махна с ръка, за да прекрати бръщолевенето ми.

— В момента това няма значение. След като благодарение на твоята смахната теория заловихме убиеца, настъпи боричкане за власт — куцо и сакато се опитваше да използва за своя изгода успеха на Райдър — самотния рейнджър. Познай кой беше най-подготвен.

— Терънс Скуил ли?

Хари отчупи клечка кибрит, съсредоточено я заразглежда.

— По време на изпитанието той непрекъснато поддържаше връзка с медиите, след това дойде моментът да обере плодовете. Замислял ли си се колко бързо избледня ореолът ти на герой?

Хм, май имаше право. В продължение на два дни бях човекът, който е заловил безумеца Ейдриан. На третия ден заслугите изцяло се приписаха на полицията, аз бях само момче за всичко. На петия неправилно написаното ми име се появи в дописка от няколко реда, сбутана на последните страници на вестниците.

Хари продължи:

— Законът на Скуил гласи: „Подмазвай се и яж фъшкии, ако се наложи.“ Образно казано, те изблъска от коня, за да го яхнат големите клечки, една от които е самият той. Този кон го отведе до поста началник на разследването.

Свих рамене:

— Голямо чудо, че са ме прецакали. В крайна сметка станах детектив. Не се оплаквам.

Свадата около масата за билиард се разгорещи. Единият играч постави топката, другият я блъсна с ръка. Хари забели очи, драсна клечката и я загледа как гори. На бледата ѝ светлина лицето му изглеждаше като позлатено.

— Вярно е, че получи значка на детектив, обаче приятелят Терънс осъществи онова, към което се стремеше години наред — място на голямата маса. Ти му го осигури, Карс.

Намръщих се:

— Защо толкова се палиш? Какво ти влиза в работата?

Как може да си такъв наивник! Втренчил си се в едно дърво и не виждаш гората. Скуил обича да се представя като човек, който е постигнал всичко с много труд и умения. Но всеки път, като те види... — Той сви пръстите си и замахна, подражавайки на падащ самолет. — Картите падат, настъпва катастрофа.

— Нищо не му пречи се преструва, че не съществувам.

— Така и прави. От една година ти си само име в списъка за дежурствата. А СОППЛ съществуваше само на хартия. Но ако отрядът започне да действа...

Вече знаех накъде бие партньорът ми — като единствени членове на СОППЛ с него щяхме да ръководим издирването, да

издаваме заповеди, да се срещаме с началството, а шефът на разследването щеше да мине на заден план.

— Искаш да кажеш, че ще се набиваме в очите на обществеността — промърморих.

Хари хвърли в пепелника догарящата клечка:

— По-скоро ще бъдем трън в очите на Терънс Скуил.

Междувременно играчите на билиард се бяха хванали гуша за гуша. По едно време единият се изтръгна от хватката на съперника си и стовари щеката върху главата му. Потърпевшият се строполи на земята, хвана се за болното място и застана. Барманът намръщено ги изгледа, после се обърна към Хари:

— Нали си ченге — няма ли да направиш нещо?

Партньорът ми притисна до челото си големия си юмрук, няколко пъти разпусна и сви пръсти.

— Това пък какво е? — облеци се онзи.

— Лампата, която сигнализира, че в момента не съм на работа.

Излязохме от бара сред лепкавия мрак, тръгнахме към колите си.

— Благодаря за лекцията по история, професор Нотилъс — казах.

— Мълчи и се учи, дърдорко.

* * *

По обратния път към острова карах бавно, бях свалил страничното стъкло — надявах се въздухът, просмукан с миризмата на солена вода, като прилив да пречисти съзнанието ми, ала мисълта за обезглавения труп упорито изплуваше на повърхността. Щом се качих в къщичката си, запалих свещи, седнах с кръстосани крака на канапето и започнах да правя дихателните упражнения, които научих от моя приятел Акини Табриси, специалист по бойните изкуства. Акини прави тези упражнения, преди да разбие с глава грамадна купчина ледени блокчета. На негово място след упражненията бих използвал тежък чук.

„Все едно си в парка... — казах си. — Мисли... представи си какво се е случило.“

С издишване прогоних яда си на Скуил и Бърлю, помъчих се да гледам през очите на убиеца, който се среща с жертвата си... може би на пътеката. Тъй като уличната лампа е наблизно, двамата се скриват в храстите... по тази точка Скуил май има право — дори сексът да не е мотив за престъплението, със сигурност е бил примамката. Престъпникът умъртвява жертвата с изстрел или със силен удар. Ако толкова държи на главата, би трябвало да я отстрани на място. Но необяснимо защо той поставя мъртвеца под светлината на лампата, коленичи, извършва ужасяващата „операция“ и изчезва.

Безброй пъти сцената премина пред очите ми като на филмова лента; в 2:45 мобилният ми телефон иззвъня. Помислих, че е Хари. Сигурен бях, че и той не спи, а се опитва да си представи как се е разиграла кървавата сцена — седи в ярко осветената си стая, слуша по стереоуредбата „джаз за размисъл“, може би едно от соловите изпълнения на Телониъс Монк, при които той сякаш прониква през микрофона и полита сам, понесен от бурния вятър на музиката.

Обаче чух трепереция глас на старица:

— Ало? Ало? Кой се обажда?

Изведнъж тя сякаш се подмлади и заговори като трийсетинагодишна жена... заговори с гласа на майка ми:

— Карсън? Аз съм, мама. Гладен ли си? Да ти приготвя ли обяд, момчето ми? Искаш ли сандвич? Ами курабийки? Какво ще кажеш за ГОЛЯМА ЧИНИЯ С ХРАЧКИ?

„Не! — помислих си. — Не може да бъде! Това е кошмар, събуди се!“

— КАРСЪН! — изкрещя гласът, само че вече не беше на жена. — Кажи ми нещо, братко. Искам да усетя малко ТОПЛОТА, ТА НАЛИ СМЕ СЕМЕЙСТВО!

Стиснах клепачи, облегнах се на стената. Как е възможно? Нали му е забранено да се обажда?

Човекът от другата страна на линията удари апарата в нещо твърдо, после изкрещя:

— В ЛОШ МОМЕНТ ЛИ СЕ ОБАЖДАМ, братко? С ЖЕНА ли си? БИВА ЛИ Я? Чувал съм, че като се разгонят, соковете им БУКВАЛНО СЕ ИЗЛИВАТ. Здравейте, приятели, искам да ви запозная с гаджето ми, госпожица Мокра Катеричка. НОСЕТЕ БОТУШИ, КОГАТО Я ЧУКАТЕ!

— Джереми — прошепнах повече на себе си.

— Имаше някога една мацка в Нантъкет, ти носеше ботуши всеки път, когато я чукаше...

— Джереми, кой ти разреши...

— ... но мъжете в града един по един се удавиха в отровата, дето се изливаше от капчука ѝ! — Той отново заговори с гласа на майка ми: — Не бой се, Карсън. Мама е тук. Виждам, че чинията ти още е пълна. Храчките изстинаха ли? Да ти ги стопля ли? — Той се престори, че прочиства гърлото си.

— Джереми, престани...

Чух как се отвори врата, след това тъпи удари, някакъв мъж изруга. Човекът, който се обаждаше, изкрещя:

— НЕ! МАХАЙ СЕ! РАЗГОВОРЪТ Е ЧАСТЕН! Говоря с МОЕТО МИНАЛО!

Нещо изтрещя, после се чу шум от плъзгане, сякаш някой изпусна телефона на пода и го изрита. Ръмжене, ругатни, шум от борба... Затаил бях дъх, притисках слушалката до ухото си, плувнал бях в пот, въпреки че в стаята беше прохладно.

Крясъците му започнаха да заглъхват, представих си как яки мъже го влачат по пода:

— УБИЙСТВОТО, КАРСЪН! Разкажи ми за убийството. Сигурно има нещо повече от ЛИПСВАЩА ГЛАВА, винаги има нещо повече. Онзи реже ли пишките им? Забива ли ги в задниците им, докато се покажат през дупката на шията? Обади ми се! ПАААК СЪМ ТИ НЕОООБХОДИМ...

Отново се чуха приглушени удари. После настъпи тишина.

Вероятно по късните новини на канал 14 в Монтгомъри бяха излъчили репортаж за обезглавения труп в парка. Гледането на телевизия беше от малкото удоволствия, разрешени на Джереми, той сигурно беше „попил“ ужасяващите подробности. Угасих свещите, проснах се по корем на канапето, скрих лицето си във възглавницата. Когато най-сетне се унесох, сънят ми бе неспокоен, изпълнен с кошмари за грамадни плъхове и миризма на горяща коприна.

* * *

Будилникът иззвъня малко след зазоряване. Чувствах се като пребит, главата ми беше замаяна. Някак си се добрах до водата, отдалечих се на около километър навътре в океана, обърнах се и с усилие доплувах до брега. После пробягах шест километра по плажа, докато плувах в пот и прасците ми се схванаха. Неохотно и почти гневно се захванах с редовните упражнения по вдигане на тежести, накрая съзнанието ми се поизбистри; казах си, че в обаждането на Джереми няма нищо свръхестествено; той беше ужасно изобретателен и някак си беше успял да се добере до телефон.

Бях чул и как насила го отведоха — случаят нямаше да се повтори, епизодът бе приключен.

Взех душ, закусих с пушена наденица и мюсли, пригответени със сирене. Постепенно настроението ми се повиши, потеглих към службата. Хари хвърли ези-тура, за да си разпределим работата за деня — падна ми се да присъствам на аутопсията на трупа, който снощи бе намерен в парка. До началото й имах малко време, затова се отбих в отдела по криминалистика, състоящ се от научна лаборатория и компютърна зала. Двама лаборанти с бели престилки съсредоточено разглеждаха плавок от тоалетно казанче, все едно беше светия Граал. Друг почукваше с молив по стъкленница, пълна с живи буболечки. Хъмбри седеше до един микроскоп и пиеше кафе. Като ме видя, взе лист хартия:

— По отпечатъците идентифицирахме обезглавения.

Престорих се, че бия невидими барабани:

— И победителят е...

Той издаде звук, който имитираше фанфари:

— Някой си Джералд Елтън Нютън, известен още като Малкия Джери, Джери Елтън, Нелсън Джералд и Елтън Джелсън.

— Леле колко псевдоними!

— Как не! Чуй това. — Той зачете написаното на листа: — Двайсет и две годишен. Сини очи, кестенява коса... където и да са сега. Няколко пъти е бил арестуван за дребни кражби, проституция, притежание на крадени вещи и на марихуана. През март някаква жена подаде оплакване срещу него, че не ѝ е върнал единайсет хиляди долара, които му била дала на заем, но по-късно оттеглила обвинението.

— Виж ти — хем е бил жиголо, хем се е чукал с мъже. Май резбата му се е завъртала според случая — промърморих и тръгнах да излизам. Аутопсията щеше да започне след час, но възнамерявах да се отбия при съдебния лекар. Тъкмо прекрачвах прага, когато Хъмбри подвижна:

— За малко да забравя. Снощният номер с цветчетата и уличната лампа беше гениален, Карсън, чиста проба Шерлок Холмс. Скуил си е заврял главата толкова навътре в задника, че през гърлото си вижда зъбите. Свалям ти шапка, че не му цепиш басма.

* * *

Служителят, който обикновено седеше зад бюрото си във фойето на моргата, този път го нямаше. Като чу стъпките ми по коридора, Уил Линди надникна от кабинета си. Новата сграда беше открита само преди няколко дни, но Уил вече изглеждаше погребан под планина от документация — на бюрото му бяха натрупани формуляри, полиците бяха запълнени със справочници, подредени по азбучен ред, на стената висяха календари и листове с графика за работа.

— Добро утро, детектив Райдър.

— Здравсти, Уил. Дошъл съм за аутопсията на Нелсън. Клеър тук ли е?

Бях може би единственият човек във вселената, който наричаше доктор Пелтиър на малко име — обръщах се към нея така още след като се запознахме и засега не ме беше изяла с парцалите. Само дете ми отвърщаше с хладна любезност и неизменно ме наричаше Райдър, докато към другите се обръщаше на малко име или според чина им. Линди погледна часовника си:

— Трябва да е тук в девет, което означава...

Аз също погледнах часовника си — беше 8:58, и промърморих:

— Значи след една минута.

Ненадейно в коридора избухна смях — двама служители от погребално бюро тикаха към задната врата носилка на колелца, върху която лежеше покрит мъртвец, като завиваха ту наляво, ту надясно, все

едно бяха деца, които си играят с количка в супермаркета. Линди се стрелна към тях:

— Хей, момчета, не ми пука какво правите във вашата служба. Но щом сте тук, ще проявявате уважение към мъртъвците!

Двамата се вцепениха, изчервиха се до уши. Извиниха се шепнешком и безмълвно забутаха количката.

— Браво, Уил — кимнах му.

Той се усмихна с половин уста — странно как сме свикнали да възприемаме тази усмивка като знак на печал.

— Това е последното „пътуване“ на горкия човек, детектив Райдър. Не бива да го обръщат на игра.

Възхищавах се от позицията му — прекалено много служители в моргата и ченгета от отдел „Убийства“ забравят, че мъртъвците някога са били център на вселената... най-малко в собствените си очи. Никой не знае защо сме били избрани да живеем на този свят и дали сами избираме пътищата си по време на пребиваването си на земята. Така или иначе за пристигащите в моргата този етап от пътуването вече бе завършил. Били те лоши или добри, вече бяха прекрачили към последната загадка, останала беше само обвивката им, която скоро щеше да изчезне; може би не всички заслужаваха да тъжим за тях, но им дължахме поне уважение.

Чу се забързано потракване на токчета, с Линди едновременно се обърнахме — доктор Пелтиър се приближаваше към нас. Досетих се, че е закусвала със съпруга си Зейн, който крачеше редом с нея и почистваше с клечка зъбите си. Беше шейсетинагодишен, но изглеждаше по-млад, имаше студени сиви очи, лицето му бе като издялано от скулптор и с вечен загар, независимо от сезона. Носеше антрацитносив костюм с жилетка, която прикриваше коремчето му, и подтичваше, за да върви редом със съпругата си.

— Малко сме подранили, а, Райдър? — подхвърли тя, щом я последвах. Парфюмът ѝ ухаеше на шампанско от рози.

— Ще ми се да огледам мъртвеца преди аутопсията.

Правех го, винаги когато труповете не бяха в напреднала степен на разложение — струваше ми се, че така нещо по-силно ме свързва с жертвата. След аутопсията, която бе един вид нашествие в телата им, мъртъвците изглеждаха различни, сякаш вече бяха прекрачили в преддверието на отвъдния свят.

Клеър забели очи:

— Днес нямам време за теб. — Тя не вярваше в моята теория за връзката с мъртвите.

— Моля те, Клеър. Ще ти отнема само минутка.

Доктор Пелтиър въздъхна. Спряхме пред залата за аутопсии. Едва сега Клеър си спомни елементарните норми на доброто възпитание и реши да ме представи на съпруга си.

Подадох му ръка:

— Здравейте, запознахме се преди месец в Музея на изкуствата. Аз съм детектив Карсън Райдър.

Зейн Пелтиър беше от онези хора, които при здрависване не хващат дланта ти, а само пръстите до кокалчетата.

— Много добре ви помня — каза, но погледът му отрече думите му. — Радвам се, че отново се видяхме, детектив.

Клеър отвори вратата, той промърмори:

— Ще те чакам отвън, скъпа.

— Мъртъвците не хапят, Зейн.

Съпругът ѝ се усмихна, но не понечи да влезе. Разбирах колебанието му — смятам, че хората усещат присъствието на смъртта също както стадото усеща кога ще падне мълния — атавистична предупредителна система, която ще притежаваме, докато еволюираме в същества, надарени с чист разум... което едва ли някога ще се случи.

С доктор Пелтиър влязохме в залата.

— Побързай, Райдър — подхвърли тя. — Предстои ми тежък ден, искам да се съсредоточа.

— Слушам, ваше величество — отвърнах; тя ме изгледа на кръв, но не каза нито дума, само издърпа от хладилника чекмеджето с трупа, отметна чаршафа.

Няколко секунди изучавах необичайната гледка. Може би поради липсата на главата не можах да усетя невидимата връзка между двама ни с мъртвеца — изпитах само чувство за загуба. Мимоходом забелязах широките рамене и тесния му ханш. След смъртта мускулатурата се отпуска, тялото губи очертанията си, но и така беше ясно, че убитият е отделял доста време за тренировки за поддържане на формата.

Клеър намръщено ме наблюдаваше, след миг отмести поглед към трупа, внимателно го огледа. Понечи да го завие с чаршафа, изведнъж

се вцепени.

— Да му се не види! Това пък какво е? Възкликна и се наведе към слабините.

— Пенис — подсказах услужливо.

— Не хитрей, Райдър! Говоря за онова над срамните косми. Бъди така добър да ми донесеш ръкавици.

Изтичах до масата за аутопсии, извадих латексови ръкавици от кутията, поставена встрани. Клеър ги сложи, приглади сплъстените косми.

— Има някакъв надпис — промърмори. — Буквите са много дребни... „Пречуках една курва — прочете, като присвиваше очи. — Пречукани курви. Четири пречукани курви. Плъхове назад. Плъхове назад. Плъхове назад. Плъхове. Плъхове. Плъхове. Назад. Назад. Назад.“

Доктор Пелтиър изпъна гръб, аз веднага се наведох. Едва сега видях думите, написани на два реда с лилаво мастило. Без да се обръща, тя каза:

— Доктор Даванъл, елате, ако обичате.

Погледнах през отворената врата на малката канцелария, зад бюрото седеше дребничка бледа жена и попълваше някакви формуляри. Не издаваше нито звук, затова не я бях забелязал. Тъмната ѝ коса се спускаше до раменете, очите ѝ бяха скрити зад кръгли очила, които ѝ придаваха вид на бухал. Май се казваше Ейви или нещо подобно, назначена беше отскоро, още не бяхме работили заедно. Тя забързано се приближи. Усмихнах се и кимнах, ала Ейви се престори, че не ме забелязва.

Клеър посочи слабините на жетвата:

— Щом сте така любезна да се явите на работа, колежке, като се има предвид, че днес е понеделник, бих искала да ви обърна внимание на надписа над срамната кост на мъртвеца. Обадете се на Чеймблис да направи микроснимка на текста. Проверете трупа за други надписи. Разбрахте ли?

— Щях да го направя и без да ми кажете, док...

— Какво чакате? Няма да гласуваме предложението ми — действайте!

Ейви или както там ѝ беше името се върна в канцеларията си да се обади на фотографа. Интеркомът изпраща, чух гласа на

секретарката Вира Брейдън — типичен глас на южнячка, все едно потопен в меласа.

— Доктор Пелтииъ? Тъси ви Бил Аанет от ФБР. Вече аазполагал с анализа на тъканите, които сте му изпааатили миналата седмица.

— Ще се обадя от кабинета — обяви Клеър, без да ме погледне, и затвори вратата под носа ми. Възползвах се от прекъсването и отскочих до тоалетната. Върнах се след около минута и заварих в залата Зейн Пелтиър. Взираше се в трупа, пребледнял беше като платно, шепнешком повтаряше: „Господи, Господи!“; изглеждаше така, сякаш всеки миг ще припадне.

— Успокойте се, господин Пелтиър. — Застанах до него, хванах го под ръка. — Дишайте дълбоко.

— Кой е този? — изграчи той. — Господи!

— Някой си Джералд Нелсън.

— Божичко!

— Дишайте дълбоко — повторих.

Той няколко пъти си пое въздух и запелтечи:

— Влязох да видя защо се бави Клеър и... господи, къде е главата?

— Още не знаем.

— Що за изверг би причинил подобно нещо на човешко същество? — Няколко пъти дълбоко си пое въздух, постепенно бледността му се стопи. — Вече съм добре, детектив... Не бях виждал труп без... — Насили се да се усмихне и добави: — Трябваше да остана вън.

Продължи да диша дълбоко, докато вървеше към кабинета на съпругата си — в разстояние на няколко минути се беше състарил, вече изглеждаше на годините си. Злите езици говореха, че бракът между Зейн Пелтиър и Клеър Суонскот повече прилича на сливане между две корпорации — съпругът участва с името и богатството си, тя — със забележителния си интелект и необузданите амбиции. Предците на Зейн са били аристократи, живели в Мобийл още преди Гражданската война, богатството му беше като снежна топка, която с търкалянето си увеличава размерите си. Наследил беше няколко предприятия, участваше в управителните съвети на други, но бях чул, че на седмица му се събират около петнайсет часа работа. Кой знае,

може би беше ужасно кадърен и за малко време свършваше много неща.

Клеър надникна от кабинета си. Видях Зейн зад нея — май се готвеше да си тръгне. Доктор Пелтиър впери поглед в отворената врата на малката канцелария:

— Имам аутопсия в Байо Лабейтр, после ще обядвам с Бил Арнет. Ще се върна до четири без петнайсет. — Обърна се към мен и добави: — Това е принципът, Райдър. Всеки изпълнява задълженията си, идва на работа навреме.

Нито една дума не се отнасяше за мен.

Клеър се въртна и излезе, последвана от съпруга си. Тя закъсняваше, той (както подозирах) се беше устремил към най-близкия бар. С чернокосата Ейви или както ѝ беше името, бяхме сами в последния дом на мъртъвците. Тръгнах към нея, пътьом погледнах дясната ѝ ръка — не носеше венчален пръстен. Както и преди беше заета с попълването на куп формуляри. Не вдигна глава, макар да усети, че се приближавам.

— Аз съм Карсън Райдър и работя в отдел „Убийства“ — казах. — Мисля, че не сме се запознали официално.

— Ейва Даванъл — промърмори тя, от немай-къде за миг допря студената си длан до протегнатата ми ръка.

— Отскоро ли сте тук, доктор Даванъл?

— Да, ако шест месеца ви се струват отскоро. — Тя отново се захвана с формулярите.

— Май днес шефката ви има зъб. Закъсняхте за работа ли? Веднъж имах среща с нея и закъснях с две минути. Ако щете вярвайте, направо щеше да ме...

— Били ли сте на лекар заради проблема с носа ви? Облещих се:

— Моля?

— Имате проблем с носа — пъхате си го в чужди работи. Продължаваше да пише, но забелязах, че пръстите и леко треперят; от нея лъхаше смразяваща студенина.

— Извинете, ако съм ви засегнал. От една година работа с Клеър... въз, с доктор Пелтиър и все ми се струва, че не съм ѝ угодил. Може би няма човек, който да ѝ угоди. Обаче ако е така, как се спогажда с... — Давах си сметка, че дърдоря врели-некипели, но не можех да спра.

Доктор Даванъл подреди на купчинка попълнените формуляри и се изправи:

— Приятно ми беше да се запознаем, детектив Карсън, но...

— Казвайте ми Райдър. Карсън Райдър.

— ... днес имам много работа. Довиждане.

Последвах я, докато тя гневно се извърна, сякаш бях вонящо куче, което върви по петите ѝ:

— Мога ли да ви бъда полезна с нещо, детектив Карсън?

— Райдър. Карсън Райдър. Ще присъствам на аутопсията на Нелсън, доктор Даванъл.

— Защо не седнете във фоайето? — Тя наблегна на думата „фоайе“. — Някой ще ви повика, преди да започнем.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— ... плъхове... плъхове... плъхове.

Ейва Даванъл се беше навела над трупа и бавно четеше надписа над срамните косми. — Мастилото е светлолилаво, поради което текстът не се забелязва от разстояние. Първоначалният оглед предполага, че е използван инструмент за писане с много тънко перо. Наблюдава се леко проникване на мастилото в епидермиса. Микроснимките са приложени към досието по случая...

След половинчасово изгнание във фойето ме повикаха в залата — доктор Даванъл и старият Уолтър Хадълстоун, който беше нещо като момче за всичко, тъкмо поставяха трупа на масата. Хадълстоун — чернокож, висок и широкоплещест, притежаваше силата на младеж, имаше очи като червени фенерчета и никога не се усмихваше. Представях си как на Халоуин хлапетата отиват в къщата му, вратата със скърцане се отваря, те виждат алените му очи и захвърлят торбичките си със сладкиши, изпищяват и през глава хукват да бягат.

Доктор Даванъл приключи огледа на трупа. Други надписи нямаше, само на едната лопатка се виждаше татуировка на дракон. Тя пристегна маската си, взе скалпела и направи клинообразния разрез, разкриващ сложния механизъм на тялото. Бях поразен от пестеливите ѝ движения — ръцете ѝ с хирургически ръкавици сякаш летяха. В сравнение с нея Клеър и другите двама патоанатоми Стенли Холкър и Марв Рубин изглеждаха непохватни и някак жестоки. Половин час безмълвно я наблюдавах, буквално бях заплепен — дума, която не би ми хрумвало да използвам във връзка с аутопсия.

— Много сте сръчна — промърморих по едно време. — Играете ли бейзбол? От вас ще излезе страхотен шортстоп.

Тя пусна във везната сърцето и процеди:

— Знаете, че всичко се записва, детектив. Ще ви помоля да пазите тишина.

— Извинете — смотолевих.

Доктор Даванъл продължи да работи. Извади и претегли единия бърбек, вторият се изплъзна от ръката ѝ, но преди да падне на пода, тя като по магия го хвана с другата ръка.

— Казах ли ви? — възкликнах неволно. — Родена сте за шортстоп. — Зелените ѝ очи гневно проблеснаха над маската. Свих рамене: — Прощавайте. Просто завързвах разговор.

Тя кимна към вратата:

— Щом толкова ви се бърбори, излезте в коридора. Проговорите ли още веднъж, ще ви помоля да напуснете.

Страните ми пламнаха, сякаш ме беше зашлевила. Кимнах и реших повече да не си отварям устата, въпреки че не беше кой знае какво престъпление да се говори по време на аутопсиите. В повечето случаи дори се разменяха дебелашки шеги, а секретарката, която „сваляше“ записа от касетата, не ги включваше в официалния протокол.

Ейва Даванъл продължи да работи, на глас описваше всяко свое действие, за да бъде отразено на аудиозаписа. Докато я наблюдавах, открих няколко любопитни аномалии; отначало я бях помислил за нисичка и невзрачна, но установих, че нарочно се старее да изглежда дребна и незабележима. Освен това ми направи впечатление, че когато се запознахме, не се представи като доктор еди-коя си. Повечето лекари се перчеха с титлата си като с огнен меч и дори когато оставяха бележка — примерно на служителя на паркинга, не пропускаха да напишат пред името си „д-р“. Доктор Даванъл беше нелюбезна, дръпната, неучлива и притежаваше женствеността на парен чук, ала движенията ѝ бяха грациозни и плавни, уменията ѝ — необичайни за начинаеща.

След петнайсет минути тя прекъсна работа, за да вземе някакъв инструмент. Като се върна, не се стърпях и отбелязах:

— Не исках да ви обидя, като ви сравних с бейзболист, само се опитвах да изкажа възхищението си от сръчността ви. Ръцете ви се движат като... като по ноти.

Тя ме изгледа така, сякаш се бях изпикал върху маратонките ѝ:

— Само преди пет минути ви помолих да мълчите. Смятам, че бях достатъчно ясна.

Дълбоко си поех въздух, издишах.

— Присъствал съм на много аутопсии, но за пръв път чувам, че говоренето е забранено.

Тя хвърли инструмента на масата, рязко се обърна към мен:

— Ще ви го обясня като на слабоумен — аз извършвам аутопсията, вие наблюдавате. Никакви разговори и празни приказки! В случай че имате смислен въпрос по отношение на процедурата — срещала съм и полицаи, които задават смислени въпроси — ще ви отговоря. Ако ви е трудно да го проумеете, ще го представя в писмен вид на началника ви.

По принцип не се гневя лесно, но понякога се случва да пламна като клечка кибрит:

— Виж какво, докторке, само защото ти четох конско, не е нужно да си го изкарваш на мен!

Очите ѝ проблеснаха като зелени пламъци, тя свали маската. Беше бледа като мъртвец, по челото ѝ бяха избили капки пот.

— Няма да търпя подобно отношение! На кого да се обадя да ви замести?

Понечих да отговоря язвително, но се въздържах. Вдигнах ръце в знак, че се предавам, дръпнах въображаемия цип на устните си, отстъпих назад, за да ѝ направя място.

През следващите два часа успешно играех ролята на сфинкс. Зададох три конкретни въпроса, тя отговори като робот. Заключение от аутопсията беше, че главата е била отрязана с инструмент, остър като бръснач, при това престъпникът не е бързал. С изключение на татуировката и странния надпис по трупа нямаше други белези. Посмъртните петна показваха, че жертвата е останала в лежачо положение. Нищо повече... поне до този момент.

Доктор Даванъл свали ръкавиците, хвърли ги в контейнера за опасни биологични отпадъци, тръгна към вратата. Преди да излезе, подхвърли, без да се обърне:

— Ще помоля да свалят записа от касетата. Ще отнеме около два часа. Ще получите протокола на регистратурата.

— Доктор Даванъл! — извиках. Тя спря, обърна се, намръщено ме изгледа. Запитах се дали има правило, забраняващо разговорите след изключването на касетофона, което съм нарушил.

— Какво обичате, детектив Карсън?

— Казвайте ми Рай... няма значение. Вижте какво, с вас започнахме лошо, и то по моя вина. Не ме бива по празните приказки, затова дрънкам каквото ми дойде на ума. Искате ли да се престорим, че се запознаваме едва сега? — Думите ми бяха посрещнати с ледено мълчание, затова добавих: — Знам една страхотна закусвалня на Биенвил Скуеър, където приготвят грамадни сандвичи с месо и зеленчуци. Да отидем, а? Аз черпя. — Усмихнах се подкупващо, замърдах с вежди.

Тя ми обърна гръб, все едно бях невидим. Влезе в канцеларията си и затръшна вратата. Обадох се на Хари да проверя как вървят нещата. Той каза, че е разпитал цял куп бяла измет, после се поинтересува с какво се занимавам. Отговорих, че номерът със сандвичите не е минал и че ще бъда при него след няколко минути.

* * *

По време на разговора с Били Месър, лелята на Джералд Нелсън, здравата се изнервих — тя непрекъснато прогонваше въображаеми насекоми от лицето си. Отначало си помислих, че е нервен тик; след малко обаче разбрах, че е машинален жест на човек, който живее в каравана с проядени от ръждата предпазни мрежи на прозорците и повреден климатик. Тази жена, която изглеждаше на около четирийсет години, бе единствената жива родственица на Нелсън; Хари си беше загубил цялата сутрин, докато открие „адреса“ ѝ — паркинг за каравани, обрасъл с плевели и населен с подивели котки.

Вече знаехме, че е била танцьорка в заведение, ала сега бе напълняла и ставаше само да сервира питиета на клиентите, които навремето е съблазнявала с пищните си форми. Заварихме я тъкмо когато тръгваше на работа — носеше вехти черни обувки с висок ток, минипола poire и черен дантелен сутиен, който заплашваше да се пръсне под напора на тежките ѝ гърди. Червеникавата ѝ, ситно накъдрена коса, обрамчваше грубоватото лице, което някои биха нарекли „привлекателно“, други — „конско“ в зависимост колко напреднала беше нощта и консумацията на алкохол. С Хари се облегнахме на ръждясалата таратайка пред караваната, докато Били Месър палеше цигара от цигара, пропъждаше невидими насекоми и разказваше за

племенника си — гласът ѝ бе необичайно прелъстителен, все едно беше втора Тина Търнър.

— Горкичкият Джери го биваше само за едно — леглото. Беше хубавец. И умен, по-точно хитър. Държеше се така, все едно го чака кариера на прочут модел. Можеше и да стане, само че беше голям канап. Ама и така изкарваше добри пари — чукаше се и с мъже, и с жени; много-много не подбираще, щом му плащаха. Веднъж го попитах: „Джералд, как можеш да обръщаш резбата?“ Знаете ли какво отговори? Каза, че усещането е едно и също, затова му е все едно. „Как така същото?“ — почудих се. „Ами ей така, не чувствам нищичко, лельо Били“ — рече ми. И знаете ли още какво каза?

— Какво? — зяпна я Хари — очевидно беше възбудила любопитството му.

— Че е голям майтап, задето хората го мислят за толкова добър в леглото, защото, нали се сецате, можел да се чука много дълго. Обясни, че като не чувстваш нищо, нищо не е в състояние да те накара да спреш. Поинтересувах се дали има нещо, което да го накара да... да му стане хубаво. Отвърна, че му се случвало, ако непрекъснато си мисли, че лети. — Тя печално поклати глава, плесна поредното въображаемо насекомо. — Чували ли сте нещо по-шантаво?

* * *

Предстоеше ни да разпитаме Тери Лосидор, жената, която беше подала оплакване срещу Нелсън; тя живееше в другия край на града. Хари шофираше, аз се бях излезнал на задната седалка и говорех на тила му. Чуваха съм хора да казват, че най-продуктивните мисли им идват, когато са под душа или в тоалетната; за мен пък задната седалка на колата е източник на творческо вдъхновение. Като малък, когато у дома започнаха трагедиите, на пръсти излизах от къщата, скривах се в нашата кола, прекарвах нощта в неспокоен сън и едва призори се връщах в леглото. До ден-дневен се успокоявам, като се излягам на задната седалка, подпирам глава на скръстените си ръце и наблюдавам как встрани пробягват сгради и върхове на дървета. Хари няма нищо против необичайното ми медитиране — той обича да кара, въпреки че е ужасен шофьор.

— В сравнение с мен сигурно си виждал двайсет пъти повече жертви, убити от ревност — промърморих. — Възможно ли е човек, побеснял от гняв, да действа като хирург?

— Без значение е, братле. Разни хора, разни престъпления.

— Все пак се опитай да си спомниш колко убийци са били толкова прецизни.

Хари изръмжа — мрази разговорите, когато шофира; за разлика от него аз предпочитам да размишлявам на глас. Той неохотно вдигна дясната си ръка, сви палец и показалец, обозначавайки нула:

— Виждал съм кланета и дранета, Карсън. Петдесет прободни рани, дори осемдесет. Жертви, пребити с безброй удари с чук. В един от случаите убиецът беше изстрелял цял пълнител в жертвата, след което презаредил и отново започнал да стреля.

— Тъкмо за това ми е думата. Гневът замъглява съзнанието. А Нелсън въобще не е обезобразен.

— Поправка — тялото му не е обезобразено. Друг е въпросът какво се е случило с главата. Ако питаш мен, може би онзи я използва като мишена при упражнения по стрелба. Или пък я е смазал на пихтия.

На поредния светофар до нас спря камион. Шофьорът във високата кабина разсеяно ни погледна и се облеци, като видя на задната седалка да лежи човек със спортно сако и вратовръзка. Намигнах му, той извърна очи.

— Гневът се излива върху главата... лицето символизира целостта — промърморих. — Има логика. Къде сме?

— На Еърпорт Роуд. Май не си много убеден.

— Ако главата е била целта на престъпника, защо не е избягал, щом се е озовала в ръцете му, а после на спокойствие да си изкара яда на нея. Кое то пасва на твоето предположение. Обаче той не бяга, а пише разни послания върху трупа. Може би именно затова го е измъкнал от храстите на осветеното място.

— Да допуснем, че именно това го възбужда.

— Съгласен съм, но защо не се е „изказал“ върху главата?

— Уместен въпрос. Може да подражава на Фарли.

Фарли Трейнър беше превъртял счетоводител, който с нож изписваше послания върху жертвите си — съвършено непознати хора — за да им каже колко ги мрази заради онова, което са му причинили.

В умопомрачението си той твърдеше, че след като мъртвите надничат от телата си, той трябва да пише отзад напред, за да ги улесни при четенето.

— Не се връзва, ако според него главата е олицетворение на личността... Хей, пешеходец ли блъсна?

— Кофа за смет... Ами ако надписът е послание към нас, ченгетата? Курви и плъхове... Нали знаещ, не сме любимци на цялото население.

Но аз не бях склонен да се съглася толкова лесно:

— Буквите са толкова дребни, че скоро нямаше да се виждат, особено след като плътта започнеше да се разлага в тази горещина. Ако посланието е толкова важно, защо не е написано с черен маркер и с големи букви?

— Прекаляваш с абстрактните теории, Карс. Колкото и да ми е неприятно, донякъде съм склонен да се съглася със Скуил — май наистина е убийство за отмъщение.

— Отмъщението се извършва в пристъп на гняв. Ако престъпникът е бил разгневен, то е изразил чувствата си по много странен начин.

Още размишлявах дали е възможно вбесен човек да действа хладнокръвно и с прецизността на опитен хирург, както и за злополучното си запознанство с доктор Даванъл, когато под колелата захрущя чакъл — преминавахме по алея за коли. Хари каза:

— Пристигнахме, братле. Ама изобщо не е каквото очаквах.

ПЕТА ГЛАВА

Пред жилищния блок на Тери Лосидор бяха паркирани няколко биймъра плюс други марки автомобили, предпочитани от младите хора, заемащи високи длъжности. В градината около сградата бяха засадени мирти, палми и красиви азалии. Около плувния басейн се изтягаха неколцина мъже и жени със слънчев загар. Не видях нито едно дете.

— Май има известна разлика между селището с каравани и квартала на млади несемейни юпита — промърмори Хари. — Все едно е нагледно представяне на теорията на Дарвин.

Тери отвори и ни покани в жилището си, без да поиска да се легитимираме — или ѝ вдъхвахме доверие, или ни очакваше. Имаше широко грозновато лице, зелените ѝ очи се стрелкаха като изплашени птички. Беше пълничка, но се движеше грациозно. Направи ни знак да седнем на оранжевото канапе, запали цигара и се настани срещу нас. По телевизията излъчваха едно от предаванията, които партньорът ми нарича „шоу на увредените хромозоми“. Въпреки че Тери не издаваше тревогата си, усетих, че е изнервена, което не беше изненадващо, а нормална реакция при посещението на ченгета. Жилището беше чисто, мебелите — евтини, но добре съчетани, въпреки цигарения дим в дневната миришеше на освежител за въздух с аромат на лимон, от домакинята лъхаше на сапун — очевидно преди малко беше взела душ. Готов бях да се обзаложа, че я в кухнята, я на терасата има специално сандъче за котка.

— Свързано е с Джералд, нали? — прошепна тя.

Хари кимна, Тери грабна една възглавничка и я притисна до гърдите. Той започна с елементарни въпроси, за да я накара да се отпусне. Научихме, че е трийсет и три годишна и работи в счетоводството в местна фирма за товарни превози. Живее тук от три години — не се допусkali хора с деца, но домашните животни били разрешени. Водата в басейна била прекалено наситена с хлор...

Докато я слушах, си мислех, че шофьорите, с които работи, сигурно я взимат на подбив заради носовия ѝ говор.

Хари заговори за Нелсън, но отново търсеше заобиколни пътища, за да възкреси спомените ѝ. Седях мълчаливо и използвах едногодишния си опит като детектив, за да идентифицирам космите върху канапето — дълги и бели, очевидно от ангорска котка.

— Познавахте ли добре господин Нелсън? Мисълта ми е знаехте ли нещо повече за миналото му, приятелите и семейството му, за хобитата му и прочие?

— Тези подробности не бяха важни, детектив Нотилъс. Беше ни хубаво заедно, говорехме само за бъдещето. Друго не ме интересуваше.

— Не ви интересуваше или той не ви разказа нищичко за себе си? — Хари разхлаби вратовръзката си, разтърка схванатата си шия, облегна се на канапето. Действа различно от другите ченгета — привежда се, когато задава маловажни въпроси, преструва се на безразличен, преди да попита нещо важно.

Тери извърна поглед:

— Няколко пъти го попитах за семейството му и прочие. Отговори, че не желае да говорим на тази тема, спомените били прекалено мъчителни.

— След като не сте познавали приятелите му, сигурно не сте познавали и неговите врагове.

— Джералд нямаше врагове. Беше толкова... толкова дружелюбен. Все се смееше и разказваше анекдоти... — Тя печално се усмихна. — Една приятелка ми каза: „Тери, като го слушам, устата ме заболява от смях.“ Никой не можеше да му се разсърди, детектив Нотилъс.

Хари склочи пръсти зад главата си, облегна се още по-назад:

— Обаче през май сте му се разсърдили и сте подали оплакване срещу него, задето ви е завлякъл с единайсет бона.

Тери стисна клепачи, отново отвори очи:

— Ами... разбирате ли... каза ми, че му се предоставя възможност за бизнес, каквато се случва веднъж в живота, обаче трябвало да инвестира четиринайсет хиляди долара, за да печели най-малко седемдесет хиляди годишно. Казах му, че имам само единайсет, а той отговори, че може би ще му свършат работа.

— Обясни ли за какъв бизнес става дума?

Отнякъде се чу приглушено тупване, сякаш нещо падна на пода. Тери подскочи.

Хари се приведе към нея, изгледа я подозрително:

— Има ли някой друг в апартамента?

— Не. — Тя отново запали цигара. — Това е котаракът ми Пухчо. Много е непохватен, все събаря разни неща от первазите и полиците. Глупаво животно.

Ослушахме се, но шумът не се повтори. Партньорът ми отново се облегна на канапето:

— Джералд каза ли ви защо са му парите?

— Да. Беше нещо свързано с взаимодействието между компютрите. Обясни, че понякога тези машини не се „разбират“ помежду си. Някакъв негов приятел бил изобретил устройство, което да ги направи съвместими. Повярвах му, защото в службата непрекъснато имаме подобни проблеми с компютрите.

— Запозна ли ви с този приятел? Каза ли ви името му?

— Не, обаче аз безрезервно му вярвах.

— След като му дадохте парите, той започна да ви посещава все по-рядко, нали?

— Ами... беше много зает. — Тя сведе поглед. — Да.

— После ви е казал, че работата се е провалила.

Тери въздъхна:

— Обясни, че друга компания ги изпреварила с патентоването на същото изобретение, дори назова името ѝ — „Интел“. Поразпитах специалиста, който поддържа компютрите в службата. Той отговори, че не е чувал „Интел“ да са патентовали подобно изобретение, изобщо не се занимавали с такава дейност. Тогавя подадох оплакването. — Тя подсмръкна, извади от джоба си розова носна кърпичка, избърса сълзите си.

— Но след седмица сте оттеглили молбата си.

— Ами... той най-после ми каза истината.

— А именно?

— С парите, които му дадох, купил дял от пратка кокаин — все едно са акции на борсата, нали разбирате? Излъгал ме, тъй като знаел, че никога няма да се съглася да участва в сделки с наркотици. Престанал да идва у нас, защото се срамувал.

— Така значи — инвестирал в доходна сделка.

— Доходна ли? Друг път! Спомняте ли си малкия самолет, дето се разби при Сараланд? Именно с него са пренасяли дрогата. Кокаинът изгоря, загубихме парите.

Спомних си инцидента — пилотът на самолета „Чесна 180“ не бе изчислил правилно колко гориво ще му е необходимо, машината не могла да се приземи и паднала върху дърветата. Само че в полицейския доклад за катастрофата не се споменаваха нито думичка за наркотици. Или Нелсън е бил изпечен лъжец, или Тери Лосидор — лесна жертва. Може би и двете.

Разбира се, имаше и трети вариант — тя да ни премята.

— Още един въпрос, госпожице Лосидор. Хари подкупващо ѝ се усмихна. — Как се запознахте с Нелсън?

За миг тя се поколеба, сетне отвърна:

— За пръв път го видях в „Ловен клуб“, едно заведение близо до аерогарата.

„Ловен клуб“ беше бар, посещаван от необвързани мъже и жени; на стените висяха седла и ловджийски рогове, сервитьорите носеха ливреи и бомбета. Имал бях няколко тежки запои във въпросното заведение, но това беше отдавна, преди да ми дойде умът в главата.

Хари забеляза колебанието ѝ, въпросително вдигна вежда:

— Сигурна ли сте?

— Разбира се. Обаче все му забравям името на този бар.

— Кой пръв установи контакт?

— Моля?

— Вие ли го свалихте или той вас?

— Бях с приятели, Джери седеше на бара. Случайно го погледнах, той ми намигна и... нали се сещате...

Хари приключи разпита, станахме да си вървим. Тери ни изпрати до вратата.

— С него бяхме много близки, преди да се случи това с парите.

— Тя отново избърса сълзите си. — Бяхме влюбени. Джери казваше, че с мен се чувства както никога досега.

Неволно си представих как Нелсън я е възседнал и я чука, сякаш мели жито, а наивницата си въобразява, че е причина за необикновената му потентност. В действителност на него му е писнало, държи го само мисълта за парите ѝ. Чука я до изнемогване,

после се насилва да се представи, че лети, изпразва се и заспива върху чаршафа, овлажнен от пот, който вече намирисва.

Хари направи обратен завой да излезе от паркинга, изведнъж удари спирачки.

— Я погледни, Карсън. — Посочваше бяла ангорска котка с розов нашийник, която драскаше по вратата на Тери Лосидор. Вратата се откряна, животното махна с опашка и се шмугна през пролуката.

Погледнах моя партньор:

— Пухчо, предполагам.

— Питам се кой е бил непохватният котарак, дето трополеше в кухнята ѝ.

* * *

Хари ме остави пред полицейското управление. Уговорихме се по-късно да се срещнем във „Фланаганс“, за да похапнем и обсъдим развоя на събитията. Той щеше да вземе копия от разпитите във връзка с убийството, аз тръгнах към моргата да проверя дали е готов неофициалният протокол от аутопсията.

Доктор Даванъл беше удържала на обещанието си — взех от регистратурата няколкото страници, съдържащи онова, което вече знаех от „диктовката“ на сърдитата докторка. Не бях разочарован — на този етап не очаквах смайващи разкрития. Казах си, че след като вече съм тук, няма да е лошо да се обадя на Клеър, за да подобря настроението ѝ. Интересно ми беше дали хронично мрачната доктор Даванъл се е оплакала от мен на шефката си — нищо чудно да ѝ е казала, че вместо само да наблюдавам процедурата, съм говорел като кречетало и съм разказвал неприлични вицове. Но даже да го беше сторила, не вярвах „престъпното ми деяние“ да има фатални последствия за моя милост. Дори Клеър Пелтиър, която бе олицетворение на строгостта, разрешаваше да се води неангажиращ разговор по време на аутопсията.

Тръгнах по широкия коридор към кабинета ѝ. През открянатата врата чух гласа ѝ. Възнамерявах само да надникна, за да ѝ кажа „здраси“, но тонът ѝ ме накара да се вцепеня.

— Това е нелепо, недопустимо! — Думите ѝ бяха като бодливи тръни, всяка сричка — разяждаща като киселина.

— Почеркът ви е абсолютно нечетлив, все едно протоколите са написани от шимпанзе!

Някой отговори толкова тихо, че не чух какво каза, но вероятно се оправдаваше.

— Не приемам никакви извинения! — сопна се Клеър.

— Пет пари не давам, че сте разполагали с много малко време да ги подготвите! Като начинаещ съдебен лекар правех по три аутопсии дневно и пак съумявах да напиша четливо протоколите.

Отново последва приглушен отговор.

— Малко ме е грижа, че съжालявате! Няма да позволя на никого да си гледа работата през пръсти. Искам резултати, не празни думи!

Мразя да слушам как мъмрят някого — в паметта ми изплуват прекалено тягостни спомени от детството. Почувствах се така, сякаш упреците бяха отправени към мен. Заднешком заотстъпвах от вратата, Клеър отново заговори:

— Ами болничните? Колко дни болнични възнамерявате да вземете през тази година? Шест, осем, двайсет и четири? Това, меко казано, е абсолютно безотговорно. Когато ви няма — или когато закъснявате, което се случва прекалено често — графикът отива по дяволите. Не ми се слушат глупави извинения, искам само да...

По гласа ѝ долових, че разговорът върви към приключване. Чух стъпки, които се приближаваха към вратата. На пръсти изтичах няколко метра надолу по коридора. Единственото възможно скривалище беше кабинетът на Уилет Линди; осветлението беше изключено, сигурно вече си беше отишъл. Той често идваше на работа преди шест сутринта и си тръгваше в три часа. Втурнах се в кабинета му.

Помещението беше с голям прозорец към коридора, щорите не бяха спуснати до долу. Залепих гръб до стената, чух приближаващи стъпки. Ейва Даванъл спря пред прозореца, с треперещи пръсти избърса сълзите си. Лицето ѝ беше пепеляво. Сви длани в юмруци — стискаше ги толкова силно, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха — и ги притисна до слепоочията си. Затрепери, тялото ѝ се разтърсваше от спазми, все едно разкъсваха душата ѝ с пинсети, нажежени до бяло. Не можех да откъсна поглед от нея, бях хипнотизиран от дълбочината на

чувствата ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна приглушено ридание, тя притисна ръце до корема си и хукна към тоалетната.

Трясъкът на вратата отекна като изстрел.

Няколко секунди останах прикован на мястото си, толкова бях поразен от страданието на Ейва Даванъл. Взирах се в коридора, като че ли силната болка бе нарисувана във въздуха и наситеността на цветовете ѝ ми се струваше невероятна. Затаих дъх, безшумно излязох от скривалището си, тръгнах към изхода. Като минах край отворената врата на Клеър, тя се провикна:

— Райдър? Ти ли си?

Обърнах се, престорих се на ни лук ял, ни лук мирисал, надникнах в кабинета ѝ, както бях правил десетки пъти досега.

— Какво търсиш тук? — попита ме. Не долових злъч в гласа ѝ, говореше с обичайния си тон, нетърпящ възражения.

Усмихнах се пресилено, показах ѝ листовете хартия.

— А, да — протоколът от аутопсията. Бях забравила. Днешният ден беше отвратителен... — Тя млъкна и се замисли. — За пръв път ли работиш с доктор Даванъл?

Кимнах:

— Да. Нещо като бойно кръщение.

Клеър сложи очилата си, които носеше на верижка на шията, зачете документа пред себе си, понамръщи се, все едно нещо не ѝ допадаше.

— Даванъл е много кадърна — промърмори и кимна, сякаш говореше на себе си. — Разбира се, има още какво да се желае. Въпреки това си знае работата. Всичко хубаво, Райдър. Не се забърквай в неприятности.

ШЕСТА ГЛАВА

На масата пред него стояха три купчинки фотографии — голяма, средна и малка. Единствените други предмети на зеления пластмасов плот бяха ножица и увеличително стъкло. В стаята беше горещо и задушно, но той не усещаше нищо. Не чуваше рева на камионите, които преминаваха по намиращата се наблизо магистрала № 10, нито воя на реактивните двигатели на самолетите, излитащи или приземяващи се на летището в Мобийл. Зает беше с работа, която поглъщаше цялото му внимание.

Тези снимки щяха да променят света.

Най-голямата купчина бяха Бракуваните — нарочно ги беше избутал по-далеч от себе си и ги беше обърнал надолу, за да не ги гледа, фотографираните хора бяха слаби като скелети или приличаха на свини, отглеждани за сланина, едни имаха сплъстени коси, други бяха покрити с белези. Бракуваните бяха отвратителни лъжци, той винаги миеше ръцете си, след като докосваше снимките им.

Защо бяха отговорили на обявата му? Не можеха ли да четат? Обявата, състояща се от шейсет и седем думи, над която се беше потил цели три седмици, бе пределно ясна.

В средата на масата беше по-малката купчинка снимки, онези, които той наричаше Възможни. Широкоплещести, с релефни мускули. Коремите им — плоски като дъски. Но всеки имаше по някакъв малък дефект — хлътнал пъп, набръчкани зърна. Дланите на един бяха прекалено големи. Възможните бяха като играчи на резервната скамейка — до тях се прибягва само при необходимост, но иначе не ги пускат на терена.

Той избърса от панталона потните си длани, посегна към снимките, които беше поставил най-близо. Бяха само пет — Съвършените, неговите избраници. От седемдесет и петте фотографии, които бе получил, единствено тези бяха без всякакъв дефект. Подреди ги пред себе си като участници в конкурс, отново започна да ги

разглежда, като обръщаше внимание на най-незначителните подробности.

Докато звукът изпълни съзнанието му.

— Не започвай отново, моля те, не започвай отново...

Облегна се назад, притисна длани до ушите си. Тя бе запяла в съседната стая. Даваше си сметка, че жената телом не е там, ала когато пожелаеше, песента ѝ преминаваше през измеренията на пространството и времето. Той затананика, за да заглуши песента ѝ, но само я предизвика да запее по-високо. Единственият начин да я накара да престане бе да смъкне панталона си и да направи „онова нещо“ — голият му задник прилепваше към пластмасовия стол, докато „оная му работа“ изпръска долната част на плота и пода.

Отне му две минути да я накара да млъкне. Настъпи благословена тишина. Той вдигна панталона си, дръпна ципа, отиде до умивалника, обилно насапуниса ръцете си, изтърка ги с четка, дълго ги държа под горещата вода, после повтори процедурата. Избърса се, запрати хавлиената кърпа в коша за прането.

Отново седна до масата, взе една снимка от колекцията със Съвършените. Мъжът беше сниман гол на фона на кремава стена, усмихваше се, безсрамно излагаше мъжествеността си пред обектива. Усмивката му беше като на актьор, зъбите му бяха бели като сняг. Когато се запознаха в парка, се усмихна също така подкупващо.

Човекът до масата взе ножицата. Внимателно нагласи снимката, щракна, главата падна на пода. Той взе парченцето лъскава хартия, накъса го на мънички парченца, хвърли ги в тоалетната, пусна водата. Последна във водовъртежа изчезна бляскавата усмивка.

Човекът наклони глава, очаквайки отново да чуе песента ѝ, ала жената сякаш си почиваше. Вероятно събираше сили — не оставаше много време. Той действаше изключително предпазливо, обаче жената сигурно усещаше, че скоро целта му ще бъде постигната. Отново седна до масата, взе лупата, дълго разглежда мъжете на четирите фотографии — погледът му бавно преминаваше от шията до коленете им и обратно — докато се увери, че изборът му е правилен.

* * *

„Четири курви — промърмори Хари. — Плъхове назад. Плъхове назад. Плъхове назад. Плъхове назад. Плъхове. Плъхове. Плъхове. Плъхове.“ — Докато говореше, машинално драскаше в бележника си, накрая откъсна листа, смачка го и го хвърли върху растящата купчина от хартиени топки в средата на масата. Помислих си, че масите във „Фланаганс“ са прекалено малки за нашите импровизирани „съвещания“, на които обсъждахме спонтанно хрумналите ни идеи с надеждата да намерим разрешение на един или друг заплетен случай. Светлината беше прекалено приглушена. Подът — прекалено твърд. Всичко ме дразнеше, когато не ми идваше вдъхновение.

— Осем плъха! — сопнах се раздражено. — Не можеш ли да броиш до толкова?

Хари отново взе да драска на следващата празна страница — видях, че рисува звезди.

— Анаграмата на плъхове е звезди^[1] — продължи да разсъждава на глас. — Осем звезди, четири по две, четиризвезден ресторант, четиризвездно меню...

Прокарах длани по страните си:

Мамка му, кой е очистил курвите?

Сервитьорката Елоиз Симпкинс донесе поредните бири, които си бяхме поръчали, взе празните бутилки, погледна в бележника ми и потрепери. Бях нарисувал грамаден плъх.

— Ама че гадост! — възкликна тя и сбърчи нос.

Протегнах шия, поразкърших се. Заведението не беше претъпкано — имаше около двацет и пет души, близо половината бяха ченгета. Повечето седяха на бара или на масите близо до него. С Хари се бяхме настанили до витрината, та от време на време за вдъхновение да поглеждаме навън. Дръпнах завесата. Дъждът падаше толкова отвесно, че изглеждаше, сякаш водните струи избликват от земята. Движението беше почти замряло, само от време на време преминаваше по някой автомобил и разплискваше дълбоките локви. От отсрещната страна на улицата се намираха кабинетът на масажист, заложна къща и магазин за стоки по един долар, чиято витрина беше закована с летви. Пороят влачеше по улицата пластмасова кутия от храна за вкъщи. Спуснах завесата.

— Дали пък не е свързано със зодиакалните знаци? — продължаваше да разсъждава Хари. — Осем звезди. Нямах ли

някакво съзвездие, което...

— Плеяди — прекъснах го. — Седем звезди, седем сестри.

— Да му се не види, защо не бяха осемте плъха? — Той направи още една хартиена топка и я запрати при другите.

Някой се приближи до масата ни — първото, което забелязах, бяха ботушите му от кожа на алигатор. Вдигнах поглед — беше Бил Кантуел, детектив от Второ управление. Кантуел беше дългуч на около четирийсет и пет години, роден в Тексас, който не пропускаше да изтъкне произхода си, като неизменно носеше тесни прави джинси, натруфени ризи и каубойска шапка, нахлупена така, че почти да скрива очите му. Той погледна моята рисунка, сви пръстите си като далекоглед, престори се, че разглежда Хари и подхвърли:

— Бива те, Карсън. Ако мустаците бяха малко по-големи, приликата щеше да е поразителна.

— До гуша ми дойде от шегобийци! — изпъшка партньорът ми.

— Едно птиченце ми каза, че убийството на Нелсън ще бъде разследвано от „Сопол“. — Кантуел безцеремонно сложи крак на стола до Хари. — Ако обичаш, подсети ме какво означава съкращението. Мързи ме да разгърна правилника, проклетата тухла тежи най-малко пет кила.

— Пълното название е „Специален отряд по психопатологични прояви срещу личността“, Били. Обаче „Сопол“ се запомня много по-лесно.

На следващия ден заедно с колегите от отдел „Убийства“ от Второ управление щяхме да погледаме квартала, в който е живял Нелсън, да обиколим предпочитаните от него заведения. На практика те вече бяха започнали разследването, тъй като убийството беше извършено на тяхна територия. Но според правилника бяха длъжни да докладват на нас с Хари, тъй като бяхме единствените членове на новосъздадения отряд.

Кантуел замислено кимна:

— Според мен е правилно, че възложиха случая на вас. Честно казано, не съм се сблъсквал с толкова откачена история — отрязани глави, надписи над пишката. Момчетата ще мърморят, защото ще им се събере бая писмена работа, обаче не възразяваме да ни се бъркат. За разлика от Скуил.

— Моля? — Хари озадачено го погледна. — Какво общо има Скуил?

— Ами днес следобед благоволи да ни озари с височайшето си посещение. Предупреди ни много да не си даваме зор, ако не ни се бачка. — Той с нокът почисти предния си зъб. — Останах с впечатлението, че капитанът не е голям почитател на „Сопол“.

Партньорът ми вдигна вежда.

— Не бери грижа, Хари, ще играем според правилата. Докато не получим други нареждания. — С кокалчетата на пръстите си Кантуел почука по масата и се върна при компанията си. Погледнах Хари:

— Защо капитанът толкова държи да избодете с пръсти очите ни?

Той сви рамене:

— Такъв си е. Ние имаме очи, той — пръсти.

След като купчината от хартиени топки се разрасна дотолкова, че не остана място да подложим бележниците си, решихме, че няма смисъл повече да си блъскаме главите. На излизане едва не се сблъсках с Бърлю — сивият му шлифер приличаше на подгизнала палатка. Хари вече беше на улицата, с Бърлю се разминахме в тясното преддверие между вътрешната и външната врата. Кимнах и му направих път, но той залитна и ме блъсна в стената. Обърнах се да видя дали не е пиян, ала мръсникът вече влизаше в заведението — както обикновено преживяше хартия, куклените му устнички бяха разтегнати в злобна усмивка.

* * *

На другата сутрин получихме нареждане да се явим при Скуил. Той говореше по телефона и не ни обърна внимание. Седнахме на дървените столове пред бюрото му, върху което нямаше нищо излишно, и се загледахме в неговата „стена на суетата“. Нямаше известен политик или прочут полицейски служител, който да е бил в нашия щат, и Скуил да не се е снимал заедно с него — на всяка фотография капитанът радушно протягаше ръка на знаменитата личност и радушно се усмихваше. В продължение на пет минути имахме удоволствието да слушаме едносричните му отговори и

сумтенето му, после той затвори телефона, завъртя стола си с гръб към нас, загледа се през прозореца.

— Докладвай за случая Нелсън — заповяда, сякаш говореше на небето.

— Засега не разполагаме с Бог знае какво — казах. — Вчера разпитахме Били Месър, лелята на жертвата...

— Говоря на детектива с по-висок чин, Райдър. Когато си тук, ще чакаш да се обърна към теб.

Пламнах от гняв, неволно стиснах юмруци.

— Да опитаме отново — процеди Скуил. — Какво ново по случая Нелсън?

Хари ме погледна, забели очи и отвърна, сякаш рапортуваше на тила му:

— Разпитахме леля му, някоя си Били Месър, плюс други хора. Те потвърдиха информацията, която се съдържа в досието му. Този тип е бил боклук, гледал е само да използва хората. Разговаряхме с една от бившите му приятелки, която е подала оплакването срещу него. Тя е объркана жена и още изпитва нежни чувства към Нелсън, обаче в основни линии потвърди показанията на другите свидетели. Днес ще се срещнем с колегите от Второ управление, за да изработим система за координиране на действията...

Капитанът завъртя стола си, обърна се с лице към нас и отсече:

— Не, няма!

— Моля? — облещи се партньорът ми.

— Няма да предприемате каквото и да било. Разговарях с началника, той се съгласи, че убийството не е психарско, значи не спада към „вашия ресор“. Откъдето и да го погледнеш, ясно е като бял ден, че някой педал е убил от ревност „приятелката“ си. Детективите от Второ управление ще продължат разследването. Официално ви отзовавам от случая Нелсън.

Подпрях длани на коленете си и се приведох:

— Ами ако не става въпрос за отмъщение, а е началото на поредица от убийства?

— Не говоря, за да се слушам сам, детектив. Свободни сте.

— Начинът на извършването и останалите подробности не пасват на психологическия профил на човек, който убива от ревност. Ето какво мис...

— Чу ли какво казах?

— Позволете да се доизкажа, сър. Още не разполагаме с достатъчно информация да преценим дали...

Скуил отново се завъртя към прозореца:

— Разкарай го, Нотилъс! Затрупан съм с работа.

Взех да клатя глава още преди да излезем в коридора:

— Това е пълен абсурд! Защо ни отнема случая, преди да сме започнали? Нямаме информация, за да решим дали става въпрос за психопатологична проява. Какво го е прихванало?

— Тази сутрин издоих кравата — промърмори Хари.

— Така ли? Защо си траеш?

— Чаках удобен момент да си побъбрим. Спомняш ли си слуха, че началник Хайръм ще се пенсионира догодина?

— Как не! Дори си спомням цитата ти: „Ще тупне като презряла ябълка.“

— Глупости. Казах: „Ще си вдигне чукалата ако не догодина през пролетта, то през лятото.“ Обаче се оказа, че ще ги вдигне още по-скоропостижно — през септември.

— Само след два месеца ли? Има заповед за ускоряване на кланетата, така ли?

Хари кимна.

— Съветвам те да си отвориш чадъра — ще вали кървав дъжд.

— Ако не ме лъже паметта, ти каза, че промените по върховете не ни засягат.

— А пък ти си ме учил, братко, че промяната е единствената постоянна величина. Двама заместници се борят с нокти и зъби за стола на Големия шеф — Белвидере и Плакет. Скуил е заложил на втория, от години му целува задника. Ако комисията препоръча Плакет, познай кой ще стане негов заместник.

Стомахът ми се преобърна:

— Скуил ли?

Хари ме потупа по гърба:

— Започваш да поумняваш, Карсън. Също като нашия симпатичен капитан и Плакет е повече политик, отколкото ченге. И с огледало не може да си намери задника, но умее да обработва репортерите; Скуил пък го учи на разни трикове — винаги да гледа хората в очите, да пуска хитри лафове, да говори увлекателно. От

друга страна, Белвидере е истински полицай. Познава си работата, но има противен характер. Множество наглед незначителни подробности ще повлияят на членовете на комисията при взимане на решението за наследника на Хайръм, но спомняш ли си кой предложи създаването на СОППЛ?

— Белвидере. Плакет се възпротиви.

— Може би Скуил го е посъветвал. Какво следва от това? Хайде, размърдай си мозъчето.

— Ако дейността ни е успешна, Белвидере ще спечели по точки пред Плакет, което изобщо не е в полза на добрия капитан.

— Браво на момчето, сече му пипето! А сега дай малко повече газ, че да изпадна в захлас.

Забелих очи:

— Престани с проклетите рими! Защо поне веднъж не говориш нормално?

— Напреди се още малко и ще проумееш за какво говоря.

Напредигнах се:

— Според капитана цялата концепция за СОППЛ е скапана; ако зависеше от него, отрядът вече щеше да плува като мъртвец по река Мобийл.

Влязохме в стаичката пред кабинета на Скуил, обиталище на секретарката му Линет Боулинг — безцветна жена с конско лице. Хари измъкна повехналия букет от вазата на бюрото ѝ и тържествено ми го подаде:

— Много си красив, когато най-сетне ти уври главата, Карсън.

— Хей, Нотилъс, върни ми шибаните цветя — изцвили Линет.

---

[1] Игра на думи: rats — плъхове, stars — звезди. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В единайсет вечерта температурата все още беше около трийсет градуса. Влажна мъглица скриваше звездите и като с воал обгръщаше луната. Изминали бяха два дни от убийството на Нелсън, а екипът, на който капитан Скуил беше възложил разследването, бе попаднал в задънена улица. Застанах досами водата, заметнах, бавно издърпах стръвта, отново заметнах. Най-често ловя риба с обикновен прът, но от време на време нощем се пробвам със спининг. Случвало се е дахващам акули или големи скатове. Ала понякога изваждам от водата странни обитатели на океана, за които изобщо не се споменава в наръчниците по риболов. Нямам представа какво подводно течение ги направлява към моята въдица, но наистина съм виждал какви ли не чудовища, обитаващи неznайни дълбини, които се гърчат, ухапали стръвта, сякаш ме предизвикват да ги докосна. Странно, но без тях риболовът нямаше да ми доставя толкова голямо удоволствие.

Има и още нещо — когато нещо ме гризе отвътре, замаянето на въдицата ме успокоява. Нямах покой, откакто неволно станах свидетел как Клеър си изкара яда на подчинената си. Бледото лице на доктор Даванъл, изкривено от терзанието, завинаги се беше запечатало в съзнанието ми.

Не знаех подробности около назначаването ѝ, известно ми бе само, че и тя като Колифийлд е била начинаещ съдебен лекар и е заела тази длъжност, след като ръката му е била откъсната. Накратко, получила бе работата вследствие на трагичния инцидент. Аз също се бях издигнал в служебната йерархия благодарение на нещастieto на ближните, както Хари ми беше напомнил, когато бяхме в „Кейк“. Ето защо, без да искам, изпитвах абсолютно неоснователно чувство за вина. Вероятно и доктор Даванъл се чувстваше гузна, че Колифийлд е трябвало да пострада тежко, за да бъде назначена на мястото му. Положението ѝ се утежняваше още повече, като се има предвид, че работеше с Клеър — прочута, надарена с блестящ ум, канена на всички световни симпозиуми по съдебна медицина, абсолютна

професионалистка, която държеше подчинените ѝ да отговарят на високите ѝ стандарти.

Навих макарата, оставих пръта на стойката. Седнах на пясъка, обгърнах коленете си, загледах се в океана, напомнящ втечен обсидиан, посребрен от лунната светлина. След няколко минути посегнах към хладилната чанта, в която в последния момент бях пусал мобилния телефон. Телефон с лед — сигурно щеше да се стори забавно на Фройд.

Взех от „Справки“ номера на Ейва Даванъл и го набрах. Включи се телефонният секретар; гласът ѝ на записа беше студен като апарата в ръката ми. Тя продиктува номера, помоли обаждания се да остави съобщение — това бе всичко. Чух сигнала, заслушах се в празнотата, прекъснах връзката. Едва тогава се запитах какво ли щях да ѝ кажа, ако беше вдигнала слушалката.

„Здравейте, доктор Даванъл, детектив Райдър е на телефона. Извинете, че се държах като тъпак и досадник по време на аутопсията на Нелсън. Не исках да ви създавам допълнителни неприятности. Какви неприятности ли? Ами... вчера следобед се бях скрил в кабинета на Уил Линди и ви видях, като излязохте от стаята на шефката...“

Въздъгнах, понечих да пъкна телефона обратно в чантата, но той зазвъня в ръката ми.

Беше Хари.

— Обади ми се дежурният съдебен лекар. Имаме още един конник без глава. Адресът е Калерия 837. Оседлай коня, Икабод. Ще те чакам в Сънната долина.

* * *

Трупът бе намерен в голяма къща в южната централна част на града — квартал, където редом със старинните сгради се издигаха модерни жилищни блокове. От двете страни на улицата бяха строени високи борове и стари дъбове с широки корони. Забелязах няколко патрулки, камионетката на криминалистите и една линейка. Микробус с емблемата на една телевизионна станция направи обратен завой и спря пред къщата. Съседни с опечалени физиономии се бяха струпали

на тротоара. Постепенно движението се задръсти, като нощни пеперуди шофьорите бяха привлечени от въртящите се лампи и суматохата. Някакъв униформен изскочи на платното, размаха ръце и закрещя:

— Не спирайте! Движение! Движение!

Видях Хари и спрях до него:

— Невестулката тук ли е?

Той поклати глава:

— Скуил е бил на гости на брат си в Пенсакола. Вече пътува насам.

Разстоянието от Пенсакола до Мобийл се изминаваше с кола за около деветдесет минути. Което означаваше, че може би разполагаме с половин час преди пристигането на „невестулката“.

— Да се възползваме, братко — промърморих.

Приближихме се до широката веранда — на една от белите колони се подпираше детектив Уорън Бласингейм от Трето управление, което отговаряше за опазването на реда и закона в този район на града. Бласингейм пушеше цигара и зяпаше дърветата.

— Какво се е случило, Уорън? — попита Хари.

Онзи прокара пръст по гърлото си:

— Само това знам.

— Не си ли влизал?

— Не. Вътре са само криминалистите, хората от „Съдебна медицина“ и Харгрейвс. Тя е приела обаждането — провлечено изговори Бласингейм и се изплю на моравата. — Ние нямаме право да влизаме, докато не дойде Скуил. Може би същото се отнася и за вас, макар че според правилника на СОППЛ вие ще ръководите разследването.

— Все едно не си ми го казал — подхвърли Хари, двамата прекосихме верандата, застанахме пред входната врата. На нея имаше емблема, думите, които я обкръжаваха, образуваха фразата „Дизайнерско бюро Дюшам“. На прозорчето имаше лепенка с надпис „Охранява се от Дженикнс Секюрити“. Къщата не беше непристъпна като Бастилията, но влизането с взлом в нея не изглеждаше лесна работа. Щом прекрачихме прага, се озовахме в малка приемна, издържана в пастелни тонове и недвусмислено подсказваща, че е обзаведена от дизайнер — абстрактни картини в тоналността на

платната на Шагал, осветени от специални лампи, голямо синьо кожено канапе, стол от дърво и платно, който повече приличаше на хвърчило, отколкото на приспособление за седене. Усетих лека миризма на дезинфектант или на почистващ препарат.

— Голям клинчар, а? Спокойно можеш да си изстудиш бирата — отбеляза партньорът ми, пристегна вратовръзката си. Тръгнахме по коридора; чух приглушени ридания в стаята вляво, предпазливо отворих вратата. Слабичка жена седеше до масата заедно с полицай Сали Харгрейвс. Сали първа беше пристигнала с патрулната кола на местопрестъплението. Говореше тихо, окуражаващо стискаше китката на непознатата. Като ми видя, се приближи до вратата и прошепна:

— Черил Нотс, годеницата на убития. Работи като стюардеса, отсъствала е три дни. Върнала се преди около петдесет минути и заварила годеника си Питър Едгар Дюшам мъртъв в ателието му.

— Какво мислиш за нея? — попитах, осланяйки се на прочутата интуиция на Сал, наричана от някои „магия“.

— Залагам си фермата, че е невинна. Направо е съкрушена.

Както вече споменах, „магията“ на Сали се състои в уменията ѝ за секунди точно да преценява хората. С течение на времето почти всички ченгета развиват способността моментално да разбират кога ги лъжат, но някои са буквално гениални. Толкова се доверявах на преценката на Сали, че веднага зачеркнах годеницата от списъка на заподозрените.

— Смяташ ли, че ще можеш да я успокоиш достатъчно, та да я разпитам след няколко минути?

Тя кимна, докосна ръката ми:

— Влез ѝ в положението, изживяла е ужасен шок.

Забелязах, че се е просълзила — магията има своя цена.

Нежно я целунах по челото:

— Казах ли ти, че миналата седмица те сънувах? Бях медицинска сестра, а ти — викинг...

Сал за пръв път се усмихна, леко ме побутна:

— Иди при Хари, преди да е сгазил лука.

Убитият лежеше по гръб до чертожната дъска. На бюрото имаше компютър „Макинтош“ с монитор по-голям от екрана на моя телевизор. Мъртвият беше по синя памучна риза, бежов спортен панталон, пристегнат с кожен колан, носеше кафяви мокасини. Беше

мускулест, но не като культурист с грамадни бицепси, наpomпани със стероиди, а като човек, който редовно ходи на фитнес. Ризата му беше разкопчана, ципът на панталона — свален, слиповете му бяха смъкнати. С изключение на яката по дрехите нямаше нито капчица кръв, не бяха разкъсани като при борба. Чух стъпки — Хъмбри бе влязъл в ателието.

— Знаеш ли нещо повече, Бри? — попитах го.

— Знам само, че с Хари ще трябва да поработите извънредно.

— Каква е причината за смъртта?

— Историята с Нелсън се повтаря. По тялото няма наранявания. Колкото до главата...

— Може би вече плува край фара Дикси Бар — прекъснах го.

Той кимна:

— Ако престъпникът използва пистолет, бас държа, че е двацет и втори калибър. Куршумът прониква в черепа и се лута вътре като топче за пинг-понг. Няма изходна рана, кръв и прочие. Обаче мозъкът става на каша.

Запитах се как ли реагира човекът, когато в главата му закръжи метална оса. Мозъкът му възприема ли собственото си унищожение? Той чува ли писъците си?

— При отрязването на главата не изтича ли кръв? — попитах и потърках една в друга премръзналите си длани.

— Щом сърцето спре, престава да изпомпва кръв. На мястото на убиеца щях да пъхна хавлиена кърпа под шията, за да попива течността, и да отстраня главата. После я увивам в същата кърпа, пускам я в чанта за боулинг и си тръгвам по живо, по здраво.

— Супер, стига да не грабнеш тази чанта, като тръгнеш да играеш боулинг. Имаме ли някакво послание?

— Чудех се кога ще попиташ. — Хъмбри смъкна още по-надолу слиповете на мъртвия. Видях познатите ситни буквички, но този път надписът беше на два реда. Първият гласеше: „Пречуках четири курви. Четири курви. Пречукани курви. Четири курви. Пречукани курви. Четири курви. Пречукани курви.“ На втория ред беше написано: „Плъхове Плъхове Плъхове Ха Ха Ха Плъхове Плъхове Плъхове Плъхове Ха Ха Ха Ха Ха“.

Побиха ме ледени тръпки.

— Пак говори за курви — промърмори Хъмбри. — Вие, момчета, поразпитахте ли насам-натам?

Кимнах. Свързахме се с отделите за борба с порока и „Убийства“ във всички полицейски управления по крайбрежието на Мексиканския залив, направихме справка във федералната база данни. Оказа се, че в нашия район няма убийство, чийто извършител не е заловен, или е извършено по този начин. Накратко, имахме честта да разследваме уникален случай.

Хъмбри посочи втория ред:

— Според вас какво означават тия бръщолевения?

— Откъде да знам? Струва ми се, че ни се надсмива, Бри.

Той стисна клепачи:

— Божичко, всичко друго, не и това!

Предизвикателствата, отправени от убийци-психопати, бяха кошмарът на всяко ченге. Означаваха, че престъпниците са сигурни в неприкосновеността си. Някои наистина бяха недосегаеми, особено ако притежаваха стоманени нерви, необходими да отрежеш глава с прецизността на хирург и да оставиш послание, написано с красиви букви. Извергът можеше да живее навсякъде, да бъде чистач, учител, управител на банка.

Хъмбри добави, че според криминолозите смъртта е настъпила приблизително преди два-три часа.

— Ще огледам жилището — каза Хари. — Дано научиш нещо от жената. Гадже ли е на убития?

— Годеница. Сали смята, че е „чиста“.

— Значи е така — кимна той и закопча сакото си. — Да му се не види, тук е по-студено отколкото в гробница.

Тръгнах обратно по коридора да разпитам годеницата; изтръпвах при мисълта какъв ще остана в паметта ѝ. Веднъж на касата в супермаркета се озовах зад жена, която бях разпитвал във връзка с убийството на дъщеря ѝ. Когато погледите ни се срещнаха, тя пребледня като платно, замаяка като котенце и избяга, без да вземе покупките си. И сега беше същото — появявах се пред младата жена в най-ужасния момент от живота ѝ; надявах се след тази вечер да бъда заличен от съзнанието ѝ, а когато нощем с писък се събуди от кошмарните си сънища, да не види лицето ми.

— Моите съболезнования, госпожице Нотс. Аз съм детектив Карсън Райдър. В състояние ли се да отговорите на няколко въпроса?

Тя дълбоко си пое дъх, кимна:

— Знам... докато още е прясно в паметта ми. — Шепнеше толкова тихо, че едва я чувах.

— Питър споменал ли е пред вас с кого ще се срещне днес?

— Не. Обаче е облечен като за среща — с дълъг панталон и риза. Когато работи, носи бермуди и тениска. Предполагам... изникнало е нещо непредвидено.

Чух стъпки и гласове в коридора. Сали побърза да затвори вратата.

— Често ли го посещаваха клиенти?

— Не. Той ходеше по домовете.

— Случваше ли се да позвънят случайни хора?

— Понякога се отбиваха минавачи, които са видели табелката. Интересуваха се примерно дали изработва визитни картички.

— Ако си е записвал с кого има среща, къде може да намерим тази информация?

Тя затвори очи:

— За Коледа му подарих електронен бележник. Може би е в най-горното чекмедже на бюрото му.

Сали излезе, след секунда се върна с устройство, голямо колкото кредитна карта. Одобрително кимнах — беше си сложила гумени ръкавици. Последвах я в коридора. Тя натисна няколко клавиша, дълго се визира в екранчето, после ми подаде бележника.

На екрана беше написана днешната дата. Отдолу се виждаше следният текст: „8.00 — среща с господин Кътър^[1]“.

— И това ако не е нахалство, здраве му кажи — промърмори Сали.

Бързах да съобщя на Хари за господин Кътър, но пътят ми препречи масивна ръка, последвана от още по-масивно туловище.

— Здраво, Райдър — ухили се Бърлю. — За къде си се разбързал, приятелю? — Дъхът му миришеше на фъшкии и кромид лук — със сигурност не беше дъвкал страница от вестник с реклама на вода за уста.

— Отивам при Хари. Спешно трябва да му съобщя нещо.

— Обади му се по телефона, сладур. От някоя телефонна кабина.

— Хари, там ли си? — провикнах се.

Бърлю посочи вратата:

— Изходът е натам, умнико.

— Къде е капитанът, Бърлю?

— За теб съм сержант Бърлю. Хайде, чупката, преди да съм наредил да те изхвърлят.

Скуил надникна от ателието на Дюшам — изведнъж ми се стори, че оста на Земята се е променила и хората са разменили позициите си.

— Поемам случая, Райдър. Ти разпитай съседите.

— Къде е Хари? Имам важна информация.

— Като те слушам, започвам да си мисля, че при раждането си бил задушен с пъпната връв и мозъкът ти се е увредил безвъзвратно. Ще повтора заповедта — започни да разпитваш съседите.

Поне сто път бях препрочел променения правилник и всеки път оставах смаян от автономията, която (поне на книга) се предоставяше на СОППЛ. При случаите, които спадаха към „профила“ на отряда, двамата с Хари трябваше да ръководим разследването.

— Извинете, сър, но това престъпление, което несъмнено има връзка с убийството на Нелсън, недвусмислено доказва, че извършителят е психопат или социопат, което означава...

Скуил посочи вратата — мимоходом забелязах, че ноктите му са със старателно оформен маникюр.

— Вратата — произнесе бавно, сякаш говореше на малоумен.

— Мамка му, изслушайте ме! Имаме доказателства, че...

— Позволяваш си да ругаеш началника си, така ли? Повече няма да говоря, детектив!

— Тогава за разнообразие се опитайте да ме изслушате, сър. Имаме два обезглавени трупа, както и...

— Полицай! — излая той на младия униформен до задната врата.

— Да, на теб говоря! Изведи Райдър, и то веднага!

— ... доказателства за умопобъркан убиец...

Бърлю се вкопчи в рамото ми, но аз рязко се дръпнах и се изтръгнах от хватката му:

— Долу лапите, Бърл. Защо не идеш да изпереш чорапите на капитана?

Той изплю на пода противна сивкава каша от сдъвкан вестник, сви юмруци, грамадните му мускули заиграха под сакото:

— Ако ти стиска, ела да се пробваш!

Стъпих здраво на краката си, усетих прилив на енергия. Усещах топлината, лъхаща от него. Свинските му очички блестяха от гняв, ала в погледа му се промъкваше страх.

— Сержант! — извика Скуил. — Ела при мен. Веднага! Чака ни много работа.

— Капитанът иска да го масажираш, Бърл — прошепнах. — Не се помайвай.

Той се помъчи да ме изпепели с поглед, прокара език по устните си, обърна се и тръгна към ателието, но като мина край мен, с лакът ме удари в ребрата и промърмори:

— Краят ти идва, задник такъв.

Униформеният промълви:

— Извинете, детектив Райдър, но се налага да ви изведе. Прощавайте, сър.

Така се бях вбесил, че треперех като лист. Излязох на верандата, чух подсвиркването на Хари. Той се появи иззад къщата:

— Добре дошъл в отбор Б, Карсън. С теб ще работим тук, докато негова милост е в къщата. Той се появи, когато ти разпитваше годеницата — ако щеш вярвай, но пристигането му беше като акция на командоси.

— Обясни по-подробно. Пропускам ли нещо?

Той посочи грамадния SUV, който тъкмо спираше пред къщата — шофьорът безпричинно форсираше двигателя, изпод гумите хвърчеше отскубната трева. „Вижте ме!“ — сякаш казваше автомобилът; наблюдавах как се изперчи за последен път и спря. Предната дясна врата се отвори. Заместник-началникът Плакет изчака няколко секунди, докато телевизионните камери се насочиха към него, и се появи, все едно бе роден от утробата на черната кола. Оправи вратовръзката си, вдигна ръка да поздрави репортерите и тръгна към къщата, като непрекъснато повтаряше:

— Без коментар, без коментар.

Изведнъж ми се догади, разбрах какво се случва пред очите ми. Скуил отново се слагаше на шефа си, Плакет пък разиграваше театър пред медиите и обществеността. А мъртвецът в къщата беше като декор в безсмисления фарс.

— Извинете, детектив Райдър. — Обърнах се към униформения, на когото Скуил беше възложил да ме изведе от къщата — русокос младок, сякаш назначен в полицията направо от скаутската организация. — Много съжалявам, че стана така, сър. Обаче капитанът ми нареди и...

— Разбирам, че само се подчиняваше на заповедта. Не ти се сърдя.

— Според мен това е пълна идиотщина, детектив. Мисля си, че ако някой трябва да е вътре, това трябва да сте именно вие. Спомням се как сам заловихте смахнатия Ейдриан. Нали така беше, сър?

Побиха ме тръпки от невинното му бръщолевене. С периферното си зрение забелязах, че Хари ме наблюдава, следи каква ще бъде реакцията ми.

— Всъщност не — отвърнах с усилие, гърлото ми сякаш беше задръстено с пясък. — Извадих късмет, нищо повече. Освен това много ми помогнаха.

„Карсън, ПАААК СЪМ ТИ НЕОООБХОДИМ...“

Премълчах кой ми е помогнал. Не му казах как при мисълта отново да поискам помощ краката ми се подкосяваха. Отново погледнах Хари. Той зяпаше небето, все едно беше екран, на който прожектираха интересен филм.

На път за вкъщи свалих стъклата на колата, надух до дупка климатика, ала мини бурята в купето не прогони страха, заседнал в душата ми. Създаден след серийните убийства, извършени от Ейдриан, СОППЛ беше уникално творение на отдела за връзки с обществеността, защото — случайно или не — служеше на определена цел. Само че като повечето мероприятия за хвърляне на прах в очите на хората отрядът изглеждаше обречен на смърт, за която никой нямаше да съжалява. Тихомълком щеше да бъде заличен при следващата промяна във вътрешните правила, тъй като заблудата повече не бе необходима. До появата на следващия Джоуел Ейдриан. Или докато се развихри чудовището, с което сега си имахме работа.

Чувствах се като пребит, гневът беше изцедил силите ми. Влязох вкъщи, лампичката на телефонния секретар мигаше. Натиснах бутона за прослушване на записа.

— Ало, Карсън, там ли си? Обажда се Ванджи Проуз. Моля те, вдигни слушалката. Искам да ти кажа нещо за Джереми. Трябва да

поговорим. Чуваш ли, Карсън?

Прозвуча сигналът за край на съобщението. Натиснах бутона за изтриване и се проснах на леглото.

---

[1] Cutter (англ.) означава „главорез“. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

— СОППЛ ли работи по този случай или не? — попитах на другата сутрин лейтенант Том Мейсън, когато дойде на работа в седем и половина. — Вече имаме два обезглавени трупа. Чакаме психотерапевтът на убиеца да ни позвъни и да каже: „Имате право, Кътър е абсолютна откачалка. Искрено ваш: доктор Айгор Хасенпфефър“, така ли? — Тръснах се зад бюрото, чашата с моливи се преобърна.

— Хасенпфефър? Наистина ли има човек с такова име? — попита Том и се наведе да събере моливите, които се бяха разпилели на пода. Том е шеф на отдел „Престъпления срещу личността“ и е нашият защитен вал срещу големите клечки. Кльошав е като скелет, лицето му е като муцуна на печална хрътка и е най-наивният и незлоблив човек, когото познавам. Ядът от снощния сблъсък със Скуил още не ми беше минал, та си го изкарах на горкия Том. Две секунди след него се появи и Хари — предстоеше му да свидетелства в съда, затова се беше издокарал с резедав костюм.

— Чуйте това. — Грабнах преработеното издание на Наръчника за вътрешните правила и разпалено зачетох правата и задълженията на членовете на СОППЛ, все едно бях адвокат, пледиращ пред съда.

Том кимна:

— И аз го четох тази сутрин.

— Какво е според теб отрядът — мероприятие за замазване на очите или истински екип?

Хари се настани зад бюрото, отпи от кафето си, снизходително ме изгледа. Мейсън се обърна към него:

— Помниш ли онова старо корито, което използваха момчетата от речния патрул?

Отне му повече от минута да изрече кратката фраза. Роден беше във ферма в дълбоката провинция, където хората говореха със скоростта, с която растяха дините в градините им; понякога си казвах, че ако приказва още по-бавно, ще говори отзад напред.

Хари кимна:

— Как да не си го спомням? Не стига, че беше пробито, ами и помпата не работеше.

Том качи крак на стола, подпря се на коляното си:

— Ще ти разкажа една история, Карсън. През деветдесет и девета полицията получи като дарение чисто нова лодка с мотор от сто и петдесет коня. Стабилна като кадилак от гранит. Имаше даже спасителни жилетки.

Стиснах зъби и търпеливо зачаках да премине към същността. Както вече споменах, необходими са му около пет минути да ти каже „Наздраве“, като кихнеш.

— Ето че дойде денят да се кръсти онази ми ти моторница. Устроиха голямо джамборе. Поканени бяха разни там политици и новинари от вестниците. Забравили бяха да повикат само свещеника. Оркестърът свиреше, важните персони се деряха на подиума. Обаче кръщавката не се състоя...

Хари забеляза, че започвам да се разсейвам, смушка ме и посочи Том, все едно казваше: „Слушай внимателно!“

— На другата нощ някакви наркопласьори претърпяха корабкрушение на север от пристанището; паднала беше гъста мъгла, валеше като из ведро, а вълните бяха колкото къщи, обаче трябваше да извадим от водата балите със „стоката“, преди приливът да ги отнесе навътре в океана. Знаеш ли с коя лодка отидоха момчетата?

Хари отново ме смушка и каза:

— Взеха старото разсъхнато корито, Карсън, защото новата моторница не беше осветена. Не им се щеше да си рискуват задниците без благословията на Оня, дето е на небето. Същата работа е и със СОППЛ — има го, но е свършено нов. Никой няма да му се довери, докато не е бил осветен.

— Кога ще разберем, че сме получили благословия свише? — озъбих се.

— Май ще да е много скоро. — Том чукна с пръст кварцовия си часовник. — Шефът свиква оперативка след двацет минути.

* * *

Помислех ли за началника на полицията Хайръм, на ум ми идваха две думи — служебна йерархия. Ако се задавех от дъвката си, а той стоеше до мен, щеше да отиде в кабинета си и да се обади на заместника си. Въпросният заместник щеше да уведоми майора, оглавяващ отдел „Криминални деяния“, който пък щеше да се свърже с капитана, ръководещ разследването. Капитанът щеше да позвъни на лейтенанта, който бе шеф на „Престъпления срещу личността“, а той щеше да изпрати сержант да приложи метода на Хаймлик на вече изстиналия ми труп.

Бюрократията беше неговият щит срещу действителността. Или поне срещу необходимостта да взима решения. Принуден бе да заеме високия пост преди три години, когато предшественикът му получи лек инфаркт и се пенсионира. Той се опита да направи известни промени в структурата на полицейските служби и макар усилията му да бяха добронамерени, завършиха с провал, който му навлече куп неприятности, а общественото мнение побърза да гоzakлейми като неудачник. Поговорката „Парен каша духа“ с пълна сила важеше за началника Хайръм — след злополучния опит за реформи той фанатично се придържаше към правилника и утъпканите пътища. Подхождаше към всяко нововъведение като например СОППЛ с предпазливостта на слепец, който се приближава към непознат механизъм, издаващ странни звуци.

С Хари отидохме малко по-рано в залата за съвещания. Налях си от термоканата чаша кафе, напълних още една, седнах и загледах как помещението постепенно се изпълва. Беше невероятно сборище на полицейски служители с всякакви чинове. На върха, разбира се, беше началник Хайръм. На по-долното стъпало от служебната йерархия бяха Белвидере и Плакет. Тъй като Белвидере присъстваше, Плакет също бе сметнал за необходимо да почетете съвещанието. На следващото стъпало бяха Бласингейм от Трето управление, Кантуел от Второ и Том Мейсън. Следваха детективите от полицейските участъци на районите, в които бяха извършени престъпленията — Роуз Бланкъншип и Сами Уолтърс.

Началникът и капитан Скуил се появиха заедно — разговаряха оживено и кимаха, накрая капитанът го потупа по рамото. Хайръм беше петдесет и три годишен, висок около метър и осемдесет и макар да имаше шкембенце, изглеждаше в доста добра форма. Разговорите

стигнаха, когато той седна и един след друг заоглежда подчинените си. Погледът му спря върху мен:

— Научих, че снощи сте проявили неподчинение, детектив Райдър. Ще бъдете ли така добър да ни разкажете какво се случи? Сега е моментът да представите събитията от ваша гледна точка.

Стомахът ми се сви:

— Какво да обясня, сър?

Скуил се прокашля:

— Сър, понякога се допускат грешки, за които виновникът трябва да се извини.

— Имате право, капитан Скуил — кимна началникът.

Всички присъстващи се втреничиха в мен. Почувствах се като главен герой в пиеса, която е била свалена от репертоара, преди да я гледам. Ясно като бял ден беше, че Скуил ме е наклепал по повод на снощния инцидент. Очевидно от мен се очакваше да му поднеса извиненията си.

— Да му се не види, какво става? — възкликнах.

Хайръм промърмори:

— Да сложим кръст на неприятния случай, детектив. В интерес на всички е да забравим грешките и...

Ударих с длан по масата. Кафето се изплиска от чашите.

— Не, мамка му! Настоявам да разбере как са ви предали събитията от снощи!

Хари изпъшка толкова тихо, че само аз го чух. Хайръм престана да попива разлятото кафе и намръщено ме изгледа:

— Капитанът ме уведоми, че с детектив Нотилъс сте се справяли отлично със задълженията си като членове на СОППЛ, той поел командването според стандартната процедура, което довело до известни недоразумения.

Партньорът ми отново изпъшка. Хайръм продължи:

Капитанът ми каза още, че...

— Дълбоко съжалявам за грешката си — намеси се Скуил. Говореше мазно като собственик на погребално бюро. — Уверявам всички присъстващи и най-вече детектив Райдър, че впоследствие препрочетох новия правилник, и то два пъти. Не, три пъти.

Самобичуването му предизвика смях. Посипваше си главата с пепел, а на мен отреждаше ролята на кръгъл глупак. Каквото всъщност

бях — очаквах да излъже за случилото се снощи, но той ме надхитри, като каза истината.

— След като недоразумението се изясни, може ли да преминем по същество, детектив Райдър? — подигравателно попита Хайръм.

Нямах избор, освен да кимна. Погледнах крадешком към Скуил — поглаждаше брадичката си и усмихнато се взираше през прозореца. Началникът се обърна към Хари:

— Били сте и на двете местопрестъпления, Нотилъс. Какво е впечатлението ви?

— И двата пъти бях зает с разпити на свидетелите, сър, затова е най-добре да отправите въпроса към детектив Райдър.

Верният ми партньор ми помагаше, образно казано, отново да възседна коня. Давах си сметка, че сега не е моментът допълнително да възбудям гнева на шефа, затова, без да се заяждам, само изредих фактите.

— Този тип е адски хладнокръвен — отбеляза Роуз Бланкъншип. — Имаш ли някакво предположение за посланията?

Набързо нахвърлях теориите, върху които с Хари си бяхме блъскали главите — анаграми, астрологически символи, елементарни буквени кодове; всички ми се струваха далеч от целта, но едно бе сигурно — убиецът се е чувствал в безопасност и е владеел положението.

— Предлагам да „сглобите“ събитията, които според вас са довели до извършване на престъпленията, детектив Райдър — каза Хайръм.

Кимнах и заговорих, като се стараех да се изглеждам уверен и спокоен като водещ на новинарските емисии по телевизията:

— Извършителят е дошъл в осем сутринта, сигурен съм, че срещата е била уговорена по телефона. Нахвърлил се е върху Дюшам и го е убил. Засега не се знае по какъв начин е причинил смъртта му. С помощта на много остър инструмент е обезглавил жертвата — криминалистите ме увериха, че „операцията“ може да бъде извършена за по-малко от шейсет секунди. Преди това обаче е посветил около десет минути на изписване на посланието...

— Преди обезглавяването ли? — прекъсна ме Скуил, прилагайки любимата си тактика да подхвърля въпроси, които изваждат от равновесие. Разбира се, никога не я пускаше в действие, когато

говореше с някой началник — в подобни случаи си мълчеше и попиваше всяка дума.

Отговорих, като се стараех да не издам раздразнението си:

— Установи се, че на няколко места писецът е засегнал капилярите. Липсата на кръвоизливи доказва, че сърцето е било спряло.

— Казахте, че са му били необходими около десет минути за изписване на посланието. Как стигнахте до това заключение? Или го научихте от криминалистите.

— Не, сър. Проведох независим експеримент...

Скуил победоносно кимна, сякаш ме беше хванал в нагла лъжа. Хари отново страдалчески изпъшка.

— Детектив Райдър, вярно е, че засега се налага да налучкваме, но държа при определянето на времето за извършване на определено деяние да се осланяме на авторитетното мнение на хората от криминологията.

— Смятам, че експериментът може да се приеме като доказателство — заявих. Искрено съжалявах, че късам нервите на моя партньор, но преди съвещанието нямах време да го осведомя какво съм сторил.

Хайръм се намръщи:

— За какво говорите, детектив Райдър? Обяснете, ако обичате.

Изправих се и смъкнах панталона си.

Този път Хари изстена, все едно го сви стомахът.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Господин Кътър седеше в автомобила си, паркиран пред моргата, и чакаше жената. След като се представи на Дюшам под това име, реши да го използва и в бъдеще — шегата си я биваше. На Дюшам определено му хареса, непрекъснато повтаряше: „Господин Кътър това, господин Кътър онова“ — явно се мъчеше да угоди на потенциалния клиент. Накрая дори падна по гръб и спести на „клиента“ необходимостта да го преобръща, та кръвта да не се стече на неподходящи места.

Господин Кътър се изкиска, като си спомни колко лесно беше праметнал наивника по телефона:

— Господин Дюшам, казвам се Алек Кътър, искам да ви възложа създаването на емблема на моята новоучредена компания, както и различни рекламни материали. Надявам се да ми предложите типографски решения и графични изображения.

Преди да позвъни на дизайнера, в обществената библиотека беше прегледал наръчник за начинаещи в областта на рекламата, за да не събуди подозрения.

— Не се безпокойте, имам богат опит в тази област. Като се видим, ще ви покажа някои образци. Уговорихме се за осем часа, нали? С нетърпение очаквам посещението ви — заяви Дюшам.

Господин Кътър знаеше, че художникът ще бъде сам вкъщи. След като преди няколко месеца го включи в списъка на Съвършените, посвети над сто часа на изучаване на навиците му. Приятелката на Дюшам неизменно напускаше къщата в понеделник и се връщаше в четвъртък. Господин Кътър ходеше на работа, но можеше да излиза, когато си пожелае, което му позволи да отдели необходимите часове за проучване на жертвата.

Нищо на този свят не беше по-важно.

Отиде в дома на жертвата десет минути по-рано от уговореното, художникът предложи да поговорят в ателието. Поведе „клиента“ по коридора, мускулите му се очертаваха под ризата с къс ръкав. Беше

съвършен. И неопетнен, както господин Кътър вече знаеше. Дюшам не беше от хората, които в името на модата ще си направят татуировки или пиърсинг — тялото му беше съвършено от шията надолу.

Дори като доказателство беше изпратил снимка.

Господин Кътър свърши съществената си работа, после старателно почисти ателието. Премахването на веществените доказателства беше фасулска работа, стига човек да знае какво прави и предварително да си е съставил план. Нямаше защо да бърза — приятелката на Дюшам никога не се появяваше по-рано от десет часа. Не му се искаше тя да се забави, но предвид професията ѝ закъсненията бяха неизбежни. Ето защо превключи климатичната инсталация на най-ниската степен.

С Нелсън му беше още по-лесно отколкото с художника. Още докато разговаряха по телефона, разбра, че си има работа с човек, обсебен от алчност. С удоволствие си спомни разговора.

— Не ме познавате, господин Нелсън, но с вас имаме общ приятел.

— Тони? Ранс? Боби?

— Вижте какво, известно ми е, че не всички ваши познати желаят да бъдат... как да се изразя... приятели през деня. Искат да останат безименни нощни приятели. И то много щедри.

Нелсън се засмя. Явно обичаше игричките.

— Много искам да се запознаем, господин Нелсън, но на поединено място... аз съм човек с простички предпочитания и дебел портфейл... недалеч от жилището ми има малък парк...

Всичко беше минало като по ноти. Нелсън също беше съвършен от шията надолу, както се виждаше и на снимките, които беше изпратил.

Някакъв пикап влезе в паркинга. Господин Кътър се наведе и се престори, че рови в жабката. Щом видя в страничното огледалце, че колата отмина, отново се облегна назад и се върна към размишленията си.

Два пъти бе осъществил плановете си като по ноти, но при първия опит претърпя пълен провал.

Преживяването беше ужасно. Оказа се, че е бил измамен от един юноша, който заслужаваше да му направи лицето на каша още в мрака на нивата, където гърмеше оглушителна музика... След като зърна

отвратителния надпис на корема на малкия боклук, той смаза главата му с голям камък и преспокойно си тръгна, без да бъде забелязан от друсаните глупци, които се натискаха в мрака.

Трийсет и седем часа, посветени на проучване и планиране отидоха на вятъра. За щастие само след седмица Нелсън изпрати снимките си. Нещата с него се уредиха толкова лесно, че почти компенсираха времето, изгубено заради... как се казваше малкият лайнар? Фериър?

Господин Кътър погледна часовника си. Наближаваше дванайсет, време бе тя да излезе на обяд. Правеше го всеки ден в един и същи час, никога не се отклоняваше от „разписанието“ си. Той спусна сенника и се облегна назад. Само като си помисли за нея, сърцето му затуптя побързо и заизпомва във всяка клетка на тялото му възбуждаща смес от страх и радост. Изпитваше необходимост да я види как излиза под неумолимата светлина на слънцето; лицето ѝ се изкривява от гняв заради горещината, целият свят ѝ е крив, отвратителното ѝ настроение е като вълна от стъкло, която я залива, остри счупени парченца се забиват навсякъде.

Първия път, когато я видя след завръщането ѝ, тя вървеше обратно към сградата. Пак беше ядосана, но този път гневът ѝ не беше причинен от горещината, а бълбукаше под повърхността — бясна разгонена кучка, изпълнен с лъжливи обещания.

Беше прозрял истинската ѝ същност въпреки старанието ѝ да я прикрие; знаеше, че за жени като тази целувката е само замаскирано ухапване.

Позна в нея мама.

И разбра, че боговете му дават втори шанс.

* * *

Използвах рапидограф — казах и посочих бедрото си. — Написах посланието, което убиецът ни беше оставил върху трупа на Дюшам. От лабораторията ми казаха, че надписът е направен щрих по щрих, за да не се разлива мастилото вследствие на порьозността на кожата. Опитах три пъти, най-доброто време, което постигнах, надвишаваше десет минути.

— Надписът почти не се вижда — обади се заместник-началник Белвидере и присви очи. — Все едно че не е искал да бъде забелязан.

Хайръм неспокойно се въртеше на стола си — явно виненочервените ми прашки го притесняваха.

— Тъъ, много изобретателно, детектив Райдър — промърмори. — Благодарим за нагледната демонстрация.

Вдигнах панталона си и седнах.

Скуил побърза да вземе думата:

— Поздравявам детектив Райдър за независимото проучване и се надявам той да сравни резултатите с онези, които са получили нашите специалисти. Сега разбирате, колеги, какво е предимството да се съчетава работата на СОППЛ с доказаните методи на разследване — теорията и практиката взаимно се допълват; когато поривите на въображението са обуздавани от здравия разум, могат да бъдат много полезни.

Пориви на въображението, обуздавани от здравия разум! Ама че кретен!

Хайръм нерешително се покашля и каза:

— Сформирахме СОППЛ в отговор на нарасналия брой на... тъй да се каже... психарските престъпления. Детективите Райдър и Нотилъс се справиха блестящо с разследването на случая Ейдриан. Именно поради тази причина Райдър бе повишен и заедно с партньора му Нотилъс преминаха допълнително обучение. Тъй като това е първото разследване, провеждано от СОППЛ, смятам, че трябва да им дадем малко време, за да се ориентират в обстановката.

— Ура! — прошепна Хари.

Затаих дъх. Дали прочувствената реч означаваше, че най-сетне ще получим дългоочакваната благословия?

— Подкрепям ви напълно — заяви Скуил. — Жителите в кварталите, в които са извършени престъпленията, се страхуват. И започват да изразяват недоволство от мудната работа на полицията. Не можем да си позволим хора, живеещи в центъра, да се страхуват от някакъв психопат, след като в момента се осъществява проектът на кмета за обновяване на града.

Хайръм внимателно го слушаше и одобрително кимаше. След вчерашния разговор с Хари вече нищо не можеше да ме учуди — дори полицейската работа бе свързана с политиката.

— Ето защо приветствам включването на СОППЛ в разследването. Чрез обединяването ни като бойна група ще постигнем най-пълно използване на ресурсите.

Бойна група! В речника на полицията „бойна група“ означаваше подразделение, чиито правомощия надвишават тези на СОППЛ. Всички присъстващи впериха погледи в началник Хайръм, който определяше структурата на разследването. Той посегна към бележника си. Надраска нещо, показва ни резултата — голяма окръжност в горната част на страницата. С писалката си посочи центъра ѝ:

— Ето как ще бъдат организирани нещата — Нотилъс и Райдър ще отговарят за разследването на убийствата, всички останали са длъжни да им предоставят необходимата информация...

Погледнах моя партньор, той вдигна вежда. Хайръм продължи да почуква с писалката по листа и да разсъждава на глас:

— Двамата ще работят с... — Остави бележника на масата, нарисува още една окръжност под първата. Вдигна бележника, посочи я и добави: — ... с детективите от съответните районни управления. Подчертавам, че е необходима непрекъснатата обменяна на информация на всички нива, искам на хората от екипите да бъдат предоставени резултатите от криминологичната експертиза...

Ние бяхме на върха! Подчинени щяха да ни бъдат хората, които щяхме да поканим в екипа. Единият със сигурност щеше да бъде Лари Туилинг от Четвърто управление, Бен Дюпри от Второ, може би щяхме да включим и Сали Харгрейвс.

— Май получихме благословия — прошепнах на Хари.

Най-отдолу Хайръм старателно очерта трета окръжност, символизираща началниците ни — длъжни бяхме периодично да докладваме за напредъка на разследването, те нямаше да се намесват в работата ни, но щяха да ни държат под око. Доволно кимна и заяви:

— За ръководител на бойната група, който ще бъде и свързващото звено между мен и заместниците ми... — Началникът обърна бележника на сто и осемдесет градуса, посочи окръжността, която сега бе отгоре. — ... определям капитан Скуил. Той ще поддържа връзка и с медиите, ще разяснява...

Скуил, който се преструваше, че си води записки, вдигна глава:

— Стратегията на бойната група, сър. Вече подготвям план за действие.

Преди да приключи съвещанието, Хайръм съедини окръжностите, за да покаже взаимодействието между звената и движението на потока от информация. Което беше без значение — всички присъстващи бяха разбрали каква е истинската позиция на СОППЛ — представлявахме задника на изрисувания снежен човек.

— На добър час, господа — каза на сбогуване. — Дръжте ме в течение.

Том печално ми се усмихна — даваше си сметка, че току-що са избутали в глуха линия двама ни с Хари. Партньорът ми изохка. Хайръм изпитателно го изгледа:

— Какво ви е, детектив Нотилъс? Стори ми се, че изохкахте.

— Извинете, сър. — Хари разтърка коляното си. — Схвана ми се кракът.

ДЕСЕТА ГЛАВА

След съвещанието Хари отиде в съда, после възнамеряваше да провери какво е било финансовото състояние на жертвите. Разделихме се, без да си проговорим — бяхме като ударени от гръм и ужасно безпомощни. Скуил ни беше извъртял невероятен номер — на хартия ръководехме разследването, на практика бяхме с вързани ръце. Тъй като бях присъствал на аутопсията на Нелсън, неофициално бях обявен за „отговорник по моргата“ и от мен се очакваше да наблюдавам и аутопсията на Дюшам. Знаех, че ще я извърши доктор Даванъл — обадих се на Вира Брейдън да я попитам за кога е насрочена процедурата и уж случайно се поинтересувах кой е дежурният съдебен лекар.

Възнамерявах да поканя Ейва на вечеря. Не бях сигурен защо. Нито имах представа как да го направя.

Заварих Уил Линди да поправя ключалката на входната врата; захапал беше отвертка, на пода бяха пръснати разни винчета и бурмички. Изпитвах безкрайно уважение към всеки човек, притежаващ способността да отстранява повреди в домакинството. Аз разчитах на лейкопласта и моментните лепила. Не помогнеха ли, на бърза ръка се предавах.

— Защо не повикаш ключар, Уил?

— Прхи тхоя будит? — изрече той. — Друх пъх.

— Моля?

Той извади от устата си отвертката и повтори:

— При този бюджет ли? Друг път! Ако икономисам сто долара от поправката, ще купя нещо, от което имаме спешна необходимост.

— Мислех, че имате чували с пари, като гледам какъв ремонт му хвърлихте. Не стига, че обновихте техниката, ами се обзаведохте с нови мебели, охранителни камери и прочие глезотии.

— Държавни пари — ухили се той. — Ако не ги похарчиш, ще ги загубиш.

На път за моргата, магнах на Вира и тръгнах към залата за аутопсии. „Постарай се да ѝ завъртиш главата — казвах си. — Прави се на света вода ненапита. И на всяка цена си дръж устата затворена.“

Влязох в залата и видях, че аутопсията е започнала. Ейва Даванъл се беше навела над слабините на Дюшам и диктуваше, докато работеше. Знаеше какво ме интересува, затова кимна към масата до стената.

Взех купчината снимки, направени от Чеймблис — както винаги работата му беше безупречна. Думите над срамните косми на жертвата бяха показани редом с измервателна линейка — буквите бяха изписани прецизно с лилаво мастило. Вдигнах ръка да благодаря на Ейва и подхвърлих:

— Радвам се, че отново се срещнахме, доктор Даванъл. Как върви... — Прехапах език, преди тя да ме скастри, изрекох беззвучно „Извинете“ и отново заразглеждах снимките. На едни беше фотографирани целият надпис, на други — отделни букви. Не проумявах защо човек, който отправя послание, е избрал толкова бледо мастило, а буквите са толкова миниатюрни, но престъпленията, извършвани от психопати, се подчиняваха на „логиката“, съществуваща в обърканите им мозъци.

Взирах се във фотографиите, които се запечатиха в съзнанието ми. От време на време поглеждах доктор Даванъл. Тя диктуваше монотонно, докато работеше. Носеше синя туника, която стигаше до колената ѝ. Помъчих се да преценя формата на краката ѝ, скрити от бежов панталон, и стигнах до заключението, че са стройни, но не и кльощави.

Процедурата продължи три часа. Предполагах какво ще бъде заключението — че смъртта на Питър Дюшам е причинена от травма на главата, а самата глава е била отстранена с острие, наточено като бръснач, което вероятно е било използвано и при обезглавяването на Джералд Нелсън. Ейва Даванъл свали маската и хирургическата шапка. Приближих се до нея и ѝ зададох въпроса, преди да се е изплъзнала:

— Искате ли да прекарате вечерта в някое тихо и уютно заведение, доктор Даванъл? Ще хапнем нещо, ще пого...

В този момент в залата влезе Уолтър Хадълстоун. Изгледа ме на кръв, все едно изстреля към мен две алени ракети, после се престори,

че не съществувам. След по-малко от минута трупът на Дюшам беше поставен на количката и го изкарваха от залата. Отново съсредоточих вниманието си върху Ейва, която се беше навела да изключи системата за обливане с вода на масата. В залата настана потискаща тишина.

— Попитах ви дали... — Не довърших фразата, защото си дадох сметка, че тя настойчиво се взира в мен. Не ме фиксираше с гневния поглед, който вече добре познавах, а изглеждаше някак объркана и безпомощна.

— Снощи ми телефонирахте, нали, детектив?

Сърцето ми лудо затуптя, сякаш всеки миг щеше да се пръсне.

— Ами... аз...

— Живеем в епоха на техническите нововъведения. Известна ми е функцията на телефонния секретар да показва номера на обаждания се. Мога ли да попитам защо ме търсихте посред нощ?

Реших да бъда кратък, иначе имаше опасност да не ме изслуша:

— Исках да се извиня за онзи ден. Понякога не знам какво говоря. Вие сте просекторът, трябва да ви се подчиняваме. Съжалявам, че избухнах — държах се много неучтиво.

Тя стисна устни, вдигна тънката си вежда. Изведнъж ми се стори почти красива.

— Необходими ви бяха цели два дни, за да го проумеете, така ли?

Поклатих глава:

— Не. Разбрах го след половин час, после ден и половин събирах смелост да ви се обадя.

Наистина ли забелязах лека усмивка? Призрак на усмивка? Не бях честен докрай, пък и за нищо на света нямаше да издам, че съм станал свидетел на сцената в кабинета на Клеър — страхувах се да не помисли, че нарочно съм подслушвал.

— Предложението ми още е в сила, доктор Даванъл. Ще вечеряте ли с мен? Няма да ходим в тузарски ресторант. Мисля да хапнем по сандвич и да погледаме залеза.

— Не... — промърмори тя. Но отказът ѝ не беше категоричен като затръшната врата, като разрушен мост. По-скоро бе като колебливото „не“, което изричаме, попитат ли ни искаме ли още сос с печеното. Беше замаскирано „да“. Или поне „може би“.

— Не ми отказвайте. Означава много за мен.

Тя понечи да повтори „не“. Този път отказът щеше да бъде категоричен. Вдигнах длани, за да я прекъсна:

— Помислете върху предложението. Ще намина отново привечер.

Този път аз ѝ обърнах гръб и побързах да се отдалеча.

* * *

Човекът, седнал на единия край на бара, беше закрил с длани лицето си ридаше безутешно, ала никой не му обръщаше внимание. Въртящата се огледална топка на тавана хвърляше ромбоидни отблясъци над двойките мъже, които танцуваха под звуците на страстен блус, изпълняван от Бет Мидлър. Още нямаше пет часът, но в бара вече прииждаха редовните клиенти, които идваха предимно в петък вечер, други пък бяха тук още с отварянето на заведението. Шишко с влажни очи ме огледа от глава до пети и прокара език по устните си. Намигнах му, за миг разгърнах сакото си, за да види кобура с оръжието. Похотливецът се изпари като дим.

„Стратегическият план“ на Скуил предвиждаше двамата с Хари да бъдем изпратени в трета глуха линия. Първата ни задача бе да обиколим всички заведения, свърталища на хомосексуалисти. С него си разделихме обектите и тръгнахме на лов. Въпреки че баровете вече бяха обходени, предприехме нова обиколка, като показвахме и снимката на Дюшам.

Тази задача изглежда ужасно лесна във филмите по телевизията, в които барманът работи по двайсет и четири часа в денонощието и знае дори номерата на обувките на постоянните клиенти. В действителност дори в малките заведения работят по шестима бармани плюс техни заместници на повикване. Дори да събереш всички и да им покажеш снимките, пак ще бъде нещо като изстрел в мрака. Моята сентенция по този въпрос гласи: „Паметта изневерява, хората лъжат.“

Барманът имаше невероятно големи мустаци, които му придаваха вид на герой от комикс, и явно си падаше по рокерските одежди — шапката, елечето, коланът и панталонът му бяха от черна лицева кожа. Дори бакенбардите му приличаха на ивици черна кожа, залепени пред ушите му. Беше нисичък, но толкова широкоплещест и

набит, че ако на гърдите му прикрепяха никелирана решетка, щеше да заприлича на камион „Кенуърт“. Под елечето не носеше риза, кожата му лъщеше от плажно масло — вероятно трик за подчертаване на грамадните му мускули. Показах значката си на краля на стероидите, сложих пред него снимките.

— Познаваш ли тези господата?

— Не.

— Дори не погледна снимките.

— Тъй си е. — Той сви юмрук, напомпа мускулите си, докато заприличаха на змии, които се гърчеха под кожата му. Присви очи и добави: — Довиждане.

Посочих сепарето в ъгъла, в което неколцина мъже се натискаха и се кискаха:

— Хвърли едно око, Буцо. Бас държа, че всеки от тях има в джоба си дрога — трева, екстази и така нататък. Ще отида да ги обискирам. Те ще прикрият страха си, като започнат да ми се репчат. Ще повикам подкрепление, а щом цъфнат ченгетата, заведението ще се изпразни. Както и твоят джоб, умнико.

Културистът се вбеси:

— Мислиш се за много печен, а?

Въздъгнах:

— По-лошо. Зает човек съм.

Буцата ме изгледа на кръв, стисна устни, после сви рамене, опря лакти на бара, разгледа снимките.

— О! — възкликна и зацъка с език — нещо недопустимо за барманите по филмите.

— Какво?

Той отмести фотографията на Дюшам, посочи с пръста си, дебел колкото наденичка, лицето на Нелсън.

— Този съм го виждал. Не е вчерашен, ако се сецаш за какво намеквам.

— Осветли ме, Буда.

— Голям чаровник, знае от коя страна е намазана филията. Мярка се чат-пат, забърсва по някой дърт педал, който го издържа известно време.

— Случайно да знаеш някой да го иска в дървено пардесю?

Изминаха няколко секунди, докато онзи проумее какво казвам.

— Гушнал е букета, така ли?

Кимнах. Барманът отмести снимката:

— Горкичкият. Беше малко отнесен, но и на мравката път правеше; най-много да е разбил сърцата на неколцина старци. — Млъкна, позамисли се и добави: — За последно идва преди две-три седмици. Спомням си, защото обикновено се наливаше с най-долнопробната пиячка, обаче този път поръчваше най-доброто. И черпеше всички, вместо да врънка някой да го почерпи. Похвали се, че е напипал бездънно гърне с мед, което дълго ще му подслажда живота. — Той поклати глава, мрачно се засмя: — Тия приказки съм ги чувал хиляди пъти.

— Не му ли повярва?

Човекът в черно още се смееше, когато излязох от заведението.

* * *

След като два часа обикалях тъмни барове, в които цигареният дим беше гъст като конфитюр, и се нагледах на мрачни физиономии, бях готов за последна схватка с неуловимата доктор Даванъл. Заварих я да пише протокола за аутопсията. Стори ми се капнала от умора, лицето ѝ беше станало пепеляво. Възнамерявах да подхвърля нещо духовито, но в крайна сметка стана така, че застанах на прага и казах истината:

Вижте, доктор Даванъл, знам, че понякога съм досаден и надут глупак. Моля да ме извините, ако съм казал нещо, с което съм ви накарал да ме помислите за боклук. Наистина ви каня на вечеря, нищо повече. Намеренията ми са толкова почтени, че всеки миг ще ми поникнат крилца и ще се възнеса на небето. Но преди това ще приемете ли заедно да хапнем по сандвич и да се полюбуваме на залеза?

Тя отрицателно поклати глава, още преди да довърша изречението. Но този път не ме гледаше, сякаш съм изстинал мазен сос, в който има косъм.

— Трябва да довърша документацията по аутопсията на Дюшам, после да отида с колата до Гълф Шорс. Дала съм за поправка

стереокасетофона си. Ако не го взема днес, ще трябва да чакам цяла седмица.

— Искате ли да ви правя компания? Познавам района — предложих, като моментално влязох в ролята на екскурзовод.

— От магазина ми дадоха подробни указания как да стигна до ателието за поправки. Все пак благодаря за предложението.

Град Мобийл се намира на северозападната страна на едноименния залив, окръгът също се нарича така. Окръг Болдуин се простира на източния бряг, в него са включени двете селища Гълф Шорс и Ориндж Бийч, застроени със скъпи къщи, обитавани от бивши граждани на Мобийл, които са предпочели „провинциалния живот“. Когато пътуваш по магистралата към Гълф Шорс, с очите си ще се увериш какво може да се постигне с много пари, особено когато са комбинирани с булдозери — строеж след строеж, грамадни рекламни табла край пътя, заведения за стриптийз, универсални магазини, закусвални за бързо хранене и бензиностанции. Веднъж в град Дафни чух как един турист възбудено подвикна на жена си в караваната „Уинебаго“:

— Да не повярваш, Мардж! И тук бензиностанциите на „Би Пи“ са като нашите в Дейтън!

Внезапно ми хрумна вдъхновена идея — предложих на Ейва да се върне с ферибота, който пътуваше между форт Морган и остров Дофин. Изтичах до колата, взех пътна карта, с маркер очертах маршрута. Обясних, че билетът за ферибота е скъпичък и че пътуването отнема повече време, но невероятната гледка компенсират неудобствата.

Ейва погледна картата, промърмори нещо неопределено, сбърчи чело. Побързах да кажа:

— Значи си уговаряме среща. Живея на остров Дофин. Ако на връщане се отбиете у дома, ще ви покажа моята колекция от пясък.

— Среща ли? Не съм...

— Нямах предвид такава среща, доктор Даванъл. Ще ми се да поговорим за аутопсията. Тъкмо ще ми донесете копие от протокола. Няма да се забавите, ще ви отнема не повече от десет минути.

— Ще се прибера ли у дома, докато е светло?

„Ама че въпрос — да не би да е вампир?“ — помислих си и побързах да отговоря:

— Обещавам.

— Дайте ми номера на вашия телефон. Ще ви позвъня от Гълф Шорс. Стига да имам възможност да спра някъде.

Беше ловко измъкване, достойно за циганка с юридическо образование. Поиска номера, за да ми хвърли прах в очите, но си остави „вратичка“ за изплъзване. Въпреки това написах номера си върху картата, която тя пъкна в чантата си, без да я погледне. След като се разделихме, се обърнах да ѝ махна, но доктор Даванъл се отдалечаваше, сякаш се беше прехвърлила в друго измерение.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Една седмица след като се настаних в къщичката на океанския бряг, неочаквано изпитах необяснимо и уви, мимолетно желание да домакинствам и си купих прахосмукачка, но до този момент не я бях използвал.

Щом се върнах у дома, отворих кашона и реших, че по погрешка съм купил няколко прахосмукачки — вътре имаше сума тръби, четки, кабели, торбички и най-различни приспособления, които бегло приличаха на усти и ми се сториха някак неприлични. След като най-сетне сглобих машината, старателно почистих скромното си жилище. Излъсках със спирт стъклата на прозорците, почистих със специален препарат тоалетната, наблъсках в чекмеджетата дрехите, натрупани по столовете. След час къщата блестеше от чистота... в относителния смисъл, разбира се.

В седем и половина седнах на терасата и започнах да се обзалагам със себе си, че доктор Даванъл няма да се появи. Слънцето бавно изминаваше последния етап от пътя си, преди да потъне в залива. На изток тъмни буреносни облаци препускаха към Пенсакола, но безоблачният периметър от небето беше наситено син. Телефонът иззвъня, подскочих като препечена филийка, която изскача от тостера. „Дано е Ейва!“ — помислих си, изтичах в дневната и вдигнах слушалката.

— Карсън? Обажда се Ванджи Проуз.

Сърцето ми отиде в петите.

— Здравейте, доктор Проуз. Каква изненада. Не съм ви виждал от...

— Джереми ти се обади преди няколко вечери, по-точно — призори?

Винаги говореше така — трудно беше да се разбере дали излага факт или задава въпрос — умела тактика, типична за психиатърка.

— Мислех, че му е забранено да разговаря по телефона — промърморих.

— Да, забранено му е. Измъкнал е мобилния телефон от джоба на човек от обслужващия персонал. Онази вечер ти оставих съобщение да се обадиш. Искях да се извиня за случилото се.

В съзнанието си пазех заснета преди година „фотография“ на доктор Еванджелин Проуз; най-силно впечатление ми бяха направили кафявите ѝ пронизателни очи — тогава си помислих, че такива очи имат гадателките, предсказващи съдбата. Беше прехвърлила шейсетте, но косата ѝ беше само леко прошарена, а походката ѝ — гъвкава като на бивша бегачка на дълги разстояния. Вероятно се обаждаше от кабинета си — просторно помещение, чиито стени бяха заети от полици, претъпкани с книги, подът бе застлан със скъп килим, изтъкан в страна, в която хората държаха на килимите.

— Говореше несвързано — казах. — Сега по-добре ли е?

— Да, в общи линии. Стараем се да го поддържаме в стабилно състояние. Но не се надявай, че някога ще оздравее напълно. — Тя замълча за миг, сетне добави: — Настоява да говори с теб.

— Сега ли? Очаквам гост — ще дойде всеки момент, доктор Проуз.

— Разбрахме се да ме наричаш Ванджи, Карсън. И да поддържаме връзка. Надявах се, че ще се обаждаш по-често.

— Ще ви позвъня утре. Моментът не е подходящ...

— Джереми помоли да ти предам, че отдавна не сте разговаряли. Каза още, че спешно се налага да обсъдите някои неща.

— В момента съм много зает, Ванджи, честна дума.

Тя не отговори. Настъпи неловка тишина. Един съвет от мен — не опитвайте с психиатри играта на нерви, защото неизменно ще я загубите. Накрая неохотно промърморих:

— Добре, де, но нека е по-бързо, разполагам само с няколко минути.

— Благодаря, Карсън. Ако не разговаря с теб, ще изпадне в ужасно състояние и ще започне да създава проблеми. Ще помоля да го заведат в стая с телефон. Не затваряй.

Ванджи превключи на изчакване. Изминаха три минути. Пет.

От другата страна на линията някой вдигна слушалката.

— Джереми, ти ли си? — казах.

— Джереми, ти ли си?

Гласът ми се върна като ехо; Джереми беше съвършен подражател на мъжки и женски гласове, същински скорец. След миг отново заговори, този път с една октава по-ниско — струваше ми се, че чувам как някой прокарва мокър пръст по кристална чаша и тя „пее“ под докосването му:

— Да, аз съм, Карсън. Трогнат съм, че си спомняш името на човека, с когото сте излезли от една утроба. Не едновременно, но все пак утробата беше една и съща. Кучешки студ беше вътре, нали?

— Как си? — промърморих и още преди да довърша фразата, си дадох сметка колко е нелепа.

Джереми затисна с длан микрофона на слушалката, сякаш говореше с някого в стаята:

— Пита как съм. — Чух друг глас, който пак беше неговият. — Предай му, че сладките бяха много вкусни.

Той отмести длан от микрофона:

— Сладките бяха много вкусни, Карсън. Обаче не си спомням кога ми ги изпрати, братко — през първата или през третата година, откакто съм тук?

— Не съм ти изпращал сладки, Джереми.

— Така ли? — Той заговори като капризно момиченце. — Не ме ли обичкаш?

— В момента съм много зает. Искаш ли да се обадя утре?

— НЕ! НЕ МОЖЕ, НЕ МОЖЕ, НЕ МОЖЕ! Случайно да знаеш, че за пръв път от цяла ГОДИНА имам свободата да държа тази слушалка, покрита с кора от страх, обляна с пот?! Кой знае кога пак ще ми разрешат, затова се налага да поговорим. Как човек се издига в обществото, Карсън?

Въздъгнах:

— Не знам. Как?

— Ножът винаги помага — изкиска се той. — Схващаш ли? Става за... рязане на ГЛАВИ! Май имаш малък проблем в Мобийл, братко. Трябва ли ти помощ? Ако човек пътува за Исландия, трябва да вземе за спътник някого, който говори местния език, *n'est pas*?

— Джереми, не мога да...

— Първият ни приятел беше... или може би още е с двойна резба — някой си Джералд Елтън Нелсън, двайсет и две годишен, обезглавен с остър инструмент в парк Баудъри, облечен е бил с... и така нататък и

така нататък — дописката в „Мобийл Реджистър“ беше ужасно СУХОВАТА! Вчера разбрах, че друг нещастен младеж си е легнал без глава. Името му е френско... май беше Дюшам. Дано не си е загубил и художническата барета. Съобщиха за него по новините, но само с няколко думи. Ти ли се занимаваш с убийствата?

— Нямам право да говоря...

Джереми удари слушалката в нещо:

— АЛО? АЛО? Свързахте се с нашето предаване „ОБРАТНО КЪМ ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА“. — Той затисна с длан устата си, започна да издава съскащи звуци, напомнящи радиосмущения, внезапно престана. — Отново имаме връзка, господин Райдър. Нещо ви тежи на съвестта ли? Не можете да го споделите с нас, не можете да го споделите с нас, така ли? Драги господине, забравихте ли как с вас часове наред обсъждахме предишен инцидент! Спомняте ли си името ДЖОУЕЛ ЕЙДРИАН, многоуважаеми господине? Забравихте ли помощта, която тогава ви оказа вашият покорен слуга? ЗАБРАВИ ЛИ, ЧЕ БЛАГОДАРЕНИЕ НА МЕН ЗАЛОВИ УБИЕЦА, КАРСЪН?

Заслушах се в биенето на сърцето си. След няколко секунди, които ми се сториха цяла вечност, прошепнах:

— Не съм забравил.

— Леле, колко ще се забавляваме този път! Нямам търпение да започнем. Мисля си да наема специалист по обзавеждането, за да промени обстановката в жилището ми, та да ти бъде уютно, като дойдеш.

— Джереми, няма да...

— Донеси всички снимки и материали — ще ги разгледаме както възрастните дами разглеждат албуми със снимки на починали приятелки.

— Нямам намерение да...

— НЕ МЕ ПРЕКЪСВАЙ, КАРСЪН, НЯМАМ ВРЕМЕ! Искам да се обадиш на доктор Проуз, на малката Проузи... и да предупредиш тази изсушена дърта слива за предстоящото ти посещение.

— Няма да бъде скоро, Джереми.

— Напротив — прошепна той, но достатъчно силно да го чуя. — Имам си работа с момче, дете е на обратна диета — о, как добре го познавам!

— Не те разбирам.

— За обратната диета ли питаш? Елементарно е, Карсън. Колкото повече се тъпчеш, гладът ти нараства. Доскоро, братко.

Той затвори телефона. Вперих поглед във вратата към терасата. Денят, който само преди минути изглеждаше толкова обещаващ, ми се стори потискащ, светлината на залязващото слънце бе като висок и писклив глас, който дразни слуха. Докато спусках щорите на всички прозорци, една фраза на Джереми непрекъснато се натрапваше в съзнанието ми: „Колко ще се забавляваме този път!“

Завъртях до край термостата на климатичната инсталация, само и само шумът да наруши гробовната тишина. Изглежда, отново бях на път да се скрия в моя хипнотичен свят, напомнящ тясна килия. Обаждането на Джереми като влажен дим замъгляваше съзнанието ми.

„... предстоящото ти посещение...“

За пореден път поех по ужасяващия път назад във времето — бях шестгодишен, вървах по тъмния коридор... майка ми се беше привела над шевната машина...

Проскърцването на автомобилни гуми върху пясъка, осеян с раковини, прекъсна потискащото ми пътуване във времето. Бяло камри минаваше по алеята, насочвайки се към мястото за паркиране под „наколната“ ми къщичка. Колата спря. Чух шум от отваряне и затваряне на врата.

— Детектив Райдър? — извика Ейва Даванъл. — Вкъщи ли сте?

Изтичах да вдигна щорите в кухнята, дръпнах завесите, закриващи прозорците към терасата, втурнах се в банята, нажабурках се с вода за уста, непрекъснато се вслушвах в плахите й стъпки, които отекнаха по дървената стълба към малката веранда. Ура! Тя дойде! Хукнах към вратата, пътьом още веднъж избърсах барплота; в огледалото в коридора зърнах отражението си — идиотски ухилен тип, загорял от слънцето, с набола брада, издокаран с бермуди и хавайска риза, който нахлупва бейзболна шапка, за да скрие непокорната си черна коса.

Стъпките проехтяха по дървената веранда, през завесите на вратата се очерта силует. Извърнах се от огледалото, сърцето ми се сви. Страхувах ли се?

На вратата се почука.

Една почти непозната жена се върна петнайсет години в миналото, сграбчи ме за яката и ме пренесе обратно

(благодаряблагодарблагодаря) в настоящето.

— Хей! Има ли някой вкъщи?

* * *

Отворих вратата и едва не паднах от изненада — видях усмивка, примамлива и лъчезарна като лятно утро. Магнах на Ейва да влезе и я последвах, като вдъхвах едва доловимия аромат на парфюм и ментол. Движенията ѝ бяха като музика, косата ѝ блестеше като коприна. Носеше синя риза с къси ръкави и бяла пола, стигаща до коленете ѝ. Дългите ѝ стройни крака бяха като на състезателка по фигурно пързалане. Пристъпваше с невероятна лекота, сякаш всеки момент щеше да полети във въздуха. Не знам дали грешах, но ми се стори, че в погледа ѝ долових стеснителност.

Не вярвах на очите си, толкова невероятно бе преобразяването ѝ. Къде беше намръщената жена с широка лекарска престилка?

Тя се огледа, явно хареса украсата по стените, състояща се от плакати, плавеи със странни форми, изхвърлени на брега от прилива, и раковини, защото одобрително кимна, после се приближи към остъклените врати към терасата. Безкрайната водна шир беше тъмносиня, залязващото слънце обагреше в кехлибарено гребените на вълните. Черен танкер като точица се открояваше на хоризонта.

— Каква прекрасна гледка! Къщата е ваша, така ли? Как сте си я позво... — Тя се сепна, обърна се, с длан затули устата си — мимоходом забелязах, че ноктите ѝ не са лакирани. — Извинете! Беше ужасно невъзпитано.

— Получих наследство. Не се безпокойте, всеки срещнат ми задава същия въпрос. Ще пийнете ли нещо? Какво да ви приготвя?

— Водка с тоник. И наблегнете на тоника — не съм свикнала да пия алкохол.

— Водка с повече тоник — веднага, мадам. Поправиха ли стереоуредбата ви?

Ейва вдигна ръце и затанцува по подражание на евангелистката Бюла Чилърс, чиито проповеди се излъчваха по местната кабелна телевизия:

— Пак имам муууузика, слава, слава, алилуя, Ииисус наш бог ме очисти от греховетеeee!

Запревихах се от смях и отново се запитах това ли е вечно намръщената жена, която си изкарва прехраната с кълцане на трупове.

— Да му се не види, тук е по-студено отколкото в морга — добави тя; струваше ми много усилия да извърна поглед от зърната ѝ, които явно бяха на същото мнение. Взехме чашите си и излязохме на терасата. С появата си Ейва сякаш беше донесла и лек ветреца — за пръв от седмици въздухът не беше като горещ сироп.

— Значи дойдохте с ферибота — подхвърлих, след като седнахме един срещу друг и вдигнахме наздравица за удоволствието от петъчните вечери навсякъде по света.

— Пътуването до Гълф Шорс беше кошмарно, ала си струваше заради връщането с ферибота. Някой ми каза, че сме минали над онова място, на което някой бил казал: „Майната им на торпедата, пълен напред!“

Кимнах:

— Този някой е адмирал Фаръгът, а крилатата фраза е изрекъл на 5 август 1864 година по време на битката за залива Мобийл, когато Гражданската война е била към края си.

Погледите ни се срещнаха, задържаха се по-дълго, отколкото е необходимо за урок по история, състоящ се от едно изречение. Побързахме да извърнем очи, Ейва скочи от стола и леко залитна.

— Още не ми е минала морската болест от пътуването с ферибота — промърмори, приближи се до перилото и се загледа в океана. Яхта с платна, издути от вятъра, летеше към изхода от залива. Под напора на същия немирнен вятър дрехите на Ейва прилепваха към изящното ѝ тяло — казах си, че Рубенс е сгрешил — пищните жени не са най-съблазнителните. Тя отпи от чашата си, кубчетата лед изтракаха.

В продължение на трийсетина минути разговаряхме като приятели, които не са се виждали отдавна — за времето, за омразата ни към индийската кухня. За умозрителната красота на парк Белингат. Разказах ѝ как навремето в Мобийл се организираше карнавал по случай Марди Гра — последния ден преди великите пости — години преди подобно събитие да стане нарицателно за Ню Орлийнс.

Научих, че Ейва Даванъл е на трийсет години, че баща ѝ е хирург-ортопед, а майка ѝ — учителка по френски. Беше родена и израснала във форт Уейн, Индиана. Каза ми, че била тринайсетгодишна, когато прочела „Анатомия“ от Грей и се зарекла да стане лекарка. От четири месеца живеела в Мобийл, но днес за пръв път стъпвала на брега. Открих, че обича тишината, и когато от време на време разговорът секваше, не се чувствахме неловко.

След около четвърт час настроението ѝ се промени, прекъсванията в разговора изведнъж станаха тягостни. Очите ѝ започнаха да се стрелкат встрани, погледът ѝ се позамъгли. Приведе се, потърка челото си и възкликна:

— Боже, колко съм разсеяна. Забравих в колата копието от протокола. Ей сега ще го донеса.

— Не ми е необходимо в момента. Ще изчакам крайното заключение.

— Не е честно да не го предам, след като пътувах по море и суша, за да го донеса. — Усмивката ѝ беше пресилена, все едно се опитваше да се усмихне, докато вдига тежести.

— Ако не ви затруднява, направете кратко обобщение на приликите и разликите между двамата мъртъвци.

Ейва отново потърка челото си:

— Поразена бях колко еднакви са телата им, все едно бяха близнаци; но ако бяха братя, Дюшам щеше да изглежда така, сякаш е отделял много повече време за фитнес — мускулите му бяха много по-развити особено в горната част на тялото.

— Много интересно наблюдение — промърморих. — Засега тази информация ми е достатъчна.

Тя се изправи:

— Все пак ще донеса протокола.

— Ще ви придружа — предложих. — Тъкмо ще ви покажа екзотичните гледки под къщата. Бас държа, че ще си паднете по моето кану.

Ейва ми подаде чашата си:

— Налейте ми още една водка, моля. С повече тоник. Връщам се веднага.

В съзнанието ми нахлуха призрачни сенки от миналото; спомних си как първият ми партньор Бен Ашли, когото всички наричаха

Мечока, все намираше причина да ме накара да сляза от патрулката: „Купи ми дъвка, Карсън.“ „Бъди добро момче, бягай да ми вземеш цигари.“ Редовно ме изпращаше да му купувам храна от закусвални, вместо да използваме услугите на заведения, обслужващи шофьорите, без да слизат от колите. Спомних си и как изпадаше в отвратително настроение, преди да ме отстрани по някакъв повод. Отначало си мислех, че се държи така с мен, защото съм новак, или се прави на началник, по-късно проумях истината.

Приготвих още две питиета, върнах се на терасата и с натежало сърце зачаках Ейва да се върне. След малко тя се появи с голям кафяв плик. Отново ме лъхна миризма на мента, този път много по-силна. Ейва завъртя глава, сякаш да разкърши врата си. След две минути звънливият ѝ смях огласяше скромния ми дом.

Типичните признаци бяха налице, но трябваше да се уверя в предположението си. Плеснах се по челото:

— Мамка му! Трябва да изнеса боклука. Ако го забравя, мравките ще плъзнат навсякъде.

— Мрафки. Рашбира се — завалено произнесе Ейва. — Много шъ нахални.

Извадих от кофата торбата със смет, слязох по дървената стълба. Гостенката беше заключила колата си, затова се наложи да използвам метална щанга, която пъхнах между вратата и прозореца. Операцията ми отне само няколко секунди. В жабката имаше обичайните вещи плюс няколко пакетчета дъвка и ментови бонбони. Опипах пространството под дясната седалка. Не намерих каквото очаквах. Плъзнах ръка под другата седалка, докоснах книжен плик, нещо избълбука. Вътре имаше еднолитрова бутилка с евтина водка, една трета от съдържанието липсваше. Като я извадих, отвътре изпадна касова бележка. Под името на магазина бяха названието и цената на напитката, датата и часа, когато е направена покупката.

19:01. Тази вечер.

Господи! Преди да цъфне на прага ми, Ейва беше изпила около триста грама шейсетградусов алкохол. Нищо чудно, че изглеждаше толкова лъчезарна — лицето ѝ е било озарено от вътрешния огън. Ала този огън трябваше да се поддържа с гориво, което не се съдържа в разредените напитки, затова тя бе отскочила до колата, за да „зареди“ отново.

Бившият ми партньор Мечока беше алкохолик, който отпиваше от бутилката, скрита под седалката на колата, докато ме изпращаше за цигари или сандвичи. Работих с него десет месеца и отлично познавах признаците; знаех още, че щом Ейва изглежда почти нормално, след като е изпила такова количество твърд алкохол, това не ѝ е за пръв път. Явно имаше достатъчно опит, за да разиграва подобни номера — отпиваше като истинска дама от разредената водка, но нарочно беше оставила протокола в колата, та изпита ли необходимост от нещо „потвърдо“, да има извинение да се подкрепи от скритата бутилка. Алкохолиците са невероятно изобретателни по отношение на тайното пиене.

Гостенката ми вече заваляше думите. Скоро новата „доза“ спирт щеше да окаже въздействието си, но тя щеше да бъде в такова състояние, че едва ли щеше да забележи. Немислимо бе да ѝ позволя да шофира до Мобийл. Почувствах се като начинаещ цирков артист, който жонглира с две запалени факли и искрящ фойерверк — как да продължа, без да се опаря?

— Оправи ли се с боклука? — провикна се тя, като отново отидох при нея.

Два факта ми направиха впечатление — първо, че не използва учтивата форма на обръщение, второ, чашата ѝ, в която преди малко имаше течност само на дъното, отново беше пълна. Беше се промъкнала в дневната и се бе самообслужила от барчето ми. Хрумна ми, че това не е най-доброто начало на една връзка — тя тайно се е наливала с моята водка, докато аз разбивах колата ѝ.

— И още как — отговорих. — Тази вечер няма да ми влизат мравки в гащите.

— Какво беше тофа за хащите? — още по-завалено произнесе тя.

— А, нищо. Шега в областта на ентомологията.

— Етамолгията? Наухата за про... прозхода на думите, нали? — Ейва присви очи — сигурен признак, че погледът ѝ се замъглява. Няколко секунди се визира в часовника си, изведнъж скочи като ужилен:

— Закъснях. Трябва да тръгвам. — Направи една крачка, олюля се. — Пардон! — промърмори, наведе се и започна да разтрива глезена си. — Кракът ми е изтръпнал.

— Срамота! Такъв хубав крак да изтръпне!

Тя кокетно се усмихна:

— Благодаря за комплимента. И другият не е грозен.

Направи още една стъпка, отново залитна. Качеше ли се на колата, щях да бъда принуден да се обадя местните полицаи да я спрат. Нямах начин бързо да я отрезвя, но можех да я тласна в обратната посока.

— Да ти приготвя ли още едно малко питие? — попитах. — „Едно за из път“, както се казва.

— Тц. Не ща повече — избърбори тя. Обаче не помръдна, а колебливо ме изглежда.

— Моля те, пийни още едно с мен, за да ми правиш компания. — Седни, мила.

Мила? — повтори Ейва, обаче аз вече бързах към кухнята. След минута ѝ подадох чаша, пълна с водка, съвсем малко тоник и много лимонов сок, за да прикрие колко силна е напитката. Гостенката ми вече не беше в състояние да се преструва — на една глътка изпи една трета от алкохола. Наклони глава, отново присви очи, но явно ѝ беше трудно да ги фокусира.

— Карсън, преди малко нарече ли ме „мила“?

— Да, Ейва.

— Защо? — Произнесе думата на две срички.

— Стори ми се уместно.

Тя се изправи, направи няколко колебливи крачки, облегна се на рамото ми. Помислих, че отново е загубила равновесие, докато усетих уханието на лимонов парфюм и допира на ледените ѝ устни. Вкопчи се в мен, погали ме по гърба, по задника, освен миризмите на водка и лимон долових и горещата миризма на желанието ѝ. Залитайки, криволяво се добрахме до сумрачната спалня. Накарах Ейва да седне на леглото, тя ме ухапа по шията точно зад ухото. Въпреки обстоятелствата чух воя на похотливия звяр в мен.

— Чакай ме тук, мила. Ще взема душ, но първо ще ти приготвя още едно питие.

— Побързай! — промърмори тя. Не знаех дали ме подканя да побързам с душа или с водката. Донесох ѝ още едно питие, което бе нещо като термоядрена бомба.

Изтичах в банята, седнах на тоалетната чиния и няколко минути се обливах със студена вода, докато дойдох на себе си. След четвърт

час гостенката ми вече спеше като заклана. Придърпах одеялото нагоре, неволно докоснах топлите ѝ устни, за миг задържах пръсти върху тях. Досега бях видял две различни жени с името Ейва Даванъл; едната — безрадостно призрачно същество, което е чувствително като мимоза и лесно се гневи, другата — слънчево създание с невероятно чувство за хумор и заразителен смях. Възможно ли е и двете да са само „творения“ на алкохола. И ако е така, коя е истинската Ейва Даванъл?

Онази с лице, изкривено от страдание, която видях в коридора пред канцеларията на Уил Линди ли?

Изпитвах гняв, чувствах се предаден, но не от жената, чийто дъх стопляше ръката ми, а от самия мен. Вътрешната ми потребност да проумея и се преборя с противоречията, ме беше вкарала в задънена улица, от която не знаех как да изляза. Нямах представа какво се случва с доктор Ейва Даванъл, но след като беше влязла в живота ми, нямах право да ѝ обърна гръб и да я оставя сама с демоните ѝ.

„Защо нямаш право? — обади се предателски гласец. — Нямаш никаква вина за състоянието ѝ.“

Останах до леглото ѝ още двацет минути, после излязох на терасата и се вирах в звездите, които една подир друга се събираха на небето, докато ми се зави свят и отидох да се легна.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Веднъж заварих Мечока да коленичи пред тоалетната чиния — пъхнал беше пръст в гърлото си, за да предизвика повръщане, което ще изхвърли от стомаха му отровите от запоя. В шест и половина сутринта ме събудиха същите звуци, които се чуваха от тоалетната. Колебливо почуках:

— Ейва, добре ли си?

— Ей сега излизам — избърбори тя. — Аз... май съм болна. — Изстена приглушено, отново започна да се дави.

Сложих в тостера няколко филийки хляб — на всяка цена трябваше да я накарам да хапне нещо. Тя се появи едва след пет минути; страните ѝ, които снощи пламтяха под въздействието на алкохола, сега бяха восъчно бледи като на труп. Клепачите ѝ бяха зачервени, очите — плувнали в сълзи. Капчици пот бяха избили на челото ѝ. Отворих прозорците, в стаята нахлу шумът на океана.

— Чувствам се ужасно неловко — промърмори тя. — Сигурно съм пипнала някой вирус. Пък и напитките, които ми приготви, ме позамаяха — добави и с треперещи пръсти прибра косата зад ушите си.

— Да, има нещо такова.

— Сигурно е грип. Всички в работата го изкараха.

— Сигурно.

— Тъж... ние с теб направихме ли нещо... тоест...

— Не се притеснявай — бяхме олицетворение на добродетелта. Забелязах, че си капнала от умора и те заведох в спалнята. Аз спах на канапето. — Надявах се, че яката ми скрива белезите от ухапването.

Тя явно изпита облекчение, напрежението ѝ изчезна.

— Извинявай за неудобството. Обаче вчерашната вечер ми се губи. Само две водки ли изпих?

— Май бяха три — отговорих. Давах си сметка, че въпросите ѝ са като изстрели в мрака — явно нямаше никакъв спомен от случилото се. — Сигурна ли си, че е грип?

— Какво... за какво намекваш?

— Останах с впечатлението, че си пийнала нещо, преди да дойдеш тук.

— Кой, аз ли? — Тя се престори на изненадана, дори на възмутена.

Свих рамене:

— Така ми се стори.

— Намекваш, че съм дошла пияна, така ли? — В тона ѝ долових раздразнение. Забелязах, че вече не е бледа като мъртвец.

— Казвам, че беше прекалено замаяна — едва ли е било само от една-две разредени водки.

— Може би не си ги разредил, както те помолих.

От опит знам, че гузните алкохолици започват да нападат събеседниците си, за да се защитят. С всеки миг гласът на Ейва ставаше по-уверен, тя вече не трепереше, нито се потеше. Погледът ѝ се проясняваше.

— Предположих, че си пипнала грип — подхвърлих.

— Може би, но не това е причината! — възкликна, очите ѝ гневно проблеснаха. — Може би нарочно си ме напил. Може би...

— Може би аз съм скрил в колата ти бутилката с водка.

Тя се облеци:

— Тършувал си в колата ми... — Вина и гняв се бореха в гърдите ѝ, гневът надделя. — Мръсник такъв! — просъска, грабна от масата чантата си. Въпреки че краката още не я държаха, профуча край мен, лъхна ме миризма на пот и повръщано. Тръшна вратата, след малко пясъкът проскърца под гумите на колата, която за миг поднесе.

Още преди да погледна в барчето, знаех какво ще намеря. Щом развинтих капачката на бутилката с водка, чух съскане — някой беше разредил с вода алкохола. На дъното на кошчето в тоалетната открих смачкана пластмасова чаша, от която лъхаше на водка. Знаех какво се е случило — щом се е събудила, Ейва е изпитала жажда за алкохол, взела е чаша от банята, промъкнала се е в дневната и се е обслужила от барчето. Доляла е с вода бутилката, върнала се е в банята, започнала е да пие и да повръща, докато приеме достатъчно алкохол, за да се върне към така нареченото „нормално състояние“, а именно да не трепери, погледът и съзнанието ѝ да се прояснят. Сега продължаваше да се налива от бутилката под седалката, подчинявайки се на принципа

„клин клин избива“. Само че в нейния случай този принцип бе изключително опасен. След двайсет и пет минути позвъних на домашния ѝ номер. Тя не вдигна слушалката. Изчаках още пет минути, през които сърцето ми биеше до пръсване, и отново набрах номера.

— Ало? — изчурулика тя. Говореше прекалено високо, обаче личеше, че се владее. Отново беше пияна, но поне си беше вкъщи. Отправих безмълвна благодарствена молитва към онзи, който бди над всички ни, и затворих телефона.

* * *

С Хари пътувахме към центъра на града, за да разпитаме някаква жена, която познаваше Дюшам в личен и професионален план. Бях в отвратително настроение — лежах на задната седалка като печална мумия с ръце, скръстени на гърдите.

Партньорът ми поклати глава:

— Да не повярва човек, че хубавата докторка е алкохоличка. Жалко.

Също като мен той не се отнасяше с подигравка към алкохолиците; познавахме прекалено много бивши любители на чашката — предимно посещаващи сбирките на „Анонимни алкохолици“ — които говореха за себе си като за „пияндури“, „смукачи“ и какво ли още не. Според мен всеки, който има смелостта да застане пред огледалото и да признае истината, заслужава медал за храброст. Следващата по-лека стъпка е да се излекуваш и да не се срамуваш, когато гледаш отражението си.

— Ако я спипат, ще си загуби работата — добави той. — Което рано или късно ще се случи.

Разбира се, имаше право — откриеха ли, че Ейва е алкохоличка, щяха да я включат в програма за отказване от порока и да я преназначат на друга, не толкова отговорна работа, примерно да се занимава с документацията. Мястото ѝ щеше да бъде заето от друг патолог, а на нея след известно време щяха да ѝ покажат вратата. Не, не след известно време, а много скоро — Клеър не беше от хората, които проявяват съчувствие към ближните.

— Какво смяташ да предприемеш по въпроса, Карс? —
подхвърли партньорът ми, без да се обръща.

— Защо ми е да се занимавам с доктор Даванъл?

— Защото изпитваш чувства към нея.

— Глупости — та аз почти не я познавам.

Той зави в една странична уличка, удари спирачки. Предната гума се блъсна в бордюра, колата повървя известно време по тротоара, върна се на платното и подскочи, преди да спре — паркиране, типично за Хари.

— Седни до мен, брат ми.

Подчиних се. Намирахме се в един от старите квартали на града, от двете страни на улицата се издигаха високи дъбови и борови дървета, някои от които вероятно са били засадени преди Гражданската война. Повечето къщи бяха от същия период — построени бяха на известно разстояние от улицата, сред градини с магнолии, азалии и мирти, все едно се криеха в миналото и надничаха в настоящето.

— Положението ни изобщо не е розово — замислено каза партньорът ми. — Не стига, че ако нямаме бързи резултати, обществото ще настръхне срещу нас, ами отгоре на всичко Скуил обсеби СОППЛ. Страхувам се, че ще стане политически въпрос, който ще ни струва службицата. Ако се разбере, че питаеш топли чувства към докторката-алкохоличка, ще те изядат с парцалите.

— Съветваш ме да си затворя очите, така ли?

Той печално се усмихна, поклати глава:

— Ще направиш необходимото. Знам го, ти го знаеш, знаят го и големите клечки. Само те предупреждавам да си пазиш кожата.

Загледах се през предното стъкло. В близката градина някаква възрастна жена поливаше лехите. Държеше маркуча, без да помръдне и приличаше на статуя.

— Криеш всичко в себе си, Карс — добави партньорът ми. — Не казвам, че е лошо... Но обещавай, че усетиш ли онази примка да се стяга около шията ти, ще дойдеш право при мен.

Думите му ми причиниха неприятно усещане, изгледах го сепнато:

— Каква примка? Какви ги дърдориш?

Той извърна поглед, превключи на скорост:

— Не позволявай да те унищожат, само това казвам.

* * *

След няколко минути стигнахме до последния адрес от списъка ни. Слязохме от колата пред картинната галерия „Лез Иде“ — елегантна жълта двуетажна сграда, напомняща постройките, типични за Ню Орлийнс — парапетите на балконите бяха от ковано желязо, кепенците — боядисани в лилаво. На первазите на прозорците имаше сандъчета с цветя, към входната врата водеше калдъръмена пътека, наблизо ромолеше малък фонтан. Накратко, къщата беше истинско бижу. Хари погледна към кафенето от отсрещната страна на улицата, вдъхна уханието на ароматно кафе.

— Изчакай ме отсреща, братко — казах му. — Сам ще разпитам свидетелката.

Той въздъхна от облекчение и побърза да прекоси улицата.

Научили бяхме, че макар Дюшам да се е занимавал с дизайнерска работа, през свободното си време е рисувал акварели, предимно морски пейзажи, Франсоаз Абот, собственичката на „Лез Иде“, в продължение на няколко години беше излагала картините му и двамата се бяха сприятелили.

Въпросната дама беше петдесетинагодишна и носеше дреха от червено кадифе, напомняща кръстоска между дълга туника и кимоно. Папиросите си затъкваше в цигаре от абанос — приспособление, което според мен бе не само старомодно, ами направо антикварна вещ. Черната ѝ коса беше подстригана така, че се оформяше „антиприческа“ — неравно подрязани кичури, стърчащи във всички посоки. Тя ми показа няколко акварела на Дюшам — бяха сносни, но им липсваше онова неуловимо прозрение, което превръща обикновения художник в гений. Хрумна ми, че са идеални за корици на списания от типа „Нова епоха“, носещи названия като „Ежедневните ми размишления“ или „Бележки върху живота“.

Тихият глас на Мадам Абот идеално подходеше на заговорническото ѝ изражение, тя подчертаваше фразите си с богат асортимент от гримаси. Навярно навремето някой ѝ беше направил комплимент, че изглежда много чаровна, като сбърчи нос, а тя беше

решила да разнообрази арсенала си. В галерията нямаше посетители, двамата със собственичката седнахме до старинна масичка с дърворезба в дъното на помещението.

— Всички, с които разговарях, смятаха, че господин Дюшам трябва да бъде провъзгласен за светец. И вие ли сте на същото мнение, госпожо Абот?

— *De mortuis nil nisi bonum* — театрално прошепна тя, ноздрите ѝ се разшириха, премрежи очи. — Предполагам, знаете какво означава това. — За секунди лицето ѝ придоби три различни изражения на недоверие — явно смяташе, че латинският е над възможностите на някакво си ченге.

— За мъртвите — или добро, или нищо — отвърнах. — Нещо от този род.

Тя се облещи, после ми намигна, вдигна палец, насочи към мен цигарето:

— Отлично, детектив Райдър!

— Според мен тази фраза означава, че знаем много нелицеприятни факти за мъртвеца, но ще ги премълчим.

Тя отново намигна и сбърчи нос:

— Сериозно ли говорите?

— Може би господин Дюшам не е живял толкова благочестиво, а?

Мадам Абот вдигна вежди, стисна устни, промърмори:

— До голяма степен всичко, което са ви разказали за него, е вярно.

— С други думи има още нещо, което не знам, така ли?

Лицето ѝ се загърчи в поредица от гримаси, които, ако ги тълкувах правилно, изразяваха смайване и ужас.

— Преди два месеца една моя приятелка заедно с друга приятелка решили да излязат заедно с гаджетата си. Имали среща в едно заведение в Оринж Бийч. Знаете ли кое било гаджетото на приятелката на моята приятелка?

Докато се опитвах да разгадая главоблъсканицата с приятелките, Абот правеше различни физиономии, които ми пречеха да мисля, затова извърнах поглед.

— Питър Дюшам ли?

Тя се огледа, сякаш се канеше да прекоси улица с натоварено движение, и се приведе към мен:

— Беше два месеца, след като се бе сгодил с Черил.

— Че какво толкова? Може да е било невинна вечеря на приятели, нищо повече.

— Може. — Абот три пъти намигна и се усмихна.

— Смятате, че е било нещо повече, така ли?

— Приятелката на моята приятелка е... как да се изразя... много енергична жена. — Запърха с мигли и добави: — Сецате ли се какво имам предвид?

— Ами... че либидото ѝ е силно развито.

Абот намигна, кимна, стисна устни, усмихна се, после смръщи вежди.

Приех го като положителен отговор.

* * *

Ще посетим ли тази приятелка на приятелката? — попита Хари.

— Какво ще кажеш първо да се отбием в моргата?

Той безмълвно направи обратен завой, при което шофьорите около нас като луди започнаха да натискат клаксоните, а пък аз затворих очи и се вкопчих в дръжката на вратата. След няколко минути се озовахме пред моргата. Слязох и подвикнах:

— Няма да се бавя.

— Карсън?

Обърнах се. Хари вдигна палец:

— Късмет!

Ейва беше в малката си канцелария и пак се бореше с документацията. Влязох, затворих вратата.

— Махай се! — сопна се Ейва. Под кървясалите ѝ очи имаше дълбоки сенки.

— Каня те на обяд или на вечеря. Ако днес си заета, да го направим утре, а?

Тя попълни поредния формуляр, отмести го, взе друг.

— За нищо на света! — процеди, без да вдигне поглед.

Приблжих се до бюрото:

— Искам да поговорим за случилото се в петък вечерта.

Ейва понечи да подпише документа, но писалката и разкъса хартията. Хвърли я в кошчето за смет и гневно се втренчи в мен:

— Няма за какво да говорим.

— Страхувам се — промълвих.

— Моля?!

— Добре, де, може би не се изразих правилно. Но истината е, че съм много разтревожен. Слушай, Ейва, смятам те за приятелка...

— А пък аз те смятам за досаден шпионин, който си пъха носа в чуждите работи. Предполагам, че вече си информирал половината град.

— Не съм казал на никого — отговорих; Хари не се броеше — да му повериш нечия тайна, бе все едно да я напишеш на лист хартия, да увиеш листа около камък и да го хвърлиш в Марианската падина.

— О, да, вярвам ти!

— Виж какво, познавам хора... добри хора, които са имали твоя проблем. Може би ако някой малко ти помогне...

Тя стана толкова рязко, че столът ѝ се блъсна в стената:

— Не знам за какво намекувате, детектив Райдър. Признавам, че онази вечер прекалих с алкохола. Допуснах грешка, която няма да се повтори. Намеците ви ме подразниха още тогава, обиждат ме и сега. Готова съм да се примиря с факта, че ще работим заедно. Предупреждавам ви обаче, че няма да разговарям с вас по частни въпроси, няма да търпя намеците ви и нахалните ви покани за обяд или вечеря. Ако наистина искате да ми помогнете, излезте и затворете вратата след себе си. В случай че не знаете как да го направите, ще повикам охраната да ви покаже.

— Как мина? — поинтересува се Хари, като се тръснах на седалката до него.

— Как се казваше онази голяма река в Египет? — попитах и примижах срещу силното слънце.

— Нил — отвърна той, без да му мигне окото.

* * *

Приятелката на приятелката на галеристката се казваше Моника Талмидж. Беше прехвърлила трийсетте и живееше в скъпа тухлена къща в западните покрайнини на Мобийл — отпред се простираше идеално поддържана морава, на алеята беше паркиран канареножълт биймър. Моника не се зарадва на посещението ни.

— Не познавам този Питър Дюшам, честна дума! — възкликна.

Носеше сандали с висок ток, светлолилави джинси и тежък грим, крайно неподходящ за този час на деня. Сутиенът и прилепналата ѝ розова блуза подчертаваха малките ѝ гърди. Червеникавата ѝ къдрава коса стигаше почти до задника ѝ, закръглен и сочен като портокал.

— Слушайте, момчета... господата детективи... съпругът ми ще се върне всеки момент.

Хари погледна часовника си:

— Може би той ще опресни паметта ви във връзка с господин Дюшам.

— Не! Искам да кажа... той не знае нищо.

— Не знае или не подозира, госпожо Талмидж? — промълви партньорът ми.

Моника наведе глава и загледа пръстите на краката си, сякаш ѝ предстоеше да се яви на изпит, свързан с тях. Можех да ѝ подсказам отговорите: с равномерен слънчев загар, съвършен педикюр, розов лак за нокти. Знаех, че се пита дали да каже истината, или да я премълчи. Вдигна очи — лицето ѝ бе станало някак сурово, внезапно се беше състаряла.

— С Питър излизахме няколко пъти, но не е каквото мислите. С него бяхме само приятели.

— Дискретно приятелство, а? — подхвърли Хари.

Тя присви очи, дълго мълча, после промърмори:

— Съпругът ми е „мъжко момче“. Което означава, че ако не е с мъжка компания в шибаната Канада на лов за елени, бобри и прочие гадинки, дни наред е на риболов. А когато не се прави на американски спортсмен, отправва на другия край на света да продава генератори. Родителите ми живееха в Робъртсдейл в скапана каравана, а на мен всичко това ми харесва... — Махна с ръка, явно имайки предвид колата, къщата, тузарския квартал. — Обаче си падам и по други неща. Опитвам се да постигна равновесие в живота си, ако се сещате за какво говоря. Затова, когато Питър отговори на обявата ми...

— Каква обява? — намесих се.

— Най-обикновена — подадох я в редакцията на един от жълтите вестници, „Нюзбийт“: „Дама с известни ангажименти търси интелигентен мъж за разговори и приятни забавления. Без обвързване, тайната е гарантирана.“

По улицата се зададе кола, Моника настръхна. Като видя, че не е съпругът ѝ, въздъхна от облекчение.

— Какво стана след публикуването на обявата? — попита Хари.

— Получих куп писма, изпратени до пощенската кутия, осигурена от редакцията на вестника. Честно казано, не очаквах, че ще бъдат толкова много. Питър беше приложил и снимка, а когато говорихме по телефона, ми се стори много симпатичен, фактът, че бе сгоден, ме устройваше — тъкмо щеше да бъде по-предпазлив. Срецнахме се няколко пъти, нищо сериозно...

— Останахте ли с впечатлението, че е дон Жуан?

— Не. Каза, че иска да полудува за последно, преди да се ожени. Стори ми се съвсем нормално.

— Случайно разбрали ли сте дали е имал и друга ориентация, освен хетеросексуалната?

— Не, за Бога! Беше много мъжествен. Намеквате, че е бил...

— Не. Но когато някой е убит, се налага да задаваме всякакви въпроси.

— Много плаках, като прочетох какво му се е случило. Беше готин, а пък тялото му бе съвършено. Толкова ми е мъчно за приятелката му!

— Защо прекъснахте връзката?

— Ами... разделихме се по взаимно съгласие, така да се каже. Накрая изчерпахме темите за разговор.

Чу се ръмженето на мощен дизелов двигател. Моника подскочи:

— Божичко, Лари е! Не казвайте нищо за Питър, моля ви, моля ви, моля ви.

По алеята профуча джип, шофьорът гневно се взираше в нас.

— Усмийнете се и поклатете глава, госпожо Талмидж — прошепнах.

— Моля?

— Усмийнете се широко, поклатете глава, все едно казвате „не“.

Тя най-сетне се досети, че се опитвам да я измъкна, и се подчини, дори звънливо се изсмя, но смехът ѝ беше заглушен от рева на форсирания двигател. Намигнах на Хари, махнахме за сбогом на госпожа Талмидж. Обърнахме се да си тръгнем и се озовахме лице срещу лице със съпруга ѝ, който изскочи от грамадния „Додж Рам“ 3 500, чийто ауспух приличаше на дуло на гаубица. Повърхностите, които не бяха покрити с боя, бяха никелирани. Надписът на вратата гласеше: „Продажби на генератори. Атлас — вашата независима енергийна компания“. Лари не изключи двигателя, остави вратата отворена. Беше двуметров исполин, положително тежеше сто и двайсет килограма, вратът му беше дебел като на Хари. Лицето му беше пламнало от гняв, перчеше се като пуяк; сигурно бяхме навлезли в периметъра му, който си беше запазил с препикаване.

— Хей — избоботи. — Какво търсите тук вие двамата?

Обърнах се и подхвърлих:

— Още веднъж ви благодаря, госпожо Талмидж. Извинете за безпокойството.

— Попитах какво търсите тук? — изръмжа Лари.

Усмихнах се, както се усмива човек на симпатичните кученца.

— Сигурно вие сте съпругът — казах учтиво, показах му значката си. — Вчера в тунела Банклик някой е причинил тежка катастрофа и е избягал. Свидетел е видял част от номера и твърди, че виновникът е карал жълта спортна кола... — Нарочно говорех високо, за да чува и Моника.

— Не е за вярване колко жълти автомобили имат почти сходни номера! — негодуващо възкликна партньорът ми. Течеше поредното шоу на Хари и Карсън.

Следващата реплика беше моя:

— Оглеждаме всички коли, отговарящи на описанието. Търсим автомобил с ударен преден калник. Очевидно... — Погледнах бимъра. — Жена ви не е човекът, който ни трябва.

— Точно така! — намръщи се Лари и взе да сваля куфари от джипа-чудовище.

Преди да се качим в нашата кола, погледнах Моника. Тя беззвучно изрече „Благодаря“, после лъчезарно се усмивна на „мъжкото момче“ Лари, който се завръщаше у дома след поредната ловна или риболовна експедиция.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Освен мен в малкото гробище „Чърч Стрийт“ зад градската библиотека нямаше жива душа. Намирах се в малък парк с вековни дървета, осеян с надгробни камъни, които свидетелстваха колко мимолетен е престоят ни на този свят. Хари се отби в библиотеката да върне няколко книги, а аз влязох в гробището, което възкреси в паметта ми спомени от близкото минало.

Докато работех по случая Ейдриан и в съзнанието ми ехтеше вой на сирени, преследваха ме мисли за плъхове, пожари и овъглените очи на едно момиченце, често идвах тук, сядах под някое дърво и се вслушах в тишината. Смъртта на Теса Рамирес бе неописуемо жестока, ала гробовете бяха олицетворение на покоя, сякаш Смъртта бе спряла по пътя си между световите, за да позволи на избраниците си да забравят спомените, предшестващи появяването ѝ, и да им даде вечно убежище под клоните на вековните дървета. Надявах се тукашните обитатели да са приели радушно дребничкото чернокосо момиченце — може би щяха да го напътстват, да му помогнат да достигне великото прозрение.

„То сигурно съществува — мислех си. — Защо висшата сила ни е дарила с живот, ако не да направи така, че нашите пътувания, които повече приличат на изследователски експедиции, в крайна сметка да ни отведат до Великото прозрение и ние удивено да възкликнем: Точно така! Как не се сетих по-рано? Толкова е лесно! Така се набива на очи!“

А може би е тъкмо обратното, може би животът ни е подчинен на хаоса. Най-гениалните ни лъжи са онези, които запазваме за себе си.

— Невидимите нишки са навсякъде. — Гласът на Хари ме изтръгна от размишленията ми. Така се бях унесъл, че не бях забелязал кога се е появил. „Невидими нишки“ беше неговият термин за зависимостта между наглед несвързани събития, на които се натъквахме при разследването на убийства. Отначало бяха невидими,

но постепенно се разкриваха, докато накрая си давахме сметка, че буквално са щели да извадят очите ни.

— Бас държа, че се съдържат в думите върху труповете — промълвих. — Не са случайни, подчинени са на някаква цел.

Съзнателно бяхме премълчали пред медиите за посланията, за да попречим на разни психари, прогонващи какви ли ни призраци от миналото си, да ни досаждат със самопризнания. Никой не признаваше, че е ликвидирал примерно местния наркопласъор, но когато ставаше въпрос за накълцан труп на жена, имахме истинско нашествие на безумци с освирепели погледи.

— Подчинени са на някаква цел, ако си откачалка, на която ѝ хлопа дъската — отбеляза Хари и седна до мен.

Въздъхна и се загледа в небето, сякаш броеше облаците. След малко отново извърна очи към мен — отдавна не го бях виждал толкова печален и разтревожен.

— Безпокоя се за теб, брат ми.

Вцепених се.

— За Ейва ли говориш? И аз се притеснявам за нея, но...

— Не се отнася за нея. Каж ми честно, работиш ли самостоятелно по случаите с обезглавените трупове?

Скочих на крака:

— За какво намекваш, мамка му?

Той изпитателно ме изгледа:

— За независимо разследване. Знам, че понякога ти хрумват безумни идеи.

— Смяташ, че крия нещо от теб, така ли? — процедих. Осъзнах, че гневът ми е само средство за прикриване на чувството за вина.

Партньорът ми отговори спокойно:

— Не съм го казал. Само се питах дали не правиш някакви самостоятелни проучвания. Когато преследвахме Ейдриан, ти се държеше така, сякаш поддържаш връзка с някакъв медиум. Психиатрите, които съставиха психологическия профил на убиеца, твърдяха, че изгарянето на очите на жертвите е нещо като прикритие, че той ги е познавал. Като гръм от ясно небе ти заяви, че това е връзката между престъпленията.

— Хрумна ми съвсем случайно, нищо осо...

Хари вдигна пръст, за да ме прекъсне:

— След това обяви, че в миналото всяка от жертвите е била близо до пожар. Оказа се прав. Предложи да работим съвместно със службата за противопожарна охрана, да оглеждаме местата, на които се подозира, че е имало умишлен палеж, защото именно там щял да се появи престъпникът. Послушахме те и улучихме право в десетката — попаднахме на онзи тип, дето си скубеше косата... как се казваше това заболяване?

Извърнах поглед; стараех се да забравя този случай, но спомените за него ме преследваха до ден-днешен.

— Карсън, как се казваше онова заболяване, дето си скубеш косата?

— Триколомания! Няма ли да ме оставиш на мира, мамка му?

— Не, няма. Видя как онзи тип гледа пожара и си скубе косата, все едно сваля скъсан пуловер. Беше самият Джоуел Ейдриан.

С усилие потиснах желанието си да избягам.

— Бях там, не разбирам защо ми го напомняш.

— Може би има нещо, което си забравил. Или не желаш да си спомниш.

Помъчих се да се засмея, но се получи нещо като грачене.

— Мислиш, че страдам от старческо оглупяване, така ли?

— Не се сърди, братко. С ужас си спомням какво ти се случи, след като заловихме убиеца. Изпадна в нервна криза, лежа в болницата и...

Вдигнах ръце, направих знака, с който треньорите по баскетбол искат временно прекъсване на мача:

— Чакай малко. Не беше каквото мислиш, да му се не види!

Той озадачено ме изглежда:

— Какво мисля?

— Не беше нервна криза! Получих стрес, не бях мигнал дни наред, това е всичко. Още малко и ще ме изкараш луд!

— Не говоря за душевно заболяване, а за физическо. Ако не ме лъже паметта, лекарите казаха, че си изпаднал в депресия.

— Понякога при липса на сън, съчетана със стрес, се наблюдават признаци, типични за хроничната депресия.

— Не ми се прави на доктор, Карс! Знам само, че цял месец не можеше нито да говориш, нито да се движиш.

Погледнах часовника си:

— Достатъчно празни приказки. Крайно време е днес да свършим някаква работа. — Гласът ми прозвуча по-гневно, отколкото очаквах.

Хари сложи длани на коленете си, бавно се изправи, като че ли наместваше на плещите си чувал с пясък.

— Казвам само, че се справи адски добре със случая Ейдриан, но работата ти се отрази адски зле. Не ти се бъркам в живота, обаче искам да споделяш с мен какво ти се върти в главата. Полезно е да обменяш мисли с партньора си, нали? — Посочи челото си и добави: — Понякога тук, вътре, е много самотно, Карс. Взимаме прибързани решения, които не споделяме с никого, после съжаляваме.

— Както кажеш — подхвърлих, обърнах му гръб и тръгнах към улицата, като се питах какво се върти в неговата глава.

* * *

След престрелка в три през нощта в един от долнопробните барове бяха убити двама души, а петима, между които и една жена, бяха ранени. Сам по себе си инцидентът не представляваше особен интерес, само дето ранената жена се оказа двайсетгодишната дъщеря на пастор, за която се установи, че е упражнявала най-древната професия. В резултат в полицейското управление настъпи истински ад — ченгетата тичешком влизаха и излизаха, телефоните непрекъснато звъняха, появиха се лъжливи свидетели, които настояваха да бъдат изслушани, репортерите обкръжиха сградата, някои дори се опитаха да проникнат през задната врата.

С Хари се уединихме в стаичка с размерите на дрешник, подредихме на масичката документацията и снимките. Не бяхме стъпвали в жилището на Нелсън, досега няхме възможност да се запознаем със списъка на вещите му, затова внимателно проучихме рапортите на детективите, които бяха работили по случая. Списъкът беше кратък, но ние пресеяхме пясъка, търсейки злато, а именно връзката между Нелсън и вестникарските обяви, благодарение на която бяхме научили за авантюрата на Дюшам с госпожа Талмидж.

— Хм, ето нещо интересно! — промърмори Хари. — Страница трета, точка 27: „Метална кутия (сребърна или алуминиева), намерена

в дрешника. Съдържа лични документи, застрахователни полици, отрязъци от чекове, писма, изрезки от вестници.“ От кой ли вестник са изрезките? Дали пък не са от „Нюзбийт“?

— Отивам за колата. Ще те чакам отвън — казах.

* * *

Апартаментът на Нелсън се намираше в жилищен блок недалеч от летище „Брукли“. В дългия коридор вонеше на гранясала мазнина. По мокета имаше петна от плесен, а може би от някаква храна. В стаята в дъното някой беше надул до дупка стереоуредбата. Управителят на сградата, който се представи като Бриско Шелтън, ни показа боядисана в кафяво врата, върху която с маркер беше написано 8-Б. Шелтън беше петдесетинагодишен, кльоцав, с глуповата физиономия, вонеше на цигари и на евтин одеколон. Носеше широк панталон, покрит с лекета, и тениска без ръкави, която в далечното минало е била бяла. Театрално дръпна масивната верижка, прикачена на колана му, връзка ключове изскочи от задния му джоб и се приземи в дланта му. Готов бях да се обзаложа, че дълго е репетира л жеста, докато го е усвоил до съвършенство. Хари се увери, че лепенката на вратата е непокътната, после я преряза с джобното си ножче.

— Хич не си падах по малкия мърльо — процеди Шелтън, докато един след друг пробваше ключовете. — Никога не си плащаше наема навреме, ама винаги успяваше да ми го даде в последния момент, та да не мога да го изритам.

— Забелязали ли сте дали са го посещавали едни и същи хора?

— Има си хас! Какви ли не идваха при него — мъже, жени, момчета, момичета и други, дето не знаеш как да им викаш.

— Някой задържал ли се е за по-дълго?

— Ами... как да ви кажа... преди два месеца имаше една дебеланка с лице като пудинг и глас като на булката на Мики Маус. Отначало си гукаха досущ влюбени птиченца, обаче после взеха да се карат като куче и котка.

По описанието се досетих, че става въпрос за Тери Лосидор. Шелтън вдигна пред очите си връзката с ключове, дълго се взира в нея, накрая отдели един ключ.

— Имаше и един, дето си го спомням, щото хич не мязаше на другите боклуци и перверзници. Беше по-възрастен в сравнение с останалите. Винаги идваше вечер. Оставяше колата в дъното на паркинга, после изгърчаваше нагоре по стълбището, все едно му горяха гащите. Правеха каквото правеха, излизаха и отпрашваха нанякъде, после поне няколко дни малкият мърльо не се мяркаше тъдява.

— Спомняте ли си кога е идвал този човек? — попитах.

Шелтън най-сетне отключи вратата. Щом я отвори, отвътре ни лъхна миризмата застоял въздух, все едно изскочиха впримчени спомени. Хари се спусна да включи климатика — подметките му така изтрополяха по пода, че хората от апартамента на долния етаж вероятно се изплашиха да не би таванът да падне върху тях.

Трябва да е било преди два месеца. Навърташе се честичко около трийсет дни, после вече не го видях. Не казвам, че не е идвал, а че не съм го видял. Не си пъхам носа в живота на наемателите. Не шпионирам даже извратеняците.

Той остана на прага, а ние с Хари влязохме.

— Като свършите, затворете вратата. Между другото, след колко време ще може да се влиза тука?

— Не знам, господин Шелтън — отговорих. — Предполагам, до седмица ще приключим.

Той се намръщи:

— Значи ще мога да дам стаята чак след един месец.

— Защо, сър? — поинтересува се Хари.

Управителят се ухили — жълтеникавите му зъби определено не представляваха привлекателна гледка.

— Щото ще трябва поне три седмици да изветрее миризмата на педал.

— Шегобиец — промърмори Хари, когато онзи се повлече обратно по коридора. — Бас държа, че и на него не му е чиста работата.

Той затърси кутията, спомената в списъка с вещите, а пък аз направих кратък обзор на живота на Джералд Елтън Нелсън. Ако трябваше накратко да опиша обстановката, щях да използвам думата „мизерна“, за да придам Дикенсов оттенък на описанието. Мебелите, очевидно купени на старо, бяха в печално състояние и вече не можеха

да бъдат продадени. Малкият телевизор беше произведен от фирма, чието название никога не бях чувал. Приборите и чиниите явно бяха откраднати от евтини ресторанти. Леглото беше двойно, на пода имаше и матрак. В чекмеджето на нощното шкафче намерих една банкнота от двайсет долара, две по десет и шепа дребни монети.

В средата на стаята беше поставена пейка за вдигане на тежести, около нея бяха разхвърляни гири и щанги. От външната страна на вратата на дрешника имаше огледало, в което се отразяваше леглото.

Както вече казах, обстановката в стаята беше мизерна, но шкафчето в банята беше истински рог на изобилието — претъпкано беше с шишенца с шампоани и балсами, тоалетна вода за уста, лосиони, гелове и кремове за ръце, флакони с лак за коса. Преброих седем четки за коса и три сешоара, четири различни пинсети. „Интересно за какво са му били пинсетите“ — помислих си. Докато броях шишенцата с одеколон — бях стигнал до единайсетото — Хари се появи с алуминиевата кутия. Беше по-голяма от кутия за храна, по-малка от дипломатическо куфарче. Капакът беше прикрепен на панти.

— Е? — попитах.

Хари обърна кутията, капакът се отвори, отвътре не изпадна нищо.

— Останало е само ехото — подхвърли той. — Никакви застрахователни полици, банкови извлечения, изрезки от вестници...

— Трябва да са тук — промърморих. — Има ги в списъка.

Хари хвърли кутията на леглото:

— Като бях малък, и аз казвах така на Коледа, Карс. Някой ни е изпреварил и документите са изчезнали яко дим.

Стърчах сред разхвърляната стая и поглаждах брадичката си, както правят озадачените детективи в телевизионните сериали.

— Боже, боже, какво ли означава това? — промърморих.

* * *

След срещата ни с началника, Скуил издаде заповед за ежедневни съвещания, които започваха в четири и половина следобед. На тях присъстваха Бърлю, лейтенант Гидри от „Престъпления срещу личността“, Том Мейсън; поканени бяха и всички детективи, които

смятаха, че могат да подпомогнат работата. Днес това бяха Джим Арчиболд и Пърк Делкъс от Втори участък. На съвещанията се обсъждаха сведенията, получени от информаторите, принадлежащи към престъпния свят. В повечето случаи въпросните сведения представляваха смесица от непотвърдени слухове и пълни измишльотини. Невъзможно бе да се изчисли колко време се пропиляваше в преследване на призраци, възникнали във въображението на доносниците. Капитан Скуил докладваше на Хайръм, като поднасяше информацията както му е угодно. След знаменателната оперативка бях виждал шефа само веднъж, и то по телевизията — направи ми впечатление, че говори спокойно и уверено и използва речника на капитана.

Скуил влезе и зае председателското място, до него се настани сянката му Бърлю, както обикновено преживящ вестникарска хартия.

— Да побързаме, колеги. Имам доста грижи покрай онова евтино курве, дъщерята на преподобния Дейтън. Има ли нещо ново във връзка с убийствата на Нелсън и Дюшам?

Забелязах, че е възбуден, очите му блестяха — заради скандала с дъщерята на пастора му се предоставяше възможност да контактува с медиите — единственото, за което притежаваше талант.

Съвещанието вървеше мудро, колегите от другите участъци първи взеха думата и докато говореха, често се повтаряха. Още сутринта се срещнахме и обменихме мнения, но без вездесъщото присъствие на Скуил като посредник; докато слушах с половин ухо, си мислех, че само си губим времето. Тобайъс и Арчър бяха открили, че Дюшам е бил ищец по гражданско дело — повдигнал бил обвинение срещу някакъв клиент, който отказал да му плати за свършената работа. Нелсън пък преди две години бил арестуван в Пенсакола за проституиране. Разбира се, формално щяхме да проучим двата инцидента, но бях сигурен, че нямам отношение към убийствата. Въпреки това Скуил щеше да съобщи на репортерите, че полицията разполага с нови улики, които ще подпомогнат разследването.

Взех думата, след като колегите приключиха:

— Натъкнахме се на нещо странно, сър. В описа на вещите, открити при обиска на жилището на Нелсън, се споменава кутия, съдържаща банкови извлечения, писма, изрезки от вестници и така нататък. С Хари я намерихме, но беше празна.

Скуил високомерно махна с ръка и се впусна в обяснения, които щяха да бъдат уместни, ако провеждахме акция за набиране на средства за подпомагане бюджета на полицията:

— Допуснатата е грешка в описа. Неприятно ми е да го призная, но се случва често. Хората ни са малко и се преуморяват, нищо чудно, че...

— Обискът е извършен от Бил Харолд и Джамал Тейлър. Говорих с Тейлър — той потвърди, че описал всичко, което е било в кутията.

— В такъв случай става въпрос за кражба, Райдър. Невъзможно е да поставим денонощна охрана...

— Лепенката на вратата беше непокътната — прекъснах го. — Освен това е невероятно, че крадецът не е взел телевизора и парите от чекмеджето на нощното шкафче, а само куп хартийки.

Капитанът поклати глава, иронично се усмихна:

— Накъде биеш, Райдър?

— Всичко е описано в рапорта ни. Дюшам и Талмидж са се срещнали чрез обявите за запознанства, поместени в „Нюзбийт“. Искан да проверя дали изрезките, за които вече стана дума, са от същия вестник или от страницата с обяви на „Реджистър“. Може би престъпникът се е свързал по същия начин с Нелсън. Теорията е доста невероятна, но искам да изключа обявите като средство, чрез което убиецът подбира жертвите си.

Бърлю издаде звук, напомнящ оригване. Скуил намръщено го изгледа, после отново се втрени в мен:

— Това не ти влиза в работата, Райдър. Ако не ме лъже паметта, двамата с Нотилъс трябва да се занимавате с психологическия аспект на престъпленията. Например какво означават посланията върху трупите?

— Нямам представа.

— Нима? Прекрасно. Това ще ви задам друг въпрос — известно ли ви е дали посланията са важни?

— За убиеца са важни. Но това не означава, че...

Той иронично се усмихна:

— Принавате, че са важни. Но вместо да се захванете с дешифрирането им, сте се хванали да търсите някакви изрезки от вестници.

— Засега това е единственото, за което можем да се хванем.

— Точно така! Правите се на интересни, но не сте свършили нищо. Нищичко! Нула! Кой е престъпникът? Какво го мотивира? Какво означават посланията, изписани върху труповете?

— Да не си въобразявате, че като докоснем думите, като по магия, ще проумеем значението им?

Усмивката му се разшири — като го гледах, повече ми приличаше на озъбена акула.

— Не ми хитрей, господинчо!

— Само обяснявах защо документите, които са изчезнали от жилището на убийтия, може би имат значение за разследването.

Скуил се облегна назад, сякаш изведнъж загуби интерес, и обяви:

— Остави детективите от съответните управления да вършат ежедневната работа, Райдър. Ако „Сопол“ не прави друго, освен да върви по петите на колегите си... — Той разпери ръце. -... значи съществуването му става излишно.

Хари побърза да се намеси:

— Именно като вървахме по петите на колегите, разбрахме, че документите са изчезнали.

Капитанът се престори, че не го е чул. Изправи се и попита:

— Има ли някой друг, който да иска да се изкаже? — Тонът му недвусмислено говореше, че това няма да му е приятно. Огледа ни и добави: — Свободни сте. Следващия път се постарайте да изложите конкретни факти. — На излизане процеди „Сопол!“, като се постара всички да го чуят.

Докато колегите се изнизваха, с Хари не помръднахме от местата си, само се взирахме в ръцете си. Том ни потупа по раменете и печално промърмори:

— Май ви има зъб, момчета. Без основание ви натика в кучи задник. Ще се радвам пак да работим заедно.

— И ние — изръмжа партньорът ми.

Върнахме се в канцеларията, хвърлих на бюрото записките си:

— Скуил ни нарежда да водим разследването, после ни отзовава. Изпраща ни по задачи, после казва, че не сме необходими. Няма представа какво прави.

Хари се тръсна на стола:

— Грещиш, Карс. Скуил е наясно. Бедата е, че ние не сме.

Помъчих се да подреда обърканите си мисли.

— Ако СОППЛ предоставя улики, но някой проваля работата, екипът ще получи ли признание?

Погледът на партньора ми беше най-красноречивият отговор. Работехме почти денонощно, в замяна ни наричаха „некадърници“ — бях готов да се обзаложа, че Скуил вече е споделил с Хъмбри мнението си за нашите умения. Ала ако откриехме нещо, той щеше да заяви, че се е получило благодарение на колективните усилия на служителите и СОППЛ няма никаква заслуга. Започвах да чувам как часовникът отброява последните минути на отряда, след което щеше да прозвучи погребален звън.

* * *

Редакцията на вестник „Нюзбийт“ се помещаваше в сграда в южния район на града; от едната ѝ страна имаше сляпа уличка, от другата — магазин „Направи си сам“, който явно беше фалирал. От вътрешната страна на остъклената врата с лепенка беше прикрепена табелка, която не прикриваше названието на предишните наематели — „ААА — печатарски услуги“. Отвъд вратата цареше мрак, надписът на табелката ме осведоми, че работното време е приключило преди половин час. С длани засенчих очите си и надникнах през стъклото. Помещението, служещо като чакалня, беше обзаведено с евтини пластмасови мебели и преградено с дълъг плот. В единия край на плота с лепенка беше прикрепен лист хартия с надпис: „Реклами и обяви“. Мизерната обстановка подсказваше, че „редакцията“ се състои от един служител, който е и репортер, и печатар, и завеждаш отдел „Реклами и обяви“. Погледнах в колко часа започват работа, взех от полицата до вратата най-новия брой на вестника, седнах зад волана и потеглих към моя остров. Пътувах на юг по №10, изведнъж колата ми напусна магистралата и потегли на север, сякаш в отговор на зов за помощ, изпратен от друг свят.

* * *

Ейва живееше в бяла къщичка в креолски стил в дъното на сляпа уличка. Сложих си тъмните очила, нахлупих бейзболната си шапка и се приведох над волана, като се стараех да остана незабелязан. От двете страни на алеята за коли се издигаха мирти и борове. На верандата имаше сандъчета с цветя, които бяха пожълтели като моравата пред къщата — явно отдавна не бяха поливани. Утринният вестник стърчеше от процепа на външната врата. Колата на Ейва беше на алеята. Телефонирах в моргата, обади се Вира Брейдън. Заговорих носово, с акцент на янки:

— Спешно трябва да говоря с доктор Даванъл.

— Съжалявам, но днес не е на абота — провлече Вира. — Да й пеедам ли нещо, съ?

— Почивен ден ли има? Аз съм Сандърсън от „Уонкуел Тестинг“. Да му се не види, тя ми каза, че почивният ѝ ден е утре! Слушайте, имаме нови продукти, които искам да покажа на вашите хора...

В медения глас на Вира се усетиха капки жлъч:

— Трябваше да е на абота, господин Сандъкс, обаче се обади, че е болна. Оставете ми вашия номер, тя ще ви позвъни, ако намеи за необходимо да си напаави тууда.

Прекъснах връзката, набрах номера на Ейва. Включи се телефонният секретар. Не оставих съобщение, включих на скорост и потеглих.

Изминах две пресечки, завих обратно и паркирах зад колата ѝ. Импулсивно грабнах маркуча и дълго поливах цветята и моравата — струваше ми се, че чувам как те жадно поглъщат живителната течност. Хрумна ми колко неправилно използваме думата „попивателна“ по отношение на човек, който си пийва, след като пристрастеността към алкохола буквално изсушава тялото и мозъка. Останах пред къщата петнайсет минути, но не почуках на вратата. Ако Ейва беше будна, сигурно ме беше видяла — оставих я да реши дали да излезе.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Първата ми задача сутринта бе да отида в редакцията на „Нюзбийт“ — по-нататъшната ми работа щеше да зависи от информацията, която евентуално щях да получа. Хари трябваше да отиде в прокуратурата във връзка с предишен случай. Очаквах да прекарам деня в ровене из документацията на „Нюзбийт“ и в съдебната зала. Усетих миризмата на мокра пепел още преди да завия по вече познатата улица. Сградата, в която до вчера се помещаваше редакцията на алтернативния вестник, днес беше изтърбушена от огъня. Сред развалините стърчаха почернелите от дима останки от печатарската преса и овъглените картотечни шкафове. Висока и слаба жена по черна риза и джинси отчаяно подритваше купчините пепел в дъното на сградата.

Прозвуча вой на сирена, до мен спря патрулка, зад волана ѝ седеше полицай Боби Ниланд — трийсетинагодишен набит мъжага, който никога не се усмихваше, след като можеше да се хили злорадо, нито се смееше, когато имаше възможност подигравателно да се подсмивва. Дори най-грозните полицайки, загорели за мъж, го избягваха, а зад гърба му го наричаха „бебешка пишка“. Беше склонен към насилие и за оплакванията срещу него беше необходима отделна папка, но той винаги се измъкваше, тъй като неизменно, освен пострадалия нямаше свидетели на инцидента.

Бавно свали стъклото, побутна надолу тъмните си очила и ме изгледа:

— Защо си тук, Райдър? Няма мъртъвци. — Разширените пори по носа му бяха като черни точки, изрисувани с молив.

— Проследявам улики, Боби. Какво се е случило?

Ниланд свали очилата си, пъхна в устата си клечка за зъби и заговори, като предъвкваше:

— Някой е счупил прозореца и е хвърлил в сградата туба с бензин. — Ухили се злорадо и добави: — Бай бай, хипарски вестник!

— Имаше ли представа кой го е направил?

— Някой, който си е оставил автографа на стената. Погледни откъм уличката, Райдър.

Заобиколих сградата. Върху тухлената стена се мъдреха грамадни букви, написани със спрей — „Бяла сила“. Всъщност надписът гласеше „Бяла си...“, последните три букви се спускаха отвесно към тротоара.

Върнах се и заварих Ниланд да гризе очилата си. Призля ми от чаткането на ситните му зъби.

— Извършителят повече е бързал да избяга, отколкото да остави послание, Боби.

— А? Какво каза?

— Нищо. Не е важно.

Той си сложи олигавените очила и ме загледа през тъмните стъкла:

— Чух, че напоследък във вестника публикували доста смели дописки. Сигурно на момчетата им е писнало. Мамка му, Райдър, ти си учил в университет — я ми кажи защо чернил... негрите могат да имат организация за защита на правата им, а когато белите решат да се защитят, се прави на въпрос? Къде е справедливостта, да му се не види?

Изпитах усещането, че в черепната ми кухня закръжи оса.

— Знаеш ли коя е жената, която рови в пепелта?

— Собственичката на вестника — отговори ми. — Не, бившата собственичка. Шефът на пожарната ѝ забрани да стъпва тук. Преди час изритах кльошавия ѝ задник, сега пак ще го направя. Гледай и се учи, Райдър. Голям майтап ще падне — кучката мрази ченгетата.

— Да ни си посмял да помръднеш пъпчивия си задник, Ниланд. Чупката!

— Ти за какъв се мислиш, бе? Няма да мръдна от тук!

— Върви да си дърпаш малката пишка.

— Нямаш право да ми говориш така, боклук такъв!

Наведох се, докато лицето ми се озова на сантиметри от неговото — от опит знам, че това е най-голямото предизвикателство за страхливците.

— Ще ти говоря както искам, Боби.

Той така стисна волана, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Дори през тъмните стъкла на очилата му усетих погледа му, изпълнен с

омраза. Като заговори отново, гласът му трепереше от гняв:

— Разкарай се, педал скапан, че лошо ти се пише!

Дръпнах очилата му, хвърлих ги на улицата, отворих вратата на колата. Той примигна срещу светлината, вирна брадичка и закрещя:

— Знам какво правиш, откачалко! Ще те смажа от бой и кого ще обвинят? Мен. Няма да ме предизвикаш, Райдър. Схванах игричката ти.

Позволих му да затвори вратата. Той даде газ и потегли, като бълваше грозни ругатни. Олигавените му очила останаха на паважа. Не ги вдигнах, защото се страхувах да не се заразя от бяс. После ми хрумна, че представляват опасност за всеки мирен гражданин, затова ги стъпках.

Скрих се на сянка под алуминиевата козирка и вперих поглед в жената, която бавно излезе от развалините, като тътреше крака. Стори ми се невероятно позната, докато си дадох сметка, че поразително прилича на Ейбрахам Линкълн. Очите ѝ под челото, набраздено с бръчки, бяха черни като въглени. Скулите ѝ бяха изпъкнали, брадичката ѝ — квадратна. Вълнистата ѝ черна коса беше прибрана назад и стегната със синя памучна кърпа. Походката ѝ беше много странна — изглеждаше, сякаш върлинестото ѝ тяло следва високите ѝ ботуши, все едно е изненадано от посоката. Жената седна на стъпалото до паркинга, свали работните ръкавици, облегна се на лакти и затвори очи.

— Успяхте ли да спасите нещо? — попитах.

Тя ме погледна, примижа срещу слънцето:

— Какво ви пука?

Беше ме видяла заедно с Ниланд, знаеше, че съм ченге.

— Представете си, че ме е грижа.

— Съмнявам се — помествали сме прекалено много негативни дописки за хората от вашата раса.

Седнах до нея — дрехите ѝ бяха просмукани с миризмата на дим.

— За кои хора говорите? За роднините ми по бащина или по майчина линия?

Очите-въглени изпитателно се втренчиха в мен.

— Снощи прочетох статията за движението „Бяла сила“.

— Е, и?

— Изпитах гняв, но и тъга.

Тя вдигна вежда:

— Противоречиви чувства. Обяснете какво ги предизвика.

— Хвана ме яд на хората, чиято омраза към ближните се определя от расови предразсъдъци и верски различия. После си дадох сметка, че повечето са закърмени с тези предразсъдъци.

— Това не е извинение. Могат да се променят.

— Мнозина наистина се променят. Останалите до края на земните си дни са отровени от собствената си злъч, не знаят що е щастие, не постигат високи цели. Струва ми се, че животът, който водят, е достатъчно тежко наказание. И все пак е жалко и позорно, че човешки същества са способни на такава взаимна омраза.

Жената се позамисли, после посочи сладкарницата на отсрещната страна на улицата:

— Пие ли ви се кафе?

Докато прекосяхахме улицата, официално се запознахме. Научих, че Кристал Оливет-Толивър е собственичка и редакторка на „Нюзбийт“. Споделих с нея съмненията си, без да навлизам в подробности.

— Да видим дали съм ви разбрала правилно. — Тя обгърна с дългите си елегантни пръсти керамичната чаша. — Не сте убеден, че сградата е била подпалена от привърженици на „Бяла сила“, така ли?

— Щом проявих интерес към обявите във вашия вестник, сградата бе опожарена. Съвпадението е прекалено голямо.

— Вие ли разследвате престъпленията, при които убиецът обезглавява жертвите си?

— Да. Повече нямам право да ви кажа.

— С какво да ви помогна?

— Интересува ме „механизмът“ за подаване на обяви.

— При нас нещата още са доста примитивни, нямаме компютри. Да речем, че искате да пуснете обява. Написвате текста и го изпращате по пощата или го донасяте в редакцията. Даваме ви номер и пускаме обявата. Ако някоя дама, примерно Мъфи Дъфи, иска да ви отговори...

— Мисля, че няма да си паснем с жена с такова име.

Кристал ме замери с бъркалката от кафето:

— Ама и вие сте един... Хортензия иска да се свърже с вас. Запечатва си писмото в плик, върху който написва вашия номер. Слага

го в друг плик и ни го изпраща по пощата заедно с такса от един долар и марка. След около седмица събираме всички писма с вашия номер и ви ги препращаваме.

— На домашния адрес ли?

— Да. Някои клиенти дават номера на пощенската си кутия.

— Ясно. Така всеки ще разбере кой съм.

— Информацията е поверителна. Запазваме в тайна името ви, дори не виждаме писмата на хората, които ви отговарят. Представяваме нещо като посредническа служба.

— Но ако искам да разбера кой е подал обявата, мога ли да направя справка в архива ви?

— Може би. Стига да имате заповед за обиск и... — Тя посочи опожарената сграда. — И архивът да съществува.

— Цялата документация ли е изгоряла?

Кристал печално се усмихна:

— Да. Както се казва в заупокойните молитви, „пепел в пепелта“ и така нататък.

— Няма ли на склад от предишните броеве?

— Статиите са съхранени на дискове, които държа у дома, но и през ум не ми е минало да си правя толкова труд заради обявите.

— Забелязали ли сте напоследък около сградата да се навъртат съмнителни типове?

— Какво разбирате под „съмнителни типове“? Скинари? Яки бели момчета с татуировки ли? Колегите ви ми зададоха същия въпрос. Откровено казано, заобиколена съм с ненормалници.

— Все пак някой сторил ли ви се е подозрителен?

Тя направи „колибка“ с изящните си пръсти, замисли се и отговори:

— Преди два дни забелязах кола, паркирана от другата страна на улицата. Когато излязох да изхвърля кошчето със смет, видях същата кола да минава по задната уличка.

— Спомняте ли си каква марка беше?

— Ягуар ХJ, 370 конски сили, V-образен осемцилиндров двигател.

Ококорих се от изненада.

— Какво ме гледате? Дори една природозащитничка, феминистка, нацистка и комунистка има право да мечтае.

— Това ли е надписът под заглавката на вестника?

Кристал въздъхна:

— Така ме наричат в анонимните писма, които получавам ежедневно.

— Можете ли да опишете шофьора?

— Изобщо не го видях — автомобилът беше с тъмни стъкла.

— Случайно да се запомнили регистрационния номер?

— Разберете — зърнах ягуара за части от секундата, после се замислих за нещо друго и... — Тя разпери ръце.

— Все пак сте запомнили колата, защото е вашият автомобил мечта, така ли?

— Да, това е една от причините. Но на нашата улица има само магазин за употребявани дрехи и обществена пералня. Ягуарът беше някак... не на място.

* * *

— „Не на място, не на място...“ Думите на Кристал Толивър отекваха в съзнанието ми през целия ден, продължиха да ме преследват, докато шофирах към къщи, след като вечерях на крак и дори когато седнах на шезлонга си на терасата и вдигнах крака на парапета. Слънцето залязваше, неколцина природолюбители бяха нагазили във водата и пресяваха пясъка с малките си бели мрежи. Наблюдавах ги разсеяно и размишлявах, постепенно осъзнах защо думите на чернокожата ми направиха толкова силно впечатление — всичко в този случай беше в дисонанс.

Точно така, в дисонанс! Може би имаше грешка в партитурата. Или в изпълнението. Каквато и да беше причината, наистина съществуваше, защото бях устроен така, че усещах всеки фалшив акорд.

Още щом видях обезглавения труп на Джералд Нелсън, почувствах, че в този случай има нещо странно, нереално. Душевното ми равновесие бе нарушено най-вече от безличността на престъплението. Ако убийството бе извършено от ревност, както предположи Скуил и както тръбеше наляво и надясно, то в какво се изразяваше гневът, съпътстващ ревността? Човек, който убива в

пристъп на гняв, не обезглавява с прецизността на хирург жертвата си, не си губи времето да изписва с красиви буквички послания по трупа. Убийството сякаш беше дело на жесток счетоводител, а на ревнив хомосексуалист или поклонник на черната магия.

След като стигнах до това прозрение, чувството за несъответствие все повече се усилваше.

От малък познавах дисхармонията, „вътрешната ми антена“ бе настроена да улавя дори най-леките вибрации, предвещаващи фатални промени, както сеизмолозите използват лазерни устройства и огледала за засичане на измененията в земната повърхност. Хората мечтаят да бъде изобретена система, която предупреждава за опасност от земетресение.

Аз го искам повече от всички.

Откровено казано, първият ми спомен е за нещо подобно на земетресение. Нямахме предупреждение, никой извън нашата къща не го усети. Случи се преди двайсет и четири години, но с течение на времето споменът не само не избледня, ами започна все по-отчетливо да се откроява в паметта ми.

* * *

Нощ е. Ставам от леглото и в полусън тръгвам по тесен сив коридор, който сякаш е дълъг стотици километри. В далечината виждам черен правоъгълник, изрязан в стената, която се губи в небето. Намирам се в коридора на къщата ни в Чарлстън, Северна Каролина, който е посивял от лунната светлина, проникваща през прозорците, а черният правоъгълник е вратата на стаята на брат ми Джереми. Вътре някой пици.

Аз съм шестгодишен, а брат ми е на дванайсет.

Стоя на прага, вслушвам се в писъците, но нещо ми подсказва, че не бива да вляза. Пишка ми се, затова отново тръгвам по коридора, минавам край стаята на майка ми. Тя е шивачка, специалистка по изработване на булчински рокли. Виждам я приведена над шевната машина, ефирната бяла тъкан преминава под иглата, като че ли е буен поток. Мама сякаш не докосва тъканта, цялото ѝ внимание е съсредоточено върху работата ѝ. Шумът от шевната машина почти

заглушава ръмженето и писъците от стаята на Джереми. Дъските на пода изскърцват под тежестта ми, тя се обръща. Ококорва се, очите ѝ са плувнали в сълзи; проговаря, без да осъзнава, че думите ѝ завинаги ще се запечатат в съзнанието ми.

— Знам, че не е редно — процежда през зъби. — Но той се претрепва от работа. Учен човек е, инженер. Кой би предположил, че жена като мен ще се омъжи за... — Нов писък като с коса разсича коридора. Майка ми смръщва вежди, за миг загубва контрол над ръцете си, които политат като подплашени врабчета. — Пък и нямах избор, нали? — Тя усмирява ръцете си, обръща се към машината, но се вцепенява, главата ѝ клюмва. Белият плат се разстила на коленете ѝ като мантия на призрак. Прошепва: — Иди да си легнеш, скоро ще настъпи тишина...

* * *

На възрастта, на която повечето деца се учат да карат велосипед с три колела, аз се научих да разпознавам признаците, предшестваци ужасяващите събития, които отначало се случваха през около два месеца, после зачестиха. Сякаш усещах как въздухът в къщата постепенно се зарежда с отрицателна енергия, докато настъпеше нощ, изпълнена с черни мълнии. Научих се да търся убежище още при първите признаци на приближаващата се буря — криех се в къщичката на дървото, която си бях построил, нощем се сгушвах на задната седалка на колата. След преминаването на бурята незабелязано се прибирах вкъщи, но непрекъснато бях нащрек, готов отново да побягна.

През един ленив летен следобед всичко свърши.

* * *

... зад къщата ни се издига гъста борова гора, под дърветата има дебел килим от изсъхнали иглички, осеян с шишарки; дните си прекарвам там, чувствам се в безопасност сред дърветата, които окуражаващо ми шепнат. Сред короната на вековен дъб си построих

истинска крепост — изградена е от какви ли не материали, които събирах около строежите на сгради, но дебелите клони на дървото издържат тежестта ѝ. Напоследък прекарвам все повече време в моето убежище. Поведението на баща ми все повече ме плаши — започва да ме забелязва.

Погледът му е изпълнен с гняв. Казва, че съм глупак.

На девет години съм.

Веднъж от къщичката на дървото видях брат ми...

Джеремии е петнайсетгодишен.

Веднъж през пролуките между дъските, от които е направена къщичката ми, видях брат ми да тича под дърветата, под мишницата си притискаше квичачо прасенце — вероятно го беше откраднал от фермата на Хендерсънови, които ни бяха съседи.

Лежах по корем и гледах как той завърза за едно дърво животинчето, извади голям нож и започна да прави с него нещо ужасно. По едно време погледна нагоре — сигурен съм, че ме видя как надничам между гъстите листа. Обаче с нищо не издаде, че ме е забелязал, а отново се захвана с прасето, накрая зарови в земята окървавените му вътрешности и трупа. Откъсна шепа листа, избърса ножа, пъкна го в джоба си...

Не след дълго един ден забелязах мълнии, проблясващи в нашата къща. Слязох от дървото и хукнах натам. Заварих отпред патрулка на полицията.

Отблизо въртящите се лампи на покрива ме заслепиха, сведох поглед към ръцете на полицаия. Кокалчетата на пръстите му бяха побелели, държеше шапката си пред слабините си. Очите му бяха скрити зад огледални очила. Джеремии седеше на люлката на верандата, подпираше единия си крак на пода, бавно се полюшваше напред-назад, безучастно наблюдаваше как полицаите разговарят с майка ми.

Чух откъслечни фрази:

— Не знаем как...

— Ще затворим всички шосета, докато открием...

— Съдебният лекар вече е тук и ще...

— Не бива да влизате, госпожо. Гледката е доста неприятна...

— Гарантирам, че ще заловим безумеца. Моите съболезнования...

След малко полицаите се качиха на колата и потеглиха. Вдигнах очи, видях само облаче прах по шосето. Мама стърчеше по средата на двора, приличаше на сива статуя. Сигурно говореше на Исус, но не бях сигурен — шепнеше толкова тихо, че не чувах думите.

Джереми ми намигна и загрузтя като прасе.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Навремето бях чел един разказ от Сартр, озаглавен „Стаята“; Пиер, един от героите, е подложен на тормоз от отмъстителни статуи, които кръжат около главата му и задълбочават лудостта му. Единственото му оръжие срещу тях е магическият жезъл във формата на паяк, който представлява три картончета, залепени едно за друго — на едното е нарисуван портретът на Волтер, на второто пише „Способност за избягване на клопки“, на третото е написана само думата „Черен“. Седях в мрака и отчаяно исках да притежавам магически жезъл, за да прогоня образите на Джереми и родителите ми, които кръжаха около мен като призрачни статуи. Гумите на кола изскърцаха по алеята, изсвири клаксон, някакво такси спря пред къщата, пред фаровете изригна бял прах от раковините, смазани под колелата. Клаксонът отново нададе вой. Отворих вратата, като си мислех: „Боже, дай ми магически жезъл, за да се спася и от кретените — таксиметрови шофьори!“

— Не съм викал такси! — изкрещях.

— Дължиш ми шейсет и три долара — извика нахалът. — Толкоз струва от Мобийл до тук, господине.

— Слушай, приятел, не ти дължа нито...

Задната врата се отвори, Ейва слезе от колата. Направи две крачки, краката ѝ се подкосиха, тя се просна на пясъка.

— Карсън, помогни ми! — избърбори през сълзи и се помъчи да стане, обаче беше прекалено замаяна от алкохола.

С шофьора я хванахме под мишниците, помогнахме ѝ да се качи по стълбата и я сложихме на канапето. Тя се повдигна на лакти, избърorsa пясъка, полепнал по лицето ѝ, забърбори несвързано:

— Напих се, Карсън. Всичко скапах... нямаше да пия, обаче се нарязах и...

— Шшшт. Без обяснения.

— Помогни ми... не мога сама...

Вонеше на алкохол, пот и страх. Съблякох я по бельо, заведох я в банята, нагласих душа така, че да тече хладка вода. Ейва седна на пода, отпусна глава на коленете си; трепереше и ридаеше, докато я миех с гъбата.

След няколко минути ѝ помогнах да стане, загърнах я с хавлията, едва тогава тя свали сутиена и бикините си. Вече се беше поокопитила, криво-ляво описа какво ѝ се е случило. В неделя и понеделник имала почивни дни. След работа в събота вечерта се напила, оттогава не била изтрезнявала. Тази сутрин ѝ било много зле, освен това се срамувала от себе си. Обадила се да съобщи, че е болна, и попаднала на Клеър, която ѝ вдигнала страхотен скандал заради все по-зачестяващите отсъствия.

Вдигна към мен зачервените си очи и добави:

— Казах си, че днес ще изтрезнея, а утре някак ще отида на работа и ще сложа край на този... позор.

— Но щом си затворила телефона, отново си започнала да се наливаш, така ли?

Тя силно стисна юмруци, както я видях да прави, когато я наблюдавах от канцеларията на Уил Линди:

— Не мога да престана! Какво ми е, какво ми е, какво ми...

— Трябва да отидеш в рехабилитационен център, там ще изкарат отровите от организма ти.

Ейва ме сграбчи за ръкава — хватката ѝ беше силна като на човек на ръба на истерията:

— Не! Невъзможно е! Ще се разчуе. Не мога! Не! НЕ!

— Добре, добре, успокой се. Ще го направим тук, в „домашни условия“.

— Не си ме издал за петък вечерта... Непрекъснато съм нащрек, все очаквам някой да ме погледне с презрение. Обаче ти удържа на обещанието си и запази тайната ми...

— Че защо да я издавам? На никого не му влиза в работата.

С opakото на ръката си тя избърса сълзите си:

— Освен теб не познавам жива душа в този град... толкова съм самотна! Видях те пред моята къща... видях какво направи. Не ме издаде пред никого, дойде и поля градината и моравата... щях да го направя, наистина, обаче не можех да изляза, не можех да допусна съседите да ме видят в такова състояние...

— Време е за сън — прекъснах я, хванах я за ръката и я поведох към спалнята. — Утре отново ще поговорим, ще започнем лечението.

— Тя ме мрази! — изгърси Ейва. — Мрази ме и туйто. Не я упреквам, прекалено много гафове направих, откакто ме назначиха...

— Кой те мрази?

— Доктор Пелтиър. Мрази ме, дори когато се справям добре. Не знам... — Ейва се задави. Грабнах кошчето за смет, изчаках я да повърне в него, побутнах я към леглото, но тя продължи да говори: — Мечтаех да си върша работата, вечер да чета протоколите и медицинските списания, за да науча нещо повече, обаче от първия ден разбрах, че тя ме мрази... само алкохолът ме успокояваше, но има дни, през които искам само да умра. ИСКАМ САМО ДА УМРА, ИСКАМ САМО...

Постарах се да я успокоя, покрих я с одеяло, сложих кошчето до леглото. Ейва се взираше в тавана, стискаше невидими топки в юмруците си и беззвучно плачеше. Затворих вратата и на пръсти се отдалечих.

През цялата нощ тя се мята в леглото, унесе се едва призори. Отново открянах вратата и видях, че за пръв път изглежда спокойна. Надявах се да събере малко сили за трудния път, който я очакваше.

* * *

Господин Кътър седеше на алуминиевия сгъваем стол, поставен в тъмния дрешник. Не помръдваше, само гърдите му се повдигаха и спускаха. Не беше изклинчил, въпреки че никой не го наблюдаваше. Вътре в него обаче всичко трепереше. Бе неизбежно.

От часове седеше в същата поза — с изправен гръб, прибрани колене, с ръце на бедрата. Никой не можеше да го обвини, че е непослушно момче.

Допреди час, когато се изпусна. Беше толкова ужасно и мъчително — умираше да отиде в тоалетната, но не помръдна нито крак, нито ръка... накрая обаче се изпусна. Отначало потекоха само няколко капки, но вместо да изпита облекчение, агонията му се усили, накрая той престана да се стиска.

Докато топлата урина се стичаше по краката му и се събираше във вдлъбнатата седалка на стола, му хрумна, че навремето щеше да бъде наказан жестоко за подобна простъпка. Но това вече бе минало. Всичко се променяше. Снимките се сбъдваха... благодарение на усилията му.

Изкушаваше се да отиде в тайната стая, в която пазеше мечтата си и работеше върху нея. Ала не можеше да си го позволи — трябваше да отиде на работа, да нахлузи маската, която носеше извън дома си.

След няколко минути с усилие се изправи, разтърка премръзналите си бедра и задните си части. Олюлявайки се, отиде в банята да вземе душ, после внимателно избра вратовръзката, която щеше да носи днес. Също чорапите и обувките. Огледа панталона си, бръсна някаква невидима прашинка — никой не можеше да го обвини, че не е добро и прилежно момче. За малко щеше да мине през кухнята, без да спре — очакваше го много работа, нямаше време за губене, но любимото чекмедже го привлече като с магнит. Всеки човек си имаше таен помощник. Извади дълъг нож — с него мама режеше хляб, който сама месеше. Беше много вкусен, но тя му даваше да си хапне от него само ако беше послушен. Щом се беше подмокрил, щеше да бъде наказан без хляб. Проклетата гадна старица! След това извади уред за наточване, прокара острието по стоманената повърхност. Звукът беше като музика. Веднъж ходи на хокеен мач и като слушаше съскането на кънките върху леда, сърцето му се изпълни с радост.

* * *

Пред моргата ударих малко по-рязко спирачки, бутилките в багажника ми издрънчаха. Извадил бях всички алкохолни напитки от барчето вкъщи, взех от банята дори водата за уста — за алкохолика всичко, което съдържа спирт, става за пиене.

Ейва беше на една крачка от Истината — признала бе, че е зависима от алкохола. Моята задача бе да стисна здраво тази Истина, която ще се съпротивлява и ще се опитва да ме ухапе, да я тръсна на скута на Клеър и да се надявам, че след това Ейва ще запази работата си. Оставих колата на мястото, запазено за катафалките, и слязох. Бях

подранил, входната врата още беше заключена. Натиснах звънеца. Отвори ми Уилет Линди, който носеше сандъче с инструменти.

— Не ми казвай, че работиш и като водопроводчик, Уил — подхвърлих.

Той почука по сандъчето:

— Ако нещо е повредено, аз го поправам, ако е необходимо, го поръчвам, ако е невъзможно, пускам една лъжа.

— Искам да поговоря с Клеър. Тук ли е?

Уил се намръщи и потрепери:

— Да. Обаче днес се обсъжда бюджета, отгоре на всичко един от просекторите отсъства. Стой по-надалеч от нея, за да не ти отхапе ръката.

Вървах по коридора към кабинета на доктор Пелтиър и се стараех да задържа ведрата си усмивка, ала тя все се изплъзваше като изкуствени мустаци, прикрепени на ластик. Надникнах през откренатата врата, бодро подвигнах:

— Добро утро, Клеър.

Днес тя носеше черно сако и семпла бяла блуза, изпод бюрото надничаха елегантните ѝ обувки с висок ток. Сложила беше очилата си, държеше автоматична писалка и намръщено се взираше в някакъв формуляр.

— Заета съм, Райдър. Нямам време за празни приказки.

— Важно е.

Тя неохотно ми махна да вляза.

— Имаш ли нещо против да затворя вратата? — попитах.

Клеър озадачено ме изгледа, присви очи и кимна. Настаних се на коженото кресло пред старинното ѝ дъбово бюро. Постът, който тя заемаше, ѝ даваше възможност да възложи на дизайнер да обзаведо кабинета ѝ и да хвърли хиляди долари — пари на данъкоплатците — за мебели, завеси и шкафове. Но доктор Пелтиър само нареди да сменят неоновото осветление с настолни лампи и лампиони и си поръча ергономичен стол, който вероятно струваше с десетина долара повече от столовете, на които се разполагаха дебеланите в отдела за издаване на разрешителни.

В моята професия умението да четеш наопаки често е много полезно. Видях заглавката на формуляра, който Клеър се готвеше да попълни — „СЛУЖЕБНО МЪМРЕНЕ“.

Посочих го:

— За доктор Даванъл ли е предназначен?

— Не е твоя ра... — Клеър не довърши изречението, въздъхна, затвори очи. — Защо ми се струва, че ужасната утрин става все по-отвратителна?

— Тя... ми гостува — промълвих. — Нито вчера, нито днес е в състояние да дойде на работа. Пияна е от събота вечерта. В ужасно състояние е, Клеър.

Доктор Пелтиър хвърли писалката на бюрото, потърка очите си:

— Сега си обяснявам много неща. Тя работи тук от шест месеца, през които седем пъти се е обаждала, че е болна. В четири от случаите „заболяването“ ѝ беше в понеделник. Вероятно през почивните дни се е напивала до безпаметност.

— Вероятно — кимнах.

— Знаеш какви са ми изискванията, Райдър. Старая се да извършвам повече аутопсии, но често затъвам до гуша в писмената работа, с която ме затрупват бюрократите-мижигурки. Затова ми са необходими хора, които не отсъстват, когато им скимне, на които мога да разчитам.

— Тя ще се подложи на лечение. Състоянието ѝ е болестно.

Клеър взе писалката:

— Няма да търпя тук алкохоличка, дори да се лекува. Сам разбираш, че работата изисква да се обръща внимание на най-незначителните подробности. В края на краищата какъвто и гаф да направи доктор Даванъл, аз ще трябва да опера пешкира. Моята репутация е заложена на карта. Тази жена няма място сред нас.

Понечи да продължи писането. Отново се загледах в листа хартия, прочетох думата „способна“ и се хванах за нея като удавник за сламка:

— В трудовата характеристика хвалиш доктор Даванъл.

— Не съм виждала толкова способна лекарка... разбира се, като се има предвид колко е млада и неопитна. Когато провеждах събеседване с кандидатите, само доктор Колифийлд се доближаваше до нейното ниво.

Колифийлд беше наскоро дипломиран патолог, когото бяха назначили преди пет-шест месеца. По време на аутопсията на някой си Ърнест Мюлер — извратен тип, любител на садомазохистичните

изживявания, пръстите му бяха откъснати след взривяването на бомба, напъхана в дебелото черво на мъртвеца. Говореше се, че Мюлер е предизвикал гнева на човек, който разбира от експлозиви. Ченгета, любители на черния хумор, нарекоха неизвестния извършител „Гърмящ задник“ и предположиха, че е напил Мюлер, вкарал е експлозива в ануса му, като е предполагал, че онзи ще се опита да го извади и ще загине от жестока смърт. Въпросният Мюлер обаче избегнал ужасната съдба, като в съня си починал от сърдечен удар. Единствената жертва беше доктор Александър Колифийлд, който загуби три пръста и кариерата си. Извършителят така и не беше заловен, случаят остана забулен в мистерия.

— Щом още при събеседването си забелязала колко способна е Ейва, защо си назначила доктор Колифийлд? — попитах.

Тя въздъхна, остави писалката, стана и се приближи до прозореца:

— Страхувам се, че няма да разбереш, Райдър.

— Понякога изненадвам хората с интелигентността си. Пробвай ме.

Клеър дълго мълча, загледана в облаците, после заговори така, сякаш четеше някакъв текст:

— Аз съм непреклонна и неотстъпчива. Изисквам много от подчинените си, когато са на работното място, но личният им живот не ме интересува. Тази професия е трудна... особено за жена. — Тя постави длан на стъклото, сякаш да се увери, че то съществува. — Не мисли, че се оплаквам и хленча, Райдър; давам си сметка, че трудностите са заложили в системата, която ще остане непроменена още дълги години. Ако се размекна, всичко ще рухне. — Обърна се и се втренчи в мен. — Страхувах се, че няма да проявя достатъчно твърдост към жена-патолог. Щях да си спомня тежките битки, които съм издържала по пътя към върха, да проявя отстъпчивост, дори... — Махна с ръка, сякаш се мъчеше да улови най-подходящата дума.

— Щеше да проявиш съчувствие — подсказах й.

— Може би. Това неизбежно щеше да се отрази на динамиката на работата.

— Разбирам. Когато подчиненият е мъж, можеш да го държиш на разстояние.

— Едва след нещастieto с доктор Колифийлд си дадох сметка защо съм избрала именно него.

— Тогава назначи Ейва Даванъл.

Клеър отново седна зад бюрото:

— Дватамата с Колифийлд бяха на много по-високо ниво от другите кандидати.

— Сега разбирам поведението ти, Клеър. Хокала си я за щяло и за нещяло, за да не се почувстваш съпричастна с нея.

Тя процеди с леден тон:

— Доктор Даванъл е млада и неопитна, което неизбежно води до грешки.

Стомахът ми се сви:

— Заради които си се нахвърляла върху нея, така ли?

— Човек се учи от грешките си. Трябваше да ѝ ги посоча.

Ударих с юмрук по бюрото, процедих през зъби:

— Точно така! Подлагала си я на същите изтезания, през които си минала самата ти. Никакво съчувствие към малката мърла! Бичувай я, покажи ѝ колко лоша е доктор Пелтиър. Постарай се да ѝ го втълпиш!

Думите сякаш опариха езика ми — изрекох ги спонтанно, непреднамерено.

Клеър гневно скочи на крака:

— Нямах право да ми говориш така...

— Ейва мисли, че я мразиш, съжалява, че е приела работата.

— Как се осмеляваш да... — тя не довърши фразата си, гневните пламъчета в очите ѝ помръкнаха. — Какво? Я повтори, Райдър.

— Мисли, че я мразиш и се стремиш да я прогониш. Вярно ли е?

— Да я мразя ли? — Клеър залитна, сякаш подът се беше размекнал. Седна зад бюрото, вкопчи треперещите си пръсти в страничните облегалки на стола. — Боже мой! Напротив — мисля, че е изключително способна...

— Не изпитваш ли неприязън към нея?

— Не, разбира се. Как е могла да си го помисли... — Извърна глава, няколко пъти примигна. — Може би съм...

— Сега е моментът да проявиш съчувствие, Клеър. Дори смятам, че си позакъсняла.

Тя стисна клепачи, въздъхна. Отвори очи, взе писалката, заудря с нея по формуляра, накрая я пхна в джоба си.

— Разрешавам ѝ да отсъства до края на седмицата. По семейни причини. Другия понеделник я искам на работа, и то свежа като краставичка. Допусне ли още една грешка, макар и невинна, ще я изхвърля като мръсно коте.

С облекчение въздъгнах и тръгнах към вратата, но преди да изляза, тя ме повика:

— Райдър?

— Какво?

— Защо е дошла при теб? Гаджета ли сте?

— Не, само приятели.

Вече бях в коридора, когато тя отново заговори:

— Карсън?

Надникнах през отворената врата:

— Да, Клеър.

— Знам колко работа и неприятности имаш с разследването на Нелсън и Дюшам, но отдели колкото е възможно повече време, за да ѝ помогнеш. Моля те.

Кимнах, затворих вратата. Никога не я бях чувал да изрича думата „моля“, никога не бе изглеждала толкова красива.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Ще направим преразпределение на задачите — обяви Скуил и разхвърли на масата листове хартия, сякаш раздаваше карти. Грабнах онзи, който полетя към мен. — Не го чети, Райдър. Първо ще те въведа.

На съвещанието присъстваха „обичайните заподозрени“, Бласингейм беше довел един от подчинените си, сержант Уоли Далър. Бърлю правеше някакви упражнения, състоящи се в отгласкване от стената, при всяко движение шевовете на измачканото му кафяво сако заплашваха да се пръснат. От него лъхаше миризмата на спарено, каквато се усеща при отварянето на отдавна неизползвано шкафче в гимнастически салон. Той изчака господарят му да раздаде хартийките и едва тогава седна.

Скуил продължи:

— Една от причините разследването да тъпче на едно място, е липсата на координация и комуникация.

— Извинете, сър — обадох се, — но всяка сутрин провеждаме оперативки.

Той запрати на масата своя набор от документи:

— Другата причина е, че не мога да кажа две думи, без да ми противоречиш, Райдър.

— Не ви противореча, а ви обръщам внимание на факт, който може би е убягнал от просветеното ви внимание.

— До гуша ми дойде от тъпите ти хитрости!

Хари ме настъпи под масата и каза:

— Слушаме ви, сър.

Скуил изчака, докато тишината стана почти потискаща, едва тогава благоволи отново да заговори:

— Всички се занимават с едни и същи задачи. Необходимо е да се „специализираме“. Всеки екип трябва да се заеме с част от мозайката и да я разнищи...

Понечих да го прекъсна, но партньорът ми отново ме настъпи. Капитанът посочи своите листове:

— Както вече казах, ще преразпределя задачите. Нотилъс и Райдър ще отговарят само за случая Дюшам. Искам да знам имената на всички, с които той е общувал през последните шест месеца, с какво се е хранил, с кого се е чукал насън и наяве.

Вкопчих се в ръба на масата, заповтарях си на ум: „Успокой се! Дишай дълбоко!“

Скуил продължи:

— Разследването на убийството на Нелсън ще продължи по същия начин, но за него ще отговаря сержант Далър.

Идваше ми да изкрещя: „Уоли Далър ли?“, но Хари предугади намерението ми и прошепна:

— Успокой топката, Карс.

Харесвах Уоли. Той беше всеобщ любимец, винаги ни размиваше, защото запасът му от неприлични вицове беше неизчерпаем. Само дето, меко казано, беше като кон с капаци; възложи му да огледа шосе и той ще ти съобщи броя на чертите, образуващи разделителната линия между платната, нищо повече. Според мен разследването на случая Нелсън изискваше повече въображение, за да се свържат „невидимите нишки“ — защо убиецът е избрал като първа жертва човек с изкривена психика, защо са били откраднати изрезките от вестници. Уоли не разбираше бъкел от психология, знаеше само да разказва вицове, които започваха примерно така: „Срещнали се пастор, равин и проститутка...“

— Извинете, че се намесвам, сър — казах, — но с Хари вече разговаряхме с хора, които са били близки с Нелсън. Вървим по следи, които биха могли...

— Именно в това е проблемът! Прекалено сте се сближили с тези хора — както се казва, гледате дървото, а не виждате гората. Искам нов поглед върху нещата.

— Нов поглед ли? Тоест да се започне от самото нача...

— Вие тъпчете на едно място! — прекъсна ме той.

— При разследването на случая Ейдриан работех по улики, свързващи жертвите, за да установя...

— Марш навън, Райдър!

— Казахте, че с Хари тъпчем на едно място. Ако обичате, обяснете какво имате предвид.

— Веднага напусни, Райдър! Работата ти по разследването приключи!

— Нищо не е приключило, докато не заловим убиеца! — От гняв гласът ми прегракна.

— Излез — прошепна ми Хари.

— Пречиш ми да работя, Райдър — процеди Скуил. — Започна ли да говоря, все ме прекъсваш, изтъкваш грешките ми. Няма да търпя неподчинението ти, господинчо! Махай се от очите ми, докато не съм ти отнел значката!

— Неподчинение ли? Ако си въобразявате, че...

— Излез, мамка му! — изсъска Хари.

Смачках на топка листа с новите ми задачи, хвърлих го на масата, на излизане треснах вратата. Седнах зад бюрото си и зачаках. Партньорът ми се появи след пет минути. Не го изчаках да седне, а гневно възкликнах:

— Уоли! Този тъпанар възложи разследването на Уоли Далър! Явно иска да отклони вниманието ни от Нелсън. Интересно защо.

Той се тръсна на стола, притисна юмруци до слепоочията си.

— Стегни се, Хари! Ако му позволим да...

— Млъкни, Карсън. Почти оглушах от теб, дай ми малко почивка.

— О, да, почини си, а онзи ще продължи да реже глави.

Хари удари с юмрук по бюрото, разхвърчаха се писалки и хартийки:

— За малоумен ли ме мислиш? Смяташ ли, че не ми пука? Въобразяваш си, че си единственото ченге в града, а? Дами и господа, запознайте се с великия и непогрешим Карсън Райдър, дето като на шега залавя разни серийни убийци!

Махнах към заседателната зала:

— Защо през цялото време мълча като пукал?

Той процеди през зъби:

— Кой си ти, че да ми казваш кога да говоря?

— Защо не ме подкрепи?

— Поради същата причина, заради която не залагам на трикраки коне.

— Опитвах се да го накарам да не ни отстранява от случая Нелсън. Убеден съм, че той е ключът към убиеца, че именно от него кълбото ще започне да се размотава...

Хари вдигна ръка, притисна един до друг палеца и показалеца си:

— Ей толкова оставаше изобщо да ни отстранят от разследването!

— Скуил няма да посмее.

— Леле, колко си задръстен! Не само, че ще посмее, ами усилено работи по въпроса. Дърпа те за опашката, ти реагираш като непослушно пале, той веднага докладва на Хайръм, че си непокорен досадник, на когото веднъж е излязъл късметът, та е хванал убиеца, но сега само пречи на работата. Представям си как началникът кимва и казва: „Постъпи както смяташ за необходимо, Терънс.“

— Ако ни даде свобода на действие, ще пипнем мръсника.

Хари само забели очи.

— Имам усещането, че Скуил не иска престъпникът да бъде заловен — добавих.

— О, да, иска! Обаче иска и да командва парада, а накрая да си припише всички заслуги. Ще те светна за нещо, което може би ще те изненада, Карс — не си единственият детектив в полицията.

— Убийствата определено са извършени от психопат, което означава, че трябва да бъдат разследвани от СОППЛ. Тоест от нас двамата.

— Ти чуваш ли се какво говориш? Слез на земята, Карсън. В тази игра правилата се диктуват от Скуил.

— Именно за правилата говоря. В наръчника пише, че...

— Ако е написано, че по обяд ще ваят голи мацки, ти ще си вземеш мрежа, за да ги уловиш, така ли?

Дръпнах чекмеджето само за да го затворя с трясък. В този момент позвъни вътрешният телефон. Обаждаше се дежурният:

— Търси те някой си Джърси, Хари. Твърди, че си искал да разговаряш с него.

Хари се обърна с гръб към мен, притисна слушалката до ухото си. Предположих, че го търси старият Поук Тренари, чистач в сградата на общината. Няколко пъти, докато бях тази огледална цитадела, бях виждал как партньорът ми придърпва в някой ъгъл стареца, който

неохотно прокарваше бърсалката по коридорите, за да го „издои“ набързо.

Хари затвори телефона и процеди:

— Мамка му!

— Мамка му на какво? На отбора на „Янките“ ли? Или на вражеските торпеда?

— Смятах, че след като Хайръм ще се пенсионира през септември, тогава ще бъде избран и заместникът му. Ама че съм тъп, забравих, че е необходимо време за подготвяне на терена! Оказва се, че заместникът ще бъде избран на следващата сесия на общинския съвет. Разбира се, няма да има гласуване, но общинарите ще обсъдят кандидатите и ще се спрат на някого, а официалното съобщение ще бъде направено след няколко седмици.

— Кога ще се състои неофициалната коронация?

— След осем дни.

— Осем дни ли? Не е чудно, че непрекъснато ни подрязват крилата.

— Много си схватлив, братко. Дотогава Скуил ще ни държи под похлупак. После няма да има значение. Предполага се, че той вече ще бъде заместник-началник.

— Според Поук каква е вероятността това да се сбъдне?

Всеки, който е пристрастен към политическите интриги, малко или много е параноик. Хари се огледа да се увери, че никой не насочва микрофон към нас.

— Никой не бива да разбере за това — прошепна.

Плеснах се по челото:

— Тю, да му се не види! Дан Радър дава петдесет бона да разбере какво е научил Поук, докато рови из чувалите със сметта на общината.

Хари въздъхна:

— Кажи му, че вероятността е пет към три в полза на Плакет... и че Скуил като пиявица се е вкопчил в него.

— Така значи! Цели девет дни ще ни държат настрани от разследването на Нелсън! Добрият капитан се застрахова да не би да ни излезе късметът и да пипнем убиеца, което ще доведе до изравняване на шансовете на двамата претенденти, така ли?

— Скуил се цели по-високо, Карс. Дори парите не го интересуват.

— Кажи го на следващата жертва на господин Кътър.

Хари въздъхна и заяви, че отива за кафе. Наблюдавах го как заобикаля бюрата — вървеше бавно, за да има повече време за размисъл. Върна се след три минути, по изражението му разбрах, че е взел решение.

— Както вървят нещата, явно ще свършим цялата работа, а други ще оберат лаврите. Навит ли си?

— Че и сега правим същото. — Станах, запретнах ръкави. — Да им натрием носовете, че да не носят барети.

Той поклати глава:

— Не те бива да ми подражаваш, братко. Римите трябва да са смислени.

* * *

Управителят на сградата Бриско Шелтън не остана очарован, че го обезпокоих, докато гледаше телевизия; излъчваха порно опера, ако се съди по звуците, долитащи от стаята му — басова синтетична музика и вой, прекъсван от пъшкане. Върнах се, защото имах усещането, че при вчерашния обиск сме пропуснали нещо. Хари обикаляше града и повторно разпитваше приятели, познати и делови партньори на Дюшам. Той се занимаваше с каквото ни бяха наредили, аз — с каквото се надявахме да ни отведе до убиеца. Длъжни бяхме да опитаме още веднъж, преди хипопотамът Уоли да изпотъпче всички улики. Ако Скуил разбереше, щеше да ни изхвърли като крастави кучета — следващата ни работа щеше да бъде на петролна сонда, аз щях да подавам на Хари инструментите.

— Кога ще свършите със стаята, че да я давам под ваем? — измънка Шелтън, след като изпълни отработения номер с изваждането на връзката ключове.

— Престани да ми досаждаш! — озъбих се. — Върни се в своята стая и продължавай да си дърпаш пишката. — Знаех правилата за учтиво отношение към населението, но понякога чивиите ми избиваха.

В стаята беше горещо като в пещ. Включих климатика, монтиран на прозореца, и се огледах, като се питах откъде да започна. Алуминиевата кутия си оставаше празна, изрезките от вестници и документите не се бяха появили като по магия. Ето защо отново отворих чекмеджето на нощното шкафче, в което по правило пъхаме разни ненужни боклуци, дето ни е жал да изхвърлим. Нелсън беше скътал картончета с кибрит, счупени гребени и четки за коса, извити пинсети, две отвертки, клещи, недогорели свещи, ролка лейкопласт и цяла купчина листове с менютата на заведенията. Прегледах ги набързо — бяха предимно от пицарии и евтини заведения за храна за вкъщи, което не ме изненада. При огледа на кухнята ми направи впечатление липсата на каквито и да било приспособления за готвене. Тъкмо се канех да пъхна листовите обратно в чекмеджето, когато забелязах меню от хотел „Оукс“ в Билокси, който беше част от комплекса „Хай Пойнт“ — местната Мека на хазарта.

Преди няколко месеца с една мацка нощувахме в „Оукс“, въпреки че отначало си бяхме взели стая в „Дей Ин“. Следобедните часове посветихме на креватна гимнастика, после похапнахме солени бисквити със сирене „Чедър“ и отидохме в казиното да си изпробваме късмета на блекджек. Щастието ми се усмихна, спечелих над хиляда долара. Взехме си стая в „Оукс“, а бисквитките със сирене оставихме на чистачката в „Дей Ин“.

Два дни престой в скъпарския хотел „изядоха“ внезапната ми печалба. Ако бях настроен по-романтично, щях да кажа, че парите са се превърнали в спомен. Дълго нямаше да забравя леглото, което приличаше на мини игрище за футбол, басейнчето с минерална вода, позлатените кранове на чешмата и душа, бидето, чието предназначение още ми убягва. Изкарахме невероятно, но като си тръгнахме, изпитах облекчение, сякаш бях стигнал пределната граница.

И така, въпросът беше какво е правило в „Оукс“ долнопробно жиголо с тънък портфейл и големи мечти. Въобще бил ли е там Нелсън? Прелистих менюто и си спомних как едноокият Джек ми намигна, когато обърнах картата.

Надявах се щастието още веднъж да ми се усмихне.

* * *

— Зает съм, приятел — изръмжа човекът, с когото се свързах по телефона. — Имаш една минута.

Тед Фридман беше заместник-началник на охраната в хотел „Оукс“; като го слушах как говори (явно стискайки пура между зъбите си), реших, че не е от най-щастливите хора на земята. Набързо му обясних какво се надявам да открия, чух го как зачатка по клавиатурата на компютъра.

— Ако твоят човек е бил гост на хотела през последните дванайсет месеца, ей сегичка ще го намерим. Да видим... Нейлън, Нотън, Нейвис, Нейлър...

Представих си как изглежда — намръщен широкоплещест човек, обгърнат от гъст ароматен дим, който седи в стая, пълна с монитори, свързани с охранителните камери в коридорите и асансьорите на хотела.

— ... Нибнър, Нидълс, Ниланд, Нилър, Неклър, Нелсън. През миналата година сме имали трима гости с това име. Линда Нелсън от Опелейка, Ръсел и Патриша Нелсън от Грийн Бей, и Джон и Барбара Нелсън от Тексаркана. Няма други, приятел. Доволен ли си?

— За съжаление не.

— Беше ми приятно. Чао.

Спомних си слабостта на Нелсън да се представя под измислени имена.

— Един момент, господин Фридман. Човекът, когото търся, има слабост към псевдонимите.

— Времето ти изтече.

— Отделете ми още две минутки. Максимум пет.

— Затварям, умнико. Вече съм в обедна почивка.

— Някога бил ли си ченге, дебелогъзецо? — изкрещях, преди той да затвори телефона.

— Бях във ФБР. Двайсет години съм бил истински полицаи.

— И винаги си мразил да работиш с местните детективи, а?

Той презрително изсумтя:

— Позна. Особено с чекиджии като теб.

— Никога не бих предположил. Гот ли ти е да си го изкарваш на мен?

Представих си как доволно се усмихва — личеше по тона, с който ми отговори:

— Отмъщението е сладко, задръстен селяндур такъв.

— Какво съм ти направил, че ми имаш зъб?

— Какво ли не. Глоби за превишена скорост и прочие мръсотии, типични за куките от разни там градчета на гъза на географията.

— Не помня да сме се срещали.

— Може да е бил един от братята ти.

— Един приятелски съвет от мен, Фридман — забрави озлоблението, че ще те изяде отвътре.

— А ти иди да правиш чекии, глупендер. Казах ти каквото те интересуваше.

— Интересувам се от един Нелсън, дето са го пречукали и засега не сме му намерили главата. Още един като него лежи в моргата. Всеки ден очаквам да ни съобщят за трети. Като се разбере, че някакъв дебелогъзец от „Оукс“, и то бивш федерален агент, е отказал да съдейства на разследването, вестниците ще вдигнат шум до небесата. Ако не вярваш, попитай вашия отговорник за връзки с обществеността. Благодаря за помощта, Фридман.

Изчаках няколко секунди, той заговори задавено, като че ли беше глътнал пурата си:

— Какво искаш, мамка му?

Стори ми се, че чувам гласа на Хъмбри: „Някой си Джералд Елтън Нелсън, известен още като Малкия Джери, Джери Елтън, Нелсън Джералд и Елтън Джелсън.“ Интересното е, че не забравям подобни подробности, докато приключим разследването, после информацията автоматично се изтрива от съзнанието ми.

— Търси собствено или фамилно име Джералд.

Фридман въздъхна. Чух как изгаси пурата си в метален пепелник и отново зачатка по клавиатурата.

— Имам Джералд Стонтън от Монреал и Джералд Бойет от Мемфис.

— Не ми вършат работа.

В продължение на пет минути с него опитахме всички възможни комбинации от имената, които си спомнях. Накрая той се прокашля и промърмори:

— Знаеш ли, сега забелязвам, че Елтън е анаграма на Нътел.

— Виж има ли човек с такава име.

Поредното тракане на клавиши бе последвано от мълчание, после Фридман доволно обяви:

— Виж ти, имаме някой си Е. Дж. Нътел от Мобийл.

Инициалите на Нелсън и бащино име, получено от анаграма! Сърцето ми лудо затуптя.

— Бил е тук през май, платил е за четири нощувки — добави бившият агент, който мразеше провинциалните ченгета, и ми издиктува датите.

— Как е платил — в брой или с кредитна карта?

— В брой при освобождаване на стаята.

— Необичайно ли е? — попитах, макар да се досещах за отговора.

— Ами... да. Случва се на някой селяндур да му провърви в казиното, тогава решава да отседне при нас вместо в скапаната странноприемница. Правим копие на кредитната му карта. Ако плати сметката в брой, скъсваме копието. Остава формулярът, който е попълнил на регистратурата — вписани са адресът и местоработата на клиента. В графата „месторабота“ Елтън е написал: „Бейсайд Кънсалтинг“, Уотър Стрийт № 321, град Мобийл.

Записах си данните и попитах:

— Има ли нещо друго интересно, колега Фридман?

— Ако се съди по сметката, която Нелсън е платил, сигурно е изкарал царски. Като гледам какви ястия си е поръчвал да му занесат в стаята, май не е останало нещо, което да не е опитал. Същото се отнася и за напитките, които също са били доставяни в стаята. За четири дни двамата са профукали над три бона.

— Двамата ли?

— Първата вечер е поръчан само един ордъвър и салата, другите три вечери поръчките са били за двама души. Освен ако твоят човек не страда от раздвояване на личността, засягащо и апетита...

— Ясно.

— Във всеки случай изглежда, че двама души от стая... пардон, апартамент 519, са поръчвали храна. Между другото една нощувка в апартамента струва близо пет стотачки.

— Като професионалист как виждаш нещата?

— Много просто — двама души си взимат стая в хотел, окачват на вратата табелката с надпис „Не влизай“ и се отдават на забавления,

без да си подадат носовете навън.

* * *

В телефонния указател не фигурираше фирма „Бейсайд Кънсалтинг“. От „Справки“ също не можах да ми помогнат. Адресът беше измислен. Макар да не хранех никаква надежда, за всеки случай проверих и в регистрите на търговската камара и на бюро по труда — ако компанията съществуваше, все някъде щеше да има документация. Както очаквах, ударих на камък.

Разбира се, възможно бе пътуването на Нелсън до Билокси изобщо да не е свързано с убийствата. Нищо чудно малкият да е работил по нещо в хотелите и мотелите в района. Но малко преди смъртта си той се е похвалил, че е попаднал на златна мина — възрастен мъж или жена — във всеки случай някой, който е готов да пръсне няколко хилядарки за удоволствието от компанията му.

Обадих се у дома, но Ейва не вдигна слушалката. Преди около два часа ѝ бях телефонирал, за да предупредя, че скоро ще се прибера — стори ми се, че говори така, сякаш току-що се събужда от сън. Казах си, че не бива да се безпокоя, задето не отговори на второто ми обаждане — може би не е чула звъненето на телефона или се е чувствала прекалено скапана да говори. Оставих на Хари бележка, в която описах какво съм свършил, после потеглих към моя остров. Предстоеше ми неприятната задача да призная на Ейва, че съм я издал пред началничката ѝ.

Стори ми се, че чувам гласа ѝ: „Вярвам ти, Карсън.“

Да му се не види, защо не разполагах с магически жезъл?

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Няколко минути след осем се изкачих по дървените стъпала към моя наколен дом. Пътюм се отбих да купя провизии, с които да заредя празния хладилник, взех и тонизиращи напитки, които трябваше да пречистят организма на Ейва и да я предпазят от обезводняване. По препоръка на бившия ми партньор Мечока се снабдих и с куп витамини. На път за вкъщи му се обадох да попитам какво да очаквам от Ейва. Той ми отговори, цитирайки заглавието на почти забравен спагети-уестърн — „Добрият, лошият, грозният“. Добави, че за съжаление човек си има бая ядове с последните двама, преди първият да вземе надмощие.

Вратата на спалнята беше затворена, реших, че гостенката ми отново е заспала. Кухненските шкафчета бяха отворени, вероятно беше търсила алкохол. Добре, че бях складирал всички бутилки в багажника на колата ми. Почуках, но след като никой не ми отговори, открехнах вратата. Ейва я нямаше. Проверих в другите стаи, дори в дрешниците. От нея нямаше и следа. Липсваше и още нещо — шейсет долара от чекмеджето на бюрото ми. Вместо тях намерих салфетка, върху която с нечетлив почерк бе надраскано: „Ще ти върна заема.“

Телефонът иззвъня.

Стомахът ми се преобърна — сигурно се обаждаха местните полицаи. Намерили са Ейва да обикаля по улиците и ме търсеха да потвърдя версията ѝ. Но дори да са я арестували, вероятно щяха да я освободят, ако гарантирам за нея. Вдигнах слушалката:

— Карсън Райдър.

— Здравей, скъпи братко. Не е за вярване, че един от тъпите пазачи пак си загуби мобилния телефон. Обаче този съм го скрил на едно много тайно място. Модерните апаратчета са толкова малки, че ако ги увиеш в найлон и ги напъхаш в...

— Ще ти се обадя по-късно, Джереми. Случи се нещо, с което трябва веднага да се занимава.

— НЕ! НЯМА! ЗАТВАРЯШ всеки път, като ти се обадя!

— Не те лъжа. Един приятел е в беда.

— О, ясно! — Той снижи глас и просъска: — Приятел или приятелка?

— Има ли значение?

— Тя ще почака. Жените ВИНАГИ ОЦЕЛЯВАТ, Карсън. Ще бъде жива дълго след като хлебарките са пукнали от радиацията. Не искай помощ от жена и всичко ще бъде наред.

— Прекъсвам, Джереми! — Понечих да затворя телефона.

— НЕЛСЪН И ДЮШАМ, КАРСЪН! — изкрещя той. — КЪДЕ Е ЯРОСТТА, БРАТКО?

Отново притиснах слушалката до ухото си.

— Здравсти, Карсън, добре дошъл обратно. Чета вестниците. Бяха пълни с дописки за безглавите близнаци, докато сапунената опера с дъщерята на пастора завладя вниманието на обществеността. Научих само, че убитите са били обезглавени. Не се споменаваха за огнестрелни рани, за трупове, накълцани с брадва, или направени на пихтия с бейзболна бухалка. Наистина ли нямаше страст, братко?

— Престани! Вманиачил си се по тези убийства, Джер...

— ВМАНИАЧИЛ СЪМ СЕ, ТАКА ЛИ? Грещиш, драги. Дори нямам достатъчно информация, защото ти СИ ТРАЕШ! — Замълча за миг, после заговори почти равнодушно като преподавател, който чете лекция: — Когато споделяш с мен, скъпи братко, имам възможност да напусна — в преносния смисъл, разбира се — затвора, в който съм натикан, да виждам пътеките през твоите очи. Ах, колко хубаво ще бъде да съм свободен, както когато се занимавах с добрия ни познат Джоуел Ейдриан! Рекох си, че може да ти помогна да се ориентираш по обърканите пътеки. Също като едно време, нали, скъпи братко? Приемам мълчанието ти като утвърдителен отговор. — Той заговори с треперещия глас на старица: — Разкажи на уморената стара пътешественичка за труповете, Карсън. Моля те от сърце.

Въздъгнах, погледнах часовника си. Каза си, че ще му отделя една минута, нито секунда повече.

— Убийствата бяха някак... безразлични — промърморих.

— Божичко, колко си умен, момчето ми. Обаче правилната дума не е безразличие, а страст. КРЪВ! СТРАХ! СЕКС! ОГЪН! ТРЯБВА да има страст, Карсън! Ухапвания. Порязвания. Или мънички парченца плът, отрязани и оставени някъде да изсъхнат. СПОМЕНИ!!! Имаше

ли думи, написани върху трупове? Послания? Липсваше ли пръст или примерно пенис? КЪДЕ Е СТРАСТТА, КАРСЪН? Любов или омраза, радост или гняв... или и двете, само не БЕЗРАЗЛИЧИЕ! — Той запя като изпълнител на блусове от четирийсетте: — Обърни внимание на позитивното, отхвърли негативното, не се отклонявай от целта. — Млъкна, сякаш очакваше да заръкопляскам.

— Смятаме, че „страстта“, както я наричаш, е била проявена другаде. Че убиецът е изкарал гнева си върху главите.

— Аха! En le tete! Взел е платното, оставил е статива.

— Има послания, които изглеждат безсмислени.

— Охо, братлето ми съобщава информацията капка по капка! Какво ви е оставил — думи или рисунки?

Чу в далечината вой на сирени. Линейка! Представих си как Ейва, замаяна от алкохола, върви по средата на улицата.

— Да, мамка му, върху трупове имаше надписи. Трябва да затварям.

— Кажи ми какво пишеше, Карсър. БЪРЗО!

Изрецитирах по памет фразите, Джереми прихна да се смее:

— Май нашият човек не е се е задоволил само с отсичане на главите. Бас държа, че иска нещо повече, скъпи братко. Обещай, че ще ме посетиш. Обещай, обещавай, обещавай.

— Добре. В скоро време.

— Ще поразсъждаваме върху посланията. Вече нещо бълбука в главата ми. Пак обещавай.

— Обещавам!

— Не ме лъжи, Карсър. Знаем колко лесно е да праметнеш някого по телефона, когато не го гледаш в очите.

— Казах, че ще дойда, Джереми! Не лъжа!

— Охо, най-сетне братлето ми прояви някакво чувство. Да! Вярвам, че ще ме посетиш. Наближава годишнината на предишната ни лудория. Хей, трябва да говориш с мадмоазел Суха слива. Предупреди я, че искаш да прекарваш повече време с мен. — Притисна с длан микрофона и добави: — Боже, колко се вълнувам, мамо, нашето момче се връща у до...

Затворих телефона и се спуснах към вратата, но изведнъж ми хрумна нещо. Първото правило на вџдичарите гласи: „Хвърляй

стръвта, където има риба.“ Второто е следното: „Ако не знаеш къде има риба, попитай някого.“

Докато набирах номера на Мечока, в съзнанието ми се редуваха ужасяващи картини: Ейва прекосява булевард „Биенвил“, върху нея връхлита кола, претъпкана с юноши, тръгнали на купон, зад волана стои неопитен младеж...

— Йо, Карс, с какво да ти услужа, брато? Как е твоята...

— Избягала е, докато ме е нямало. Какво заведение би избрала, за да се напие? Вече ти обясних, че е истинска дама...

— Няма значение. Ще влезе в първия бар, който се изпречи пред очите ѝ. Не търси компанията на хора от нейната среда, а средство да потисне болката. Познава ли квартала?

— Не.

Представих си я как излиза на плажа, решава да поплува, течението я отнася навътре...

— Каза, че снощи е пристигнала с такси. Минали ли са край барове или магазини за алкохол?

— Вероятно. Но тя здравата се беше накиснала.

— Говореше ли свързано?

— Да.

— Алкоголиците набелязват кръчмите както хищниците жертвите си. Дори да не е била в състояние да ходи, пълзешком се е добрала до някой бар. Едва след като обърне няколко чашки, ще се успокои и ще потърси заведение, което отговаря на класата ѝ.

— Благодаря, Мечок.

— Изпрати приятелката ти при нас, Карс. Ще бъде в безопасност.

— Надявам се след време да я придумам.

Тръгнах да излизам, изведнъж си спомних, че дрехите на Ейва са в сушилнята. Какво ли бе облякла?

* * *

Като във всички подобни заведения от Бостън до Бойзи, обстановката в местния бар бе на „морска тема“ — от тавана висяха мрежи, по стените бяха окачени спасителни пояси, сервитьорите

носеха пиратски шапки. Соли Винченца, който бе и собственик на заведението, и барман, се усмихна и се приближи до мен.

— Търся една жена, Сол. С кестенява коса, слабичка, висока около метър и седемдесет...

— Носи на голо прекалено широка тениска с надпис „Laissez les bon temps rouiller“ — прекъсна ме той. — И бейзболна шапка с името Орвис.

— Тъкмо нея търся.

Соли поклати глава:

— Дойде преди около час, поръча си двойна водка със сок от грейпфрут. Изпи я на един дъх, поиска втора. Едва тогава забелязах очите ѝ — бяха като на ранено животно.

Казах ѝ: „Повече няма да ви сервирам, госпожо. Време е да се приберете у дома.“ Тя ме нарече какво ли не, хвърли няколко долара и си излезе, ама едва се държеше на краката. Неприятности ли имаш, Карс?

— Да речем, че днешният ден не е от най-хубавите в живота ми. Имаш ли представа къде е отишла жената?

Той отново печално поклати глава:

— Стана ми любопитно, та излязох да видя какво ще направи. Видях да се тътри към пристанището.

Барът, намиращ се най-близо до пристанището, бе долнопробно заведение, посещавано предимно от местни работници, моряци от чартърните яхти и прочие хора с непрестижни професии. Напомняше ми безличните кръчми, предпочитани от моите информатори. Вътре беше толкова студено, че при издишване се образуваха облачета пара, но студът не прогонваше вонята на вкиснала бира и повръщано. Барманът беше як мъжага с бакенбарди като бръсначи, около шията му беше татуирана синя верижка. Ако беше булдог, щях да го кръстя Спайк. Той броеше парите в касата, едновременно разговаряше с единствените клиенти — трима мъже, чиито дрехи и обувки бяха изцапани с катран — вероятно бяха работници, занимаващи се с ремонт на покриви.

— Търся една жена... — креснах, за да надвикам кръсъците на солиста на една „хеви метал“ група от осемдесетте, изпълняваща музика за хора с оперирани мозъци.

— Всички търсим по някоя жена, приятел — прекъсна ме Спайк.

Усмихнах се:

— Висока е около метър и седемдесет, стройна, с кестенява коса, носи тениска...

— „Като девственицааа...“ — Един от работниците затананика прочутото парче на Мадона, колегите му се захиха. Това заведение беше същински комедиен театър.

— Важно е — настоях. — Боя се, че се е забъркала в неприятности.

— Ако ти си й гаджето, със сигурност е загазила — заяви Спайк.

Не съм от хората, които „сгриват бързо“, но рано или късно пред очите ми проблясва. Тъй като първото ми посещение за деня беше при Клеър, бях се издокарал с костюм и вратовръзка. Видът ми беше предизвикал класовата омраза на хитреците в бара. По принцип подобно явление е рядкост, защото на острова живеят предимно богаташи, но когато се случи, може да стане много напечено. Има два изхода — да се сбиеш или да се престориш на непукист. Реших, че вторият начин е по-бърз. Извадих от портфейла си петдесетдоларова банкнота, оставих я на бара, притиснах я с длан, усмихнах се стеснително:

— Не ми е до майтап, момчета. Важно е. Знаете как е с жените — настъпиш ли ги по мазола, пламват като кибрит. Накратко, скарахме се, а тя побягна. Ако ми помогнете, черпнята е от мен.

Неочаквано „хитреците“ бяха поставени пред избор — да продължат да се гъбаркат с мен и да загубят петдесетачката или да се натряснат до козирката с парите, които са им паднали от небето. Накрая Спайк явно разсъди, че ще спечели най-много, защото банкнотата ще се озове в касата му, затова неохотно избърбори:

— Твоето пиленце удари няколко чашки, после духна на едно друго място. Бая беше зачервила гребена.

— Къде отиде?

— Тръгна с братята Гаст. Моторницата им е на...

— Знам къде е. — Хукнах към вратата, а тримата работници през глава започнаха да си поръчват напитки. Преди да изляза, Спайк се провикна:

— Не се забърквай с тях, приятел. Ще ти вземат скалпа и ще се изтропат в него.

* * *

Срещу такса от над двеста долара в зависимост от сезона, можете да си организирате „чартърен риболов“.

В таксата са включени моторница и услугите на компетентен капитан, който знае най-добрите места за риболов. Ако не разполагаш с толкова пари, плащаш шейсет долара за пътуване с „екскурзионно корабче“ и получаваш местенце на палубата редом с още стотина туристи, двайсет процента от които са прекалили с бирата, страдат от морска болест и се скъсват да повръщат. По закона за всемирната гадост винаги попадаш сред тях. Братята Гаст притежаваха старо корито, наречено „Пияният моряк“, което се ползваше с най-лоша слава сред екскурзионните корабчета на острова. Туристите не го знаеха, затова двамата Гаст криво-ляво се изкарваха прехраната, като закарваха мераклиите на няколко километра от брега и им връчваха пръчки за риболов, които причиняваха на кандидат-риболовците леки телесни повреди или направо се разпадаха в ръцете им. Ако клиентът пожелаеше да вземе уловената риба, братята го одираха яко за няколко бучки лед и найлонова торбичка. „Пияният моряк“ винаги се връщаше в пристанището на буксир, теглен от катера на бреговата охрана. Подозирах, че хитрите собственици инсценират повреда на двигателя, за да спестят гориво. Така или иначе който веднъж бе пътувал с „Пияният моряк“, повече не стъпваше на борда му.

Двамата Гаст бяха дори по-мръсни и грозни от старото си корито, по-неморални от акули. Живееха в един бордей на сушата, но ежедневно идваха на острова, за да подмамат наивниците, които още не им бяха сърбали попарата.

Корабчето им беше закотвено до брега, където имаше полянка за пикник с дървени маси и скамейки. На жълтеникавата светлина на фенера, закачен на телефонния стълб, видях движещи се силуети. Вонята на развалена риба беше нетърпима. Изключих фаровете, оставих колата на паркинга, тичешком изминах стотината метра до полянката. Ейва седеше на дървената маса и пиеше водка „Дарк Айс“ направо от бутилката. Моята тениска беше прекалено къса да прикрие голотата ѝ. Джони Лий Гаст, грубоват исполин, който сигурно тежеше над сто килограма, беше сложил на бедрото ѝ мечешката си лапа. Брат

му Ърл — самохвалко и глупак, се облягаше на нея и смучеше бирата си толкова шумно, че сякаш правеше гаргара.

— Купонът свърши! — извиках.

Ейва се обърна към мен, закачливо се усмихна:

— Карсън! Познай какъв късмет извадих! Джими и Лий ще ме заведат на разходка с лодка. Ела и ти. — Тя размаха бутилката, все едно биеше училищен звънец, и отпи голяма глътка.

— Връщаме се у дома, Ейва — казах спокойно, макар да си давах сметка, че изобщо няма да ми е лесно. Знаех, че братята си падаха по нечистата игра — Ърл беше примамката, Джони Лий залагаше капана. Известно ми беше, че заудря ли, той не знае кога да спре, дори бе лежал в затвора за непредумишлено убийство.

— Не бъди такъв сухар, Карсън, пийни едно.

— Не си поканен на купона, Райдър — озъби се Джони Лий.

— Да тръгваме, Ейва.

— Чупката, момче! — гърлено изръмжа грубиянът. — Разкарай се!

Ърл с намеси — гласът му беше писклив и напевен като на дете от забавачката:

— Ти глух ли си, Райдър? Може да си дидиктив в Мобийл, обаче тука не ти се чува думата. Ще слушаш какво ти казва брат ми, че лошо ти се пише.

— Не се заяждайте, момчета — промърмори Ейва, оригна се и се изкиска: — Пардон!

Всеки, който е бил участъков полицаи, от опит е научил полезни уроци. Първо, че при уличните боеве няма правила — номерът е да се справиш с противника, преди да те нарани. Ако предпочиташ да не застреляш никого, най-добре носи палка. Да я използвам ме научиха двама специалисти по източни бойни изкуства, единият беше моят приятел Акини, който съчетаваше метода „кога“ с елементи от кендото. В колата си винаги държа палка, защото не се знае кога може да ми потрѣбва. Сега я бях напъхал отзад в панталона си, ризата я прикриваше.

— Да вървим, Ейва — казах за трети път. — Като се приберем у дома, ще ти приготвя едно питие.

Очите й светнаха:

— Обещаваш ли?

— Честна дума.

Ейва скочи от масата, олюля се. Ърл посегна уж да я подкрепи, но стисна гърдата ѝ. Тя дори не забеляза, защото съсредоточено разглеждаше бутилката да провери колко алкохол е останал.

— Довиждане, Райдър — процеди Джони Лий. — Повече няма да повтарям.

Ейва изчурулика:

— Май ще си тръгна с Карсън. Благодаря, момчета. — Отдръпна се от Ърл, но той я хвана за китката.

— Лайна ли имаш в ушите, та не чуваш какво ти говорят, Райдър? — С крайчеца на окоето си видях как брат му пристъпва към мен. Той прегърна Ейва и подвижна: — Хей, Райдър, хей, Райдър! Госпойцата каза, че е докторка. Играеш ли си на доктор с нея, Райдър? Погледни ме, Райдър. Попитах дали играеш на доктор с малката госпойца. Преглеждаш ли я редовно?

— Престани да ме плюеш! — извика Ейва и се помъчи да се изтръгне от прегръдката му. — И си разкарай лапата от цицата ми.

— Пусни я, Ърл — казах и посегнах за палката.

— Да го духаш! — просъска той и тласна Ейва към мен.

Джони Лий ме блъсна отзад — усещането бе, сякаш в краката ми се е блъснала ръчна количка, пълна с тухли. Проснах се на земята, ударих брадичка в рамото си, свитки ми излязоха от очите. Помъчих се да се изтъркалям встрани, Ърл се възползва от възможността да ме изрита в гърба. Брат му се хвърли към мен, ударих го с палката по рамото. Той нададе вой, отскочи назад. Продължих да се търкалям към водата, но изпуснах палката. Джони Лий ме ритна по хълбока, чух вик... който се изтръгна от моето гърло. Опипом затърсих палката, този път кракът на мръсника попадна в бицепса ми. Ако ме беше уличил в лицето, спукана ми беше работата.

Изръмжах, преобърнах се, усетих палката под гърба си. Пъхнах пръст в примката, миг след това Джони Лий се стовари върху мен, започна да ме души, притисна лицето ми в пясъка. Погледът ми се замъгли. Усетих вкуса на кръв, чух бученето, предшестващо изпадането в безсъзнание. Смехът на Ърл сякаш идваше от стотици километри разстояние. Облегнах се на лакти, но онзи отново натисна главата ми в пясъка, пред очите ми причерня. С две ръце стиснах палката, с последни сили замахнах назад.

Разнесе се вой, който едва не спуска тъпанчето ми, Джони Лий отслаби хватката си. Криво-ляво се изправих на крака, паднах, отново станах, като жадно си поемах въздух и чаках светът пред очите ми да престане да кръжи. Противникът ми се гърчеше като настъпен червей, притискаше длан до окото си и крещеше, че е ослепял. Казах си, че трябва да отвлека вниманието му от окото, затова го цапардосах по пиццалките и раменете, същевременно споделих какво мисля за хора, които злоупотребяват с жени в нетрезво състояние. Междувременно Ърл си беше плюл на петите и все повече набираше скорост. След като ръката ми отмаля, позволих на Джони Лий да изпълзи встрани, отвратено сбърчих нос — той оставяше слюзеста следа от телесни течности.

Ейва беше заспала до масата за пикник. Метнах я през рамо, закуцуках към колата.

— Щеше да бъде адски смешно, ако не беше трагично — промърморих. Вместо отговор тя повърна върху гърба ми.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Не знаех какво представлява отравянето от големи количества алкохол, докато не се наложи да наблюдавам ужасното състояние на Мечока след всеки запой.

В шест сутринта вече бях закусил на терасата, но като влязох вкъщи да измия съдовете, чух Ейва да стене в спалнята. Увила се беше със смачканите чаршафи, притискаше юмруци до брадичката си и трепереше като лист. Пристъпите ту стихваха, ту се подновяваха. Мечока казваше, че при този етап усещането е все едно лешояди кълват плътта ти.

Седнах до нея, отметнах от челото ѝ прилепналите кичури влажна коса. Тя само придърпа чаршафите към брадичката си. Устните ѝ се бяха напукали — донесох голяма чаша с ябълков сок и ѝ помогнах да отпие няколко глътки със сламката. После тя отново се просна на леглото, с ръка закри лицето си.

— Какво се случи снощи? — прошепна.

— Отиде да се поразходиш. За щастие бях прикрепил към каишката ти листче с моя адрес.

Ейва видя драскотините по лицето ми и затвори очи:

— Имаш ли нещо за пиене?

Посочих чашата:

— Разбира се. Ябълков сок. Минерална вода. Сок от моркови. Чай. Кафе.

— Трябва да пийна нещо по-силно. Само няколко глътки. Болката е неопишуема... Кълна се, че няма да издържа. Само няколко глътки, Карсън, и ще се оправя. Трябва да отида на работа.

— Никъде няма да ходиш.

— Ще ме уволнят. Трябва да се прибера вкъщи, да взема душ и да се преоблека... Ейва се повдигна на лакти, зави ѝ се свят. Подадох ѝ кошчето, тя повърна в него, отново се просна на леглото — очите ѝ бяха зачервени, едри капки пот бяха избили по челото ѝ.

— Само няколко глътки, Карсън! Иначе няма да издържа. Ще си загубя работата, Карсън.

Затворих очи, дълбоко си поех въздух:

— От днес си в отпуска по болест. Казах на Клеър за проблема ти. Няма защо да се притес...

— Господи, не! Лъжеш ме, нали?

— Спокойно. Ако се излекуваш, тя ще...

— Защо ми го причини? Защо? Мамка му... мамка му... Господи, какво ще правя сега?

Исках да ѝ предам разговора с Клеър, ала тя се зави през глава. Не разполагахме с много време. До понеделник оставаха пет дни, явно не бях в състояние сам да ѝ помогна. От кухнята се обадох на Мечока, уговорихме план за действие, върнах се в спалнята. Имаше два начина да накарам Ейва да се срещне с бившия ми колега; единият бе сравнително безопасен — да се опитам да я убедя, да я уверя, че го правим за нейно добро. Или да я обсипя с подигравки, дори с обиди. Само че този метод можеше да се окаже с фатални последствия, ако тя беше слаба духом, ако, образно казано, устоите ѝ бяха разядени от ръждата. Преди да се върна при нея, вече бях взел решение. Щом ме видя, лицето ѝ, пребледняло от болка, се изкриви от гняв. Тя хвърли на пода смачканите завивки. Косата ѝ изглеждаше така, сякаш прическата е била оформена от торнадо.

— Ейва, излез, където и да си — подхвърлих.

— Майната ти! Веднага се махам от тук! И без това загубих работата си.

Облегнах се на стената скръстих ръце:

— Зависи от теб.

— Я престани! Не аз, ти каза на доктор Пелтиър за моя...

— Казах ѝ истината. Не си в състояние да работиш. Погледни се — дори не можеш да стоиш на крака.

— Днес щях да полежа и да се оправя. Обаче задръстеният селяндур Райдър ме е наклепал пред великата доктор Пелтиър.

— Сигурно ти е трудно да правиш аутопсия, когато си се накуснала, а?

— Никога не съм отишла на работа пияна. — Тя стисна зъби, обърна глава.

— Охо, прекалено горда си и не искаш да те видят в подобно състояние, така ли? Възхищавам се от теб. Насам, дами и господа, погледнете Ейва Даванъл, гордостта на окръжната морга, кралицата на махмурлука, невероятната мъченица. Но не се приближавайте много, ако обувките ви са нови.

— Ти си извратен мръсник!

Седнах на ръба на леглото. Неволно докоснах крака ѝ, тя рязко го отдръпна.

— Докога ще продължиш да падаш, кралицо на махмурлука? Не ми отговаряй, отговори на себе си. Възможно ли е да паднеш още по-ниско?

Красноречивият ѝ поглед ми каза, че ако тя имаше нож, скоро щях да пея в хора на скопците. Станах, пъхнах пръсти в колана си:

— Ето какво ще направим, любителко на водката. Ще те заведа на едно място. Не ме гледай така — няма да те водя в болница или в санаториум, а на гости на един приятел, Мечока. Но преди да го посетим, ще се отбием у вас да се изкъпеш и да се преоблечеш.

— Не искам да се срещам с никого! Ти провали живота ми. Веднага ме закарай вкъщи!

— Няма да мръднеш от тук, докато не обещаеш да се срещнеш с Мечока. — Нямаше гаранция, че тя няма да откаже, след като е дала обещание; все пак интуицията ми подсказваше, че съм избрал правилния подход.

— Как не! Ще повикам такси.

Подадох ѝ мобилния телефон. Тя се опита да набере номера, гневно възкликна:

— Не работи!

— Извадих батериите. Другия апарат заключих в дрешника.

Приведох се да избегна удара, телефонът профуча над мен, удари се в стената, отломки от пластмаса се разхвърчаха като шрапнели.

— Ще отида в полицията и ще се оплача, че ме задържаш насила! — изплака Ейва.

— Поръчай руло „Стефани“.

— Какво?!

— Храната в затвора се доставя от ресторант „Уиндбрейкър“. Специалитетът на заведението е руло „Стефани“.

— Ти май не чуваш какво говоря. Ще се оплача от теб!

Засмях се:

— Сладурче, ще се намерят куп свидетели, които снощи са те видели да обикаляш баровете като пияна проститутка. Ченгетата дори няма да те изслушат, камо ли да ти повярват. О, за малко да забравя — имаме и показанията на таксиметров шофьор, който ще потвърди, че не си могла да му платиш, за сметка на което един барман ще разкаже как си пръскала пари за пиене. Помниш ли, че открадна шейсет долара от чекмеджето ми? Няма да се учудя, ако си забравила, типично е за алкохолиците. — Разбира се, пропуснах да спомена бележката, която ми беше оставила.

Тя отвори уста, затвори я, все едно беше риба на сухо, накрая изсъска:

— Долен предател!

— Има два начина да си отидеш вкъщи, Ейва. Да обещаеш, че ще ми се подчиняваш, или... — Хванах ръката ѝ, внимателно я разгледах. — Хм, палецът ти не е наранен. Ако някак се добереш до шосето, може би някой ще те качи на „стоп“.

Тя издърпа дланта си:

— Тъкмо това ще направя, умнико! — Помъчи се да стане, но вероятно ѝ се зави свят, защото се облегна назад.

Заизброявах възможностите:

— Първо, искаш да се върнеш вкъщи. Второ, аз искам да се срещнеш с Мечока. Трето, настоявам да обещаеш, че ще го сториш.

— Искам да си отида у дома веднага!

Мечока ме беше предупредил, че изпусна ли я от очи, отново ще посегне към чашката — за нея алкохолът бе средство да потисне болката и вината. Ролята, която играех, не ми беше по сърце, чувствах се като мръсник, но той ме предупреди да проявя твърдост. Каза още, че ако Ейва отново се напие, няма да е в състояние да отиде на работа в понеделник. Накратко, тя бе притисната до стената.

— Искам да се махна от тук веднага!

Посочих вратата:

— Прав ти път. Маршрута го знаеш от снощи. Чакай. Не си спомняш какво си правила снощи, така ли? Ще ти разкажа кратка история. Нашата красива млада лекарка, издокарана с тениска, облечена на голо, снощи обикаляла долнопробните барове. Накрая попаднала в компанията на братята Гаст — най-долните и неморални

типове в радиус от петстотин километра. Заварих я да седи разкочена на маса за пикник, Ърл Гаст си играеше с циците ѝ, но тя не му обръщаше внимание, защото беше пияна до козирката. Тримата се готвеха да направят нощна разходка с лодка. — Погледнах я в очите. — Знаеш ли каква щеше да бъде цената на разходката? Цяла нощ щеше да я плащаш.

Тя стисна клепачи, сълзи се стичаха по страните ѝ. Заслушах се в шума на прибоя, измина почти минута, докато Ейва проговори.

— Обещавам! — процеди гневно. — Знаех, че се гневи на себе си, не на мен. — Ти победи.

— С теб не се състезаваме — промълвих. — В един отбор сме.

* * *

Тя заяви, че са ѝ необходими петнайсетина минути, и се затвори в спалнята си. Прекалено късно се досетих, че може би там е скрила бутилка с алкохол. Дръпнах завесите в дневната и в трапезарията, светлината нахлу през прозорците. Мебелите бяха от различни периоди, като се започне от деветнайсети век до наши дни, нито един не се „връзваше“ с другите. На стените имаше репродукции на творби от Ван Гог, на които бяха изобразени полята и цветята на Франция, плюс две копия на прочутите „Лилии“ на Моне. Забелязах няколко произведения тип „скулптурна живопис“ от непознат художник — абстрактни птици от коприна и разноцветно фолио, застинали във времето.

Претършувах шкафове в кухнята, докато намерих голяма бутилка с водка „Дарк Айс“, пълна до половината. Липсваха приспособления за приготвяне на коктейли, нямаше нито една бутилка с ликьор, вино или бренди за отпразнуване на тържествени събития, само стопроцентов спирт, гарантиращ бързо замъгляване на съзнанието. Излях алкохола в умивалника, върнах бутилката в шкафа.

Приблжих се да разгледам по-отблизо една от творбите на непознатия художник, в този момент Ейва излезе от спалнята. Изглеждаше тъжна и отпаднала, явно не бе скрила бутилка нито в стаята си, нито в банята. Носеше избелели джинси и тениска с емблемата на болница „Сейнт Джоунс“. Косата ѝ още беше мокра.

Забелязах, че не е завързала едната си маратонка, но иначе изглеждаше сравнително добре.

Излязохме на верандата, тя изведнъж спря и ме потупа по рамото:

— Забравих си чантата. Отивам да я взема. Моля те, пусни климатика в колата, че е ужасно горещо.

От Мечока бях научил, че членовете на „Анонимни алкохолици“ определят лудостта като състояние, в което правиш едно и също и очакваш различни резултати. Качих се в колата и зачаках Ейва да открие празната бутилка; страхувах се, че ще заключи вратата и няма да излезе, докато си тръгна — тоест, ще избере по-лесния изход.

След минута тя изскочи навън и така силно затръшна вратата, че сякаш цялата къща се разтресе. Прекоси моравата, седна до мен в колата, изгледа ме на кръв и процеди:

— Да приключваме по-бързо тази комедия.

* * *

Господин Кътър бе донесъл снимките в службата си. Предстоеше му да вземе важно решение, а времето му изтичаше. Разполагаше с трима души, въпреки че само един беше необходим за приключване на работата. Заключи се в кабинета си, за пореден път внимателно разгледа фотографиите. Мъжете бяха като направени под калъп — широкоплещести, с тесни бедра. Различаваха се само по цвета на косата и очите и по мускулатурата.

Нещо не беше наред.

Нещо, което засега му убягваше. Изборът за последното възплъщение трябваше да бъде най-прецизен. Момчето и Мъжът бяха свършени, но Воинът трябваше да притежава първичен гняв и неизчерпаема сила. И да бъде по-издръжлив. Мама можеше с поглед да разтопи стомана, ето защо бе необходим човек, който да ѝ е достоен противник.

Господин Кътър взе снимките, отново ги разгледа. През последните дни онзи, когото бе набелязал за Воин, сякаш се беше променил — в отрицателния смисъл на думата.

А може би самият той беше надраснал мечтите си.

В съзнанието му започна да се оформя нов образ на Воина; остави снимките на бюрото, като ги обърна така, че да не вижда фотографираните лица. Вече беше набелязал подходящия човек — познаваше го, чувал го беше да говори. Без съмнение беше боец, отмъстител. Щеше ли да бъде достоен противник на мама? Онзи, който ще я похити, ще я убие, ще я спаси.

Да. Този човек беше воин, притежаваше и физическа, и морална сила.

Господин Кътър доволно се облегна на стола. Отново бе получил просветление свихе. Първо мама, после корабчето, сега воина. Нещата се уреждаха прекрасно. Единственото, което му предстоеше, бе да си осигури воина.

В коридора проехтяха стъпки, той чу гласовете на колегите си. Мижитурките се връщаха от обедна почивка. Скоро щяха да почукат на вратата му, да му досаждат с претенциите си: „Трябва ми това, искам онова...“

Господин Кътър подреди на купчинка вече ненужните му снимки и бележки, после извади плик от джоба на самото си. На мястото за адреса на изпращача бе напечатано „Бейсайд Кънсалтинг“. Пъхна в плика фотографиите, грижливо го залепи.

* * *

Не искам да идвам тук!

— Първия път никой не иска. Влизай.

Отворих страничната врата на постройка в центъра на града, която едно време беше църква, а сега в нея се събираха членовете на „Анонимни алкохолици“. Ейва колебливо пристъпи в просторното помещение, обзаведено със столове и маси; имаше и флипер, маса за бiliarд и две машини за пуканки. На таблото бяха прикрепени листчета с графика на сбирките и съобщения за танцови забави, на които не се сервира алкохол. Върху поставката встрани от таблото бяха подредени книги и брошури. Вътрешната стълба в дъното водеше към горния етаж. Професионалната кафемашина се обслужваше от шейсетинагодишен човек с буйна прошарена коса като на Айнщайн. Четирима души, които играеха карти на масата в дъното на

помещението, подхвърлиха нещо на двете жени до масата за бiliarд, всички избухнаха в смях. Някакъв човек с официален костюм седеше сам, пиеше чай и четеше „Уолстрийт Джърнал“. Вдигна поглед от вестника, подсвирна, оправи вратовръзката си. Ейва крадешком огледа присъстващите:

— Къде са... онези хора?

— Пред очите ти.

— Пияни ли са? Смят се.

— Смят се, защото не са пияни.

Тя се разтрепери, с длан притисна устата си и хукна към тоалетната. Човекът, който отговаряше за приготвянето на кафето, се усмихна:

— Нова е, нали?

— За пръв път ѝ е.

— Попаднала е, където трябва. И ти ли си от дружеството?

— Не, но съм ваш привърженик.

Той вдигна палец и отново се захвана с работата си. Ейва се върна след около две минути, лицето ѝ беше зачервено, очите — влажни. Още трепереше — не само от абстиненцията, но и от страх, предизвикан от клуба на „Анонимните алкохолици“; всеки, който идваше тук за пръв път, си даваше сметка какво представлява, но не подозираше какъв ще стане след време.

— Няма да издържа, да се махаме, Карсън! Утре пак ще дойдем, а?

По вътрешната стълба отекнаха стъпки, появи се Мечока — исполин по анцуг и с бейзболна шапка, която скриваше четинестата му кестенява коса. Притисна ме в прегръдките си и ме повдигна, сякаш бях лек като перушинка. Доброто му настроение беше заразително и ми подейства окуражаващо.

— Виж ти кой ни е дошъл на гости! — възкликна. — Като те гледам, въобще не си се променил. И глупавата ти усмивка е същата.

— Грешиш, приятелю. Ако се загледаш, ще видиш известно подобрене.

Мечока извика на „бармана“:

— Хей, Джони, ела да те запозная с бившия ми партньор Карсън!

Айнщайн затътри крака към нас и се ухили:

— Значи ти си онзи, дето го докара тук в градинарска количка, а?

Мечока се обърна към Ейва. Дланта ѝ изчезна в грамадната му лапа.

— Добре дошла. Карсън ми разказа всичко за теб.

Тя гневно се втренчи в мен, сякаш отново я бях предал.

Приятелят ми я прегърна през раменете, поведе я към стълбището:

— Шубе те е, нали? Да ме беше видяла първия ден, когато Карсън ме изсипа на пода, като че ли бях торба с цимент. Кресях, мятах се, треперех като пес, дето сере костилки от праскови...

Обърна се и ми намигна. После заведе Ейва на горния етаж. След един час я оставих пред къщата ѝ. И двамата бяхме спазили договора.

* * *

По-добре ли си? — попитах.

Тя погледна къщата, отново се обърна към мен:

— Виж какво, Карсън...

Притиснах пръст до устните ѝ:

— Не казвай нищо повече. Само не се забърквай в неприятности.

Изведнъж и двамата се почувствахме неловко — кимахме и мърморехме като кръгли глупаци; тя влезе в къщата, затвори вратата. Изведнъж установих, че в съзнанието ми нещо се е объркало. Забравил бях как се шофира, не знаех какво правя и къде отивам. Няколко пъти вдишах и издишах, накрая сложният механизъм в главата ми отново се задейства. Превключих на скорост, струваше ми се, че въздухът около мен е груб като брезент.

— Карсън, почакай!

Ударих спирачки, обърнах се — Ейва тичаше към колата.

— Страхувам се, че няма да издържа. Може ли... ще бъде ли прекалено нахално да те помоля...

Тя се вкопчи в рамото ми. Изглеждаше ужасно, все едно по погрешка беше попаднала в центрофугата на пералня. Но забелязах и нещо друго — плаха, но набираща скорост решителност, сякаш по силата на земното притегляне късчетата от разбитата ѝ душа се слепваха, за да образуват отново едно цяло.

— Ще ти помогна да си стегнеш багажа — промълвих.

В този момент въздухът стана мек като кадифе.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— От информацията, получена от този Фридман, съдиш, че Нелсън се е мушкал и гушкал в Билокси. — Хари свали жълтеникавозелената си вратовръзка и я пхна в джоба на сакото си. По-широкият ѝ край, напомнящ глава на сплескана жаба, остана да виси навън.

— При това някой е платил сметката — отбелязах.

Във „Фланаганс“ влязоха неколцина полицаи, чиято смяна беше приключила. Бяха облечени цивилно, весело подвикваха и се шегуваха. С Хари им кимнахме и подновихме разговора си. След като настаних Ейва у дома, си уговорих среща с моя партньор — поръчахме си супа от бамя и започнахме да обсъждаме случая.

Хари беше в отвратително настроение; оплака се, че с каквото и да се захванел през деня, все удрял на камък. Остави лъжицата в празната и чиния и промърмори:

— Може би няма връзка с убийствата.

— Струва ми се, че грешиш. Нелсън се е похвалил пред управителя на сградата, че се е натъкнал на бездънно гърне с мед.

— И какво от това? Помниш ли какво каза барманът? Нашето момче все се е фукало, че го очаква блестящо бъдеще.

— Нелсън беше първата жертва. Някой е тършувал в апартамента му, изчезнали са улики. Само по себе си това е достатъчно доказателство, че той е ключът към загадката. Или че твоите невидими нишки водят към него.

Партньорът ми подръпна въображаема струна, като че ли свиреше на арфа, но не продума.

— Да, знам — промърморих, облегнах се назад, за миг стиснах клепачи.

— Какво ти се струва най-странното при тези убийства? — попита Хари.

Не отговорих веднага. Наблюдавах един от полицаите в другия край на помещението, който показваше как човек, задържан за

шофиране в нетрезво състояние, се е провалил на теста „ходене по права линия“. Разперил беше ръце като въжеиграч, залиташе, пристъпваше бавно. Колегите му избухнаха в смях и заръкопляскаха.

— Липсата на чувство, на страст — цитирах думите на брат ми; отново се съобразявах с идеите, подхвърлени от него... и се мразех, задето бях толкова безпомощен. — Престъпникът не убива за отмъщение, това не са серийни убийства, а нещо по-различно. Сякаш още не е довършил работата си. Иска от тях нещо повече, отколкото да отнеме живота им.

Хари недоверчиво ме изгледа:

— Нещо като зобмита, така ли? Живи мъртъвци.

— По-скоро работещи мъртъвци. Определил им е някаква задача. Само че не знам каква.

Междувременно полицаят в другия край на бара завърши „представлението“, като направи пирует и се просна по корем на пода. Зрителите се запревиваха от смях. Хари се втренчи в тях, намръщи се, извърна поглед.

— Не знам, Карс. И без това мозъкът ми започна да прегрява — сравнявам местопрестъпленията и всичко, което знаем за жертвите, мъча се да намеря свързващото звено.

— Физически двамата много си приличат — отбелязах, почуках с бъркалката по чашата си, все едно биех звънче — дзън! — И са почти на еднаква възраст. Дзън!

— Точно така. Но това е единствената прилика — отчаяно въздъхна той. — Дори местопрестъпленията не са сходни.

Направих рекапитулация на известните факти, като непрекъснато почуквах по чашата:

— Единият е убит навън през нощта, другият — през деня в жилището си. Единият е русокос и принадлежи към измета на обществото, другият — тъмнокос и образован.

Хари издърпа от пръстите ми бъркалката, счупи я на две, подаде ми я:

— Дори шибаната температура не беше еднаква! В парка щях да пукна от жегата, а у Дюшам беше голям клинчар.

Замислих се.

— Хм, значи наистина е била студено, а не ми се е сторило.

— Помня, че си облякох сакото, защото ме втресе.

Стори ми се, че чувам звук от подръпване на струна — далечен, но отчетлив.

— Студено беше като в хладилник, въпреки че вратата непрекъснато се отваряше. Може би убиецът е усилил климатичното устройство, за да предпази трупа от разложение.

— Имам един чичо, дете може да си живее гол във фризер — като му отида на гости, все едно съм на Северния полюс. Може би Дюшам е бил като него.

— Всеки четвъртък годеницата на Дюшам се е връщала от дълъг полет с междинни спирания. Възможно е било самолетът да има голямо закъснение. Представи си, че убиецът го е знаел.

— Да допуснем, че имаш право. Но какво ще кажеш за трупа на Нелсън, захвърлен в парка в най-голямата жега? Ако онези двамата не са търсили уединено местенце да се изучат, нашият приятел буквално е щял да се свари. — Той отвратено сбърчи нос.

Замислих се. Опитах се да възкреса в паметта си местопрестъплението. Трупът, оставен под светлината на лампата. Страхът, изписан на лицата на зяпачите. Плувналите в пот бегачи за здраве, които наблюдаваха откъм улицата, като подскачаха от крак на крак.

Бегачи!

Криволичещата пътека, която минава по дължината на парка.

Изтичах до будката с телефонния автомат, грабнах указателя.

— Филипс, Филипс, Филипс — мърморех, докато с пръст проследявах имената.

Хари се намръщи:

— Съветничката Филипс ли?

— Тя живее близо до парк Баудъри.

Телефонирах на Норма Филипс, обясних за какво става въпрос. Тя беше олицетворение на учтивостта — изслуша ме търпеливо, помоли ме да изчакам, докато направи справка, после ми продиктува номера на някой си Картър Селърс и добави, че мога да ѝ се обаждам по всяко време — с удоволствие щяла да ми съдейства. Казах си, че при следващите местни избори непременно ще гласувам за нея, набрах номера.

— Домът на семейство Селърс — каза някакъв мъж. Освен гласа му чувах и други звуци — явно телевизорът беше включен.

Представих се и веднага преминах по същество:

— Господин Селърс, казаха ми, че сте от групата на най-запалилите бегачи за здраве в този квартал.

Той се засмя:

— Така е. Нарекли сме се „Нощни рейнджъри“. През деня всички сме заети, затова два пъти седмично се събираме и правим крос из околността.

— Имате ли определен маршрут?

— Да. Дължината му е около пет километра.

— Минавате ли през парка?

— Естествено.

— В четвъртък вечер щяхте ли да минете през парка, ако не беше убийството?

— Да — приблизително в 10:45.

— Не думайте! Толкова ли стриктно се придържате към графика?

— Един възрастен съсед, който ни наблюдава от верандата си, ни нарича „влака на Мусолини“, защото винаги минаваме по едно и също време.

— Всеки четвъртък ли?

— Ако ще и камъни да ваят, бягаме във вторник, четвъртък и неделя.

Проведох още един разговор с човек, когото ми беше неприятно да безпокоя, после се обърнах към Хари:

— Черил Нотс, годеницата на Дюшам, казва, че климатикът бил настроен на десет градуса. Сторило ѝ се странно, защото с него имали разногласия само заради температурата в къщата — предпочитала да е по-хладно, но той бил зиморничав.

Партньорът ми кимна — започваше да се досеща накъде бия.

— Убиецът не може да регулира температурата в парка, но при подготовката на престъплението е забелязал, че „Нощни рейнджъри“ минават от там...

— Точно в 10:45 — прекъснах го. — Оставил е мъртвеца под светлината не само за да се изфука...

— Но за да осигури възможно най-бързото му вкарване в хладилника, за да няма никакво разложение. Което ме навежда на друга мисъл. Кой вижда трупа, след като го открият? — Много добре знаех отговора, но изпитвах необходимост да го чуя.

Хари заизброява на пръсти:

— Първо идват ченгетата. След това — съдебният лекар, криминалистите, детективите, шофьорите на линейки. Събират се зяпачи...

— А след това?

— Служителите в моргата, патолозите, отново детективи, хората от погребалното бюро.

— Да предположим, че убиецът изпраща послание до някого „по веригата“. Спокойно можем да изключим минувачите и персонала на службата по противопожарна охрана и „Бърза помощ“. Също и от погребалното бюро.

— Остават служителите в моргата и криминалистите. И ние, разбира се.

Престорих се, че не съм чул:

— Какво каза? Повтори.

Той чукна с нокът по чашата си.

Дзън!

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

— Започнах да пия преди две години, когато брат ми почина. Не, не да пия, а да се напивам. Честно казано, имам слабост към алкохола още откакто на шестнайсет години изпих първата си бира. Под влиянието му се чувствах... как да се изразя... умна и красива. Получавах отлични оценки, момчетата ме харесваха, но все се мислех за кръгла глупачка. Все едно се преструвах.

С Ейва бавно вървахме по брега. Минаваше полунощ, наоколо нямаше жива душа, бяхме само ние двамата, вълните и лекият полъх на ветреца. Сухият пясък скърцаше под стъпките ни.

— Да, вече ми каза, че си имала брат. Как се казваше... Лони ли?

— Лейн. Беше с четири години по-голям от мен. Наричах го Дим, защото се движеше леко и безшумно. Случваше се да чета на верандата, той неусетно заставаше до мен, посочваше облак, започваше да описва формите, които вижда в него...

Тя заразказва още щом се прибрах — поток от несвързани изречения, общото между които бе само желанието ѝ да ги изрече. Почувствах, че иска да говори за пристрастеността си към алкохола, да я анализира; да се научи как да се скрие, когато призрачните мълнии засъскат в съзнанието ѝ, как да отведе в земята електричеството, без да пострада.

— Понякога часове наред гледахме облаците. Обичах да го гледам, докато рисува... Беше невероятен художник — не хлапе, което се опитва да рисува... Притежаваше невероятен талант и прозрението на гений. Вкъщи имам шест негови картини.

Спомних си прекрасните образци на абстрактна скулптурна живопис, които бяха привлекли вниманието ми — овладени експлозии от цветове, изпълнени с оптимизъм.

— Видях ги. Привлякоха ме като с магнит.

— Любимата ми е онази до канапето. Наречена е „Врани“. Като се каже „врани“, повечето хора виждат грабливи черни птици. Но враните на Лейн са червени, златни и зелени, защото умееше да вижда

красотата, оставаща скрита за простосмъртните. Ето защо часовете, които прекарвах с него, бяха най-прекрасните в живота ми. Докато следвах, често ми гостуваше — понякога си мисля, че ако не беше той, нямаше да издържа. Когато бяхме заедно, се чувствах някак... пожива.

— Как така е починал толкова млад?

Тя спря. В далечината видях падащи звезди, фойерверки! Наближаваше Денят на независимостта, хлапетата вече се подготвяха за празника.

— Самоуби се. Оказа се, че години наред е страдал от депресия и е посещавал психиатър. Смъртта му разби сърцата ни.

Гледах падащите звезди и не продумвах.

— Отново и отново си спомнях миговете, когато изглеждаше толкова щастлив. Не подозирах, че в душата му се е загнездил рак, който е продължавал да расте, докато не ни го отне... Тогава буквално се разпаднах. Гневът ми към несправедливата съдба ме подтикна към алкохола; прекъснах следването, месеци наред се напивах до забрава. От факултета по медицина проявиха разбиране — знаеха за смъртта на брат ми и смятаха, че съм прекъснала, за да превъзмогна скръбта.

Прегърнах я през раменете:

— Борила си се. Но си избрала неподходящ начин.

— После започнах работа тук... ала брат ми го нямаше, за да му се обадя и да споделя с него страховете и притесненията си, а той да ме увери, че всичко ще бъде наред. Случваше се да се прибера след тежък ден и поредното конско от доктор Пелтиър — първата ми работа беше да си наляя питие... после всичко ми се губеше. На сутринта се събуждах с махмурлук, празната бутилка беше на масата. Полагах усилия да не пия през седмицата, но дойдеха ли почивните дни, не издържах на изкушението. После толкова се срамувах от себе си, че отново... — Тя наведе глава. — Да му се не види, лекарка съм, познавам последствията от пристрастяването към алкохола, а пия до забрава. Абсурдно е, нали?

Замълчахме и се загледахме във фойерверките, които очертаваха сребристи дири в мрака, после тръгнахме обратно към къщата. Още преди да видя колата на Хари, чух тромпета на Луис Армстронг. Партньорът ми седеше на капака на раздрънканото си червено волво

комби и пиеше бира направо от бутилката. Чу стъпките ни по пясъка, пресегна се и намали касетофона.

— Извини ме за неочакваното посещение, Карс, но спешно трябва да обсъдим нещо.

Реших, че е редно официално да го запозная с моята „гостенка“:

— Хари, това е Ейва Даванъл. Ейва, запознай се с Хари Нотилъс.

— Присъствал съм на няколко аутопсии, извършвани от доктор Даванъл — поусмихна се той.

— Сигурно сте ме помислили за много заядлива. Понякога съм в ужасно настроение.

— Не съм забелязал, доктор Даванъл. Гледам да съм по-далеч, когато се режат трупове.

Изкачихме се по дървената стълба, Ейва заяви, че отива да почете книгата, която ѝ бяха дали от „Анонимни алкохолици“. Хари седна на канапето, приведе се и прошепна:

— Има ли признаци на подобрение, Карс?

— Още е много рано, но тази вечер за пръв път заговори за заболяването си. Според Мечока това е добър признак. Какво те води в скромния ми дом, братко?

Той презрително изгледа чашата чай с лед, която му подадох.

— Имаш ли нещо по-силно?

— Алкохолът е на сигурно място в багажника на колата ми.

— Една чашка скоч ще ми дойде добре.

Колата ми беше паркирана под къщата. Взех бутилка „Гленливет“, течността избълбука — спомних си как претърсих автомобила на Ейва и намерих бутилката с водка. Чух скърцането на дъските в спалнята — гостенката ми крачеше напред-назад.

Имаше отлив, вълните тихо се плискаха на стотина метра от мен. Вслушвах се в стъпките на Ейва и се надявах да намери покой в скромния ми дом. С цялото си сърце желяех убежището ми да ѝ помогне да намери покой, както помогна на мен.

През първата година в университета ми дойде до гуша да отговарям с лъжи на въпроса „Роднина ли си на...“, затова смених фамилията си от Брайдуел на Райдър по името на Албърт Пинкам Райдър — художник от 19 век, прочул се с картините си, на които са изобразени мъже в малки лодки сред бушуващ океан. Смяната на името беше само една от многобройните промени, с които целях да

забравя незабравимия факт, че съм син на жесток садист и брат на убиец на пет жени.

Заряха университета, записах се във флота, после поднових следването и сменях специалностите, както се сменят обувки, докато задълбах в психологията. През леглото ми премина върволица от гаджета. Непрекъснато сменях прическата си, колите, списанията, които четях. За една година пет пъти смених жилището си. Накрая избрах ново име.

Но всяка сутрин се събуждах същият.

Майка ми почина. Възнамерявах с част от наследените пари да си купя каравана, а с остатъка да преживявам криво-ляво. Когато спиш по дванайсет часа на ден, не са ти необходими Бог знае колко средства. Веднъж отидох на риболов и видях къщата. Огледах я внимателно — стълбовете в основата ѝ бяха здрави, прозорците — големи, от терасата се разкриваше изглед към безбрежния океан. На вратата висеше табелка с надпис „Продава се“.

Непрекъснато мислех за къщата, дори я сънувах — понякога като постройка, друг път като рицар с шлем със забрало. След две седмици я купих, като си давах сметка, че трябва да си намеря работа, за да я поддържам. Спомних си думите на Хари, че от мен ще излезе добро ченге, и постъпих в полицията. Работата ме удовлетворяваше, освен това ми позволи за пръв път да видя онова, което години наред е било пред очите ми.

Само за няколко месеца разбрах, че нещастията, с които ежедневно се сблъсквах, са резултат от неспособността на хората да се откъснат от миналото си. Обидите прерастаха в свади, които завършваха със смъртоносни изстрели. Наркоманите неумолимо вървяха към гибелния си край, след всеки арест отново бързаха да посегнат към дрогата. Наблюдавах как проститутките безпомощно се вкопчваха в сводниците, които след време щяха да ги убият или да станат причина за смъртта им. „Не го правете — копнеех да извикам на хората, кривнали от правия път. — Спрете. Размислете. Съдбата ви може да бъде различна. Миналото е само низ от спомени, то не властва над вас. Променете се, преди да е станало прекалено късно.“

Един от аспектите на разместването на пластове на самоосъзнаването — на прозрението, ако щете — е, че то не се поддава на описание. Затова само мога да кажа, че през един обикновен

следобед преди хиляда петдесет и два дни от металното сандъче, скрито в дъното на дрешника ми, извадих ножа с черна дръжка, който Джереми забиваше в квичащото прасенце, а по-късно бе скрил в мазето на къщата ни. Скрих го в пазвата си, качих се на ферибота, а по средата на пътя го хвърлих във водата, за да потъне при останките от корабите, потопени през войната.

После се върнах в дома си, който е тук, в настоящето. Мисля, че ако сме затворени в тъмницата на миналото, ние сме и тъмничарите.

Отново чух стъпките на Ейва. Изпитах непреодолимо желание да я докосна, казах си, че реагирам като хлапак, но все пак протегнах ръка към гредите над мен. Те са неодялани и покрити със сол, ала ми се стори, че докосвам свещена реликва, в която са съчетани човешката слабост и непоколебимата вяра.

Вратата се отвори, в мрака чух гласа на Хари, който ме викаше.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Налях му скоч със сода, седнахме в дневната. Той обгърна с длани чашата и зараказва:

— Познай какво стана, след като ти си тръгна от „Фланаганс“. Цъфна Рия Плейт.

— Аха, сещам се. Работи в правния отдел, нали?

— Същата. Много е секси, същинска тигрица. Заговорихме за това-онова, споменах „Бейсайд“. Тази вълшебница Рия каза, че не е проблем да открием компанията — със сигурност била в щатската база данни. Докато се усетя, извади малък компютър, включи го в контакта, изящните ѝ пръсти полетяха по клавиатурата и... бинго! „Бейсайд Кънсалтинг“ — компания, основана преди две години, един собственик. Предмет на дейност — оценка на медицинско оборудване. Каквото и да означава това.

Сякаш електрически ток пробяга по гръбнака ми. Приведох се:

— Един собственик. Обичайно е за малките фирми. Продължавай.

Хари се загледа в грамаданските си мокасини и поклати глава.

— Хайде, изплюй камъчето — настоях.

— Мисля, че е станало някакво объркване.

— Какви ги говори...

Той ме погледна.

— „Бейсайд Кънсалтинг“ е собственост на доктор Клеър Пелтиър.

Дъхът ми секна. Затворих очи, чух бръмченето на хладилника, шума от водата, капещата от душа в банята, дишането на Хари. Ейва беше в спалнята и вратата беше затворена, но я чух как прелисти на следващата страница.

— Обяснението е съвсем елементарно — промърморих.

— Доколкото ми е известно, доктор Пелтиър често пътува.

— Това ѝ е работата, Хари. Дава консултации, освен това посещава семинари и симпозиуми.

— Интересно дали е провеждала семинар с Нелсън в Билокси.

След като партньорът ми си тръгна, седнах на терасата, но още повече се изнервих — беше задушно, нападнаха ме пълчища комари. Легнах си, но не можах да заспя, съзнанието ми „прожектираше“ филми, които не исках да гледам, свързани с Нелсън и Клеър; отражения от далечни светове, сливащи се в зловеща сянка. Пружината в спалнята скърцаше; Мечока ме предупреди, че нощите ще бъдат кошмарни за моята гостенка, защото алкохолът поврежда вътрешния ни часовник и предизвиква кошмари. Навлякох тениска и шорти, почуках на вратата на спалнята, казах на Ейва, че и мен ме мъчи безсъние — ако иска, да будуваме заедно. Тя придърпа завивката до брадичката си, направи ми знак да легна до нея, двамата потънахме в благодатна забрава.

* * *

Кошмарите, които смуцаваха съня ми, ме напуснаха едва когато навън започна да просветлява. Ейва още спеше, притиснала юмруци към брадичката си. Безшумно станах от леглото, за да не я събудя.

Почувствах се освежен едва след като дълго плувах след вълните, изстудени от крайбрежно течение. Току-що изгрялото слънце бе обкръжено от мъгляв ореол, въздухът вече се нажежаваше. Отмих под душа солената вода и отидох в кухнята. Лъхна ме ароматът на кафе; Ейва четеше вестник. На масата до нея имаше чаша портокалов сок и чиния с препечени филийки.

— Наблюдавах те — промълви тя. — Защо плуваш толкова навътре вместо по продължение на брега?

— Карам право напред, докато се уморя, после се връщам.

Ейва вдигна вежда.

— Мразя физическите упражнения — обясних. — Ако не продължа да плувам, ще се удавя — има ли по-добър стимул?

Тя поклати глава:

— Едва ли ще ми повярваш, но те разбирам.

Изпитателно я изгледах и отбелязах:

— Изглеждаш по-добре.

— Сигурно е от облеклото. — Носеше розова тениска без ръкави, бял панталон, косата ѝ беше прибрана със златиста шнола. — Небрежна елегантност, подхождаща на алкохоличка, която се мъчи да се отърве от вредния навик.

— Не говоря за дрехите. Вече не си толкова бледа и...

— ... ръцете ми не треперят. — Взе чашата с кафе, отпи от нея, остави я обратно на масата. — Спах добре. — Друг път, когато ми е зле... мамка му, след тежък запой, почти не мигвам. Но през нощта се събудих, чух дишането ти, казах си, че съм в безопасност, и отново заспах.

Застанах зад нея, започнах да масажирам раменете ѝ. Тя леко обърна глава, допря страна до опакото на дланта ми. Слънцето се издигна в небето, ярките му лъчи проникнаха през завесите, във въздуха затанцуваха хиляди златисти пращинки, все едно проблясваха миниатюрни фойерверки. Изведнъж ме обзе странно спокойствие.

— Много мислих за разговора ни през първата вечер, когато дойдох тук — продължи Ейва. — Разбира се, тогава не бях на себе си, но си спомням, че обсъждахме физическата прилика между Дюшам и Нелсън.

Седнах до нея:

— Каза, че спокойно биха могли да бъдат близнаци или братя, само дето Дюшам явно е бил запален по фитнеса.

— Хрумна ми още нещо. — Тя отпи от сока. — На втория ден след откриването на новата морга докараха мъртвец с тежка черепна травма — деветнайсетгодишен младеж, когото някакви купонджии на открито намерили на полето и се обадили на щатските полицаи. Аз направих аутопсията.

Спомних си инцидента, но убийството беше извън нашата юрисдикция, затова не му бях обърнал внимание.

— Структурата на тялото му беше досущ като на обезглавените, кожата му също бе гладка като кадифе.

— А мускулатурата?

Беше като на Нелсън. Резултат от тренировки с тежести, благодарение на които мускулите на ръцете и раменете се подчертават, но не стават като на културистите.

— Каква беше причината за смъртта?

— Главата му беше смазана с някакъв тежък объл предмет. Ако се съди по раните — с голям камък или нещо подобно.

* * *

Обадих се на сержант Клинт Тейт от окръжната полиция; оказа се, че той е на поредното дежурство с патрулната кола. Връзката беше ужасна, всяка дума на Тейт беше придружена от прашене, все едно някой мачкаше целофанов плик.

— Някакви хлапета си бяха устроили рейв купон в един бостан — обясни той. — Винаги разбираме за тия щуротии едва след като са свършили, пък и да знаеме предварително, пак не можеме да направиме кой знае какво. Келешите плащат на някой фермер няколко стотачки наем, домъкват генератор, включват прожекторите и уредбата и си устройват джамборе. Човекът, за когото говориш, е студентче на име Джими Фериър. Няма досие при нас. Предполагам, че е чул за купона и е решил да види как е. Още разследваме убийството му, ама досега нямаме нищичко налице.

— Как е станало?

— Предполагаме, че Джими е настъпил някого по мазола и този някой с всичка сила го е цапардосал по главата. Намерили са го в горичката на около двеста метра от бостана, където е бил купонът. Не е умрял веднага.

— Кой го е открил?

— В два през нощта някой се обади в полицията. Преправял си гласа, та не станало ясно дали е момче или момиче. Обаче си личало, че хлапето се е подмокрило от страх. Сигурно се е надрусало, отишло е да пусне една вода в горичката и се спънало в мъртвеца.

— Имаше ли е нещо необичайно по трупа? Белези... или признаци, че някой се е опитал да го обезглави?

— Спомням си само, че дрехите бяха... — Чуха се няколко силни изпуквания, гласът на Тейт ту се усиливаше, ту заглъхваше, като че ли той бе обгърнат от пламъци. — ... разкопчан... шията.

— Връзката е много лоша, сержант. Повторете, ако обичате.

— Казах, че панталонът беше разкопчан, ризата — запретната до шията.

— Имате ли някакви предположения? — изкрещях, за да съм сигурен, че ще ме чуе. Той въздъхна:

— Представете си двеста полуголи наркоманчета сред гората, детектив. От това по-идеално място за убийство, здраве му кажи.

* * *

— Като свъшиш, Каасън, остави папките на бюото ми — изчурулика Вира Брейдън.

Кимнах и тръгнах към едно от помещенията, в които се провеждаха съвещания. Тази сутрин нито Клеър, нито Уил Линди бяха на работа. Вира обясни, че са на някакво обсъждане на бюджета и не се знаело кога ще се върнат.

В папката с протокола от аутопсията имаше снимка на Фериър. Лицето му бе четвъртито, с възголяма брадичка, покрито с младежки пъпки. Ушите му бяха щръкнали, косата му беше оформена в пънкарска прическа. По устните и зъбите му беше полепнала пръст. Взех друга фотография, на която беше сниман в цял ръст, поставих я до снимката на Нелсън.

Телата бяха като на близнаци, еднакви бяха дори зърната на гърдите. Само дето под пъпа на Фериър имаше малка татуировка на риба меч.

Извадих снимката на Дюшам и я сравних с другите. Все едно видях тялото на трети брат — може би малко по-възрастен, по-силен, с по-добре развита мускулатура. Отместих я и се съсредоточих върху фотографиите на „близнаците“.

Защо престъпникът е обезглавил Нелсън, не и Фериър?

Доколкото виждах, единствената разлика помежду им беше татуировката, но тя изглеждаше съвсем обикновена — вероятно беше направена набързо в някое от ателиетата, предлагащи „Тениски и татуировки“. Отделих снимките на Фериър в едър план. Посмъртните петна бяха от дясната му страна, на която беше лежал.

Разгледах фотографиите на Нелсън. Също като при Дюшам посмъртните петна бяха по гърба му. Забелязах две по-тъмни петна на гърдите на Фериър, отново прегледах всички негови снимки в едър план. Отблизо петната приличаха на синини.

Чух стъпки в коридора, машинално понечих да скрия снимките, после осъзнах, че е глупаво. Вратата се отвори, на прага застана Уолтър Хадълстоун. Очите му ме пронизаха като червени прожектори, после се преместиха върху фотографиите. Той изръмжа, обърна се и изчезна — може би се върна в ковчега си.

Прочетох заключението от аутопсията на Фериър — струваше ми се, че чувах как Ейва диктува за протокола. „Забелязват се контузии по гърдите, предизвикани от силни удари преди смъртта и вероятно нанесени с марафонка или друга спортна обувка: два силни ритника, докато жертвата е лежала на земята...“

Опитах се да си представя сцената.

Полуголи младежи, напомнящи диваци от някакво племе, плувнали в пот, танцуват до забрава. Един се спъва в нещо, приятелите му избухват в смях, помагат му да стане, обсипват го с целувки и нежности. Обич, предизвикана от наркотика „екстази“. Встрани от танцуващите седи момче с възголяма брадичка и пие бира — явно се чувства не на място, изолирано от компанията. От мрака на гъстата гора излиза сянка и се плъзва към него. Шепне му, подава му нещо: „Ела, приятел, да си направим купон, бъди печен като другите...“

Препъват се между увивните стъбла на дините, заобикалят сношаваща се двойка и някакъв човек, който шепнешком обяснява на една диня кой е Бог. Сред младежите, обезумели от наркотици и гърмящата музика, Фериър и спътникът му остават незабелязани. Навлизат в гората, огънят, около който танцуват купонджиите, остава в далечината. Спътникът, който се движи зад Фериър, го потупва по рамото. Младежът се обръща, следва удар, от който главата му сякаш експлодира от болка, устата му се напълва с кръв. Пада по хълбок след гъстите хрусталаци. Сянката носи джобно фенерче, и рапидограф, в пазвата си е скрила остър нож. Запретва ризата на Фериър, смъква панталона му, подготвя се да пише...

Татуировка!!!

Почти под пъпа. Цветовете — син, червен, зелен — се открояват върху розовата плът, загрозяват иначе съвършеното тяло. Грешка, фатална грешка! Трудът му е отишъл на вятъра.

Убиецът побеснява от гняв, два пъти изритва младежа, смазва главата му с камък и го оставя да умре; спомените се изцеждат като

кръв от мозъка на жертвата, докато остава само първичният инстинкт — като болно животно гълта пръст, за да се излекува...

Събрах снимките и другите документи, занесох папките на Вира. Тръгнах си, но изведнъж се обърнах и щракнах с пръсти:

— За малко щях да забравя — трябва ми графикът за аутопсиите, които са били направени през май.

Вира намести очилата си:

— Документацията се съхранява в каатотеката в кабинета на доктор Пелтиъ. Само тя има ключ.

Свих рамене:

— Не е спешно. Ще го прегледам следващия път.

На излизане минах край кабинета на Клеър. Вратата беше отворена, надникнах вътре — знаех, че я няма, но исках да почувствам присъствието на жената, от която се възхищавах и която мислех, че познавам.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Не отидох на рейв купона — каза Дейл Макфетърс и поглади рехавите си мустачки. — Онази нощ бях на смяна — изкарвам по някой долар в „Пица Джанкшън“. — Главата му беше обръсната, вероятно наскоро, ако се съдеше по машиналния жест, с който той приглаждаше невидимите си къдрици. Закръстосва стаята, като докосваше ту несъществуващата си коса, ту сребърната си обичка. Панталонът му изглеждаше така, сякаш поне двайсет години не е виждал ютия. Младежът беше гол до кръста, всеки желаещ можеше да преброи ребрата му. — Като нищо щяха да ме пречукат, ако не бях на работа.

Апартаментът се помещаваше в евтин жилищен блок близо до университета. Мебелите, които, взети заедно, едва ли струваха повече от двайсет долара, бяха боядисани в яркожълто като стените и таваните — изпитвах усещането, че се намирам във вътрешността на лимон.

— Убиецът е набелязал Джими, не теб. — Приведох се към него, паянтовият стол заплашително изскърца. — Трябва да разбере защо.

Макфетърс разпери ръце. Забелязах, че има мръсотия под ноктите — надявах се да не съм хапвал пица, приготвена от него.

— Казах на щатските полицаи каквото имаше за казване — заяви.

— А сега ще го разкажеш на мен. Честита Коледа.

Той се тръшна на разнебитеното кресло, вероятно извадено от контейнер за смет:

— Няма нищо за разказване.

— Джими имаше ли среща с някого?

— Не знам.

— Ходеше ли с някое момиче?

Макфетърс се втренчи в жълтия таван, поглади рехавата растителност над горната си устна.

— Хич не му вървеше с гаджетата, макар много да му се искаше. — Изсмя се, стори ми се, че чувам специфичния звук, който издават

тюлените. Ако плеснеше с ръце, като нищо щях да му подхвърля риба.

— Опитвал ли е да се запознае с жена чрез обявите във вестника? — попитах.

Макфетърс ме изгледа, стана, отиде в стаята на Фериър. Донесе стар брой на „Нюзбийт“, разгърнат на страницата с обяви за запознанства:

— Беше до леглото му. Непрекъснато четеше обявите, все се канеше да отговори на някоя, но... — Той сви кокалестите си рамене.

— Значи не е събрал смелост, така ли?

— А, не съм сигурен. Ама като знам колко беше задръстен...

— Вещите му още ли са тук? — прекъснах го.

— Техните казаха, че ще ги вземат, обаче така и не дойдоха.

— Може ли да хвърля едно око? — попитах и се изправих.

Той махна към вратата:

— Влизай, без да чукаш.

Озовах се в типична студентска стая. По стените имаше плакати на някаква група, за която не бях чувал — кльоцави хермафродити с черни дрехи и тежък грим, подчертаващ намръщените им физиономии. Леглото не беше оправено, до бюрото, на което имаше компютър и купчина учебници, бяха нахвърляни дрехи за пране. Гирички и щанги стояха на пода до гимнастическата пейка. Дрехите в гардероба бяха като онези, които носят повечето младежи; в единия ъгъл имаше сак с маска, плавници и шнорхел от скъпа марка.

Отворих най-горното чекмедже на бюрото. Моливи, писалки, кламери, залепващи се листчета, график на лекциите. Малка снимка, поставена в рамка, на Фериър с родителите и по-малката му сестра, фотографирани бяха на фона на някаква планина, и четиримата се усмихваха, примижавайки срещу слънцето. Интересно, че снимката не беше на шкафчето, за да я виждат съквартирантът или гости, а бе скрита между канцеларските материали. Едно след друго заотварях страничните чекмеджета. В първото имаше тетрадки с лекции, във второто — стек бира „Корс“ и неотворен пакет с презервативи.

„Купонясвай, Джими, където и да си“ — помислих си.

Включих компютъра, прегледах директориите — нямаше нито една, наречена примерно „Обяви“ или „Нюзбийт“. Започнах да преглеждам файловете и се натъкнах на един, назован „Личпис“. Оказа се, че названието е съкращение от „Лични писма“, а във файла се

съдържаха седем отговора на обяви от „Нюзбийт“. Всеки представляваше вариация на една тема:

Драга (номер на обявата),

Видях обявата ти в „Нюзбийт“ и искам да се запознаем. Казвам се Джими и съм студент в Щатския университет, специалност „Компютърни технологии“. **ОБОЖАВАМ** океана и гмуркането, ако не бяха лекциите и изпитите, всеки ден щях да бъда на плажа. Наглед съм доста свит, но ставам огън-момче, ако съм в подходяща компания. Очите ми са синьозелени, косата ми е тъмнокестенява, любител съм на фитнеса. **ИЗГАРЯМ ОТ ЖЕЛАНИЕ** да се запознаем. Близо до университета има заведение, наречено „Чашката“, където в сряда, петък и събота свирят добри банди. Ако искаш, може да се срещнем там или където пожелаеш. Надявам се да се свържеш с мен.

Джими.

PS. Прилагам моя снимка, фотографиран съм — както се досещаш — **НА ПЛАЖА!**

Дигиталната снимка на Фериър беше монтирана в рамка, украсена със сърчица, от която някой по-опитен човек би се засрамил. Увеличих изображението на 200 % и разгледах фотографията, направена приживе.

Възможно е момичета на осемнайсет-деветнайсет години да останат закръглени и пухкави, но в повечето случаи на тази възраст лицата им са като на зрели жени. Младежите се източват по-бързо, особено ако тренират, обаче колкото и да се стараят да изглеждат по-възрастни, физиономиите им остават детски. Наболата брада не прикрива погледа, което показва до каква степен всичко зависи от очите. Джими Фериър беше от най-безнадеждните случаи — тепърва му е предстояло да заприлича на зрял мъж; знаех, че на деветнайсет години е изглеждал по същия начин, както и на дванайсет. Само тялото му отговаряше на възрастта му. Усърдните тренировки с щангите бяха

дали резултат — мускулите му бяха ясно очертани, раменете му се бяха разширили.

Внимателно разгледах снимката... и забелязах нещо, което отначало не се набиваше на очи — татуировката липсваше.

* * *

— Смяташ, че Кътър ги е избирал по обявите ли? — попита Хари.

Скръстих ръце зад главата си, загледах се в тавана на купето. До лампичката се мъдреше отпечатък от подметка. Изглеждаше с моя размер. Зад нас някой натисна клаксон, Хари натисна газта.

— Само предполагам. Дюшам и Талмидж са се запознали чрез обявите в „Нюзбийт“. Оказва се, че и Фериър ги е чел.

Партньорът ми вдигна очи към огледалцето за обратно виждане:

— Какво ще кажеш за запознанството на Нелсън с Тери Лосидор? Доколкото си спомням, срещнали са се в някакъв клуб.

— Това момиче послъгва. Интересно защо.

Хвърлих на седалката до него разпечатката на писмото на Фериър със снимката му. Хари я разгледа, докато шофираше.

— Къде е татуировката?

— Още не са му я направили.

Той се обърна за миг и озадачено ме изгледа.

— Може би убиецът не е „получил“ човека, когото е искал.

Хари се позамисли, после кимна:

— Татуировката е съвсем скорошна.

— Кътър го избира по снимката, на която татуировката липсва — заразсъждавах на глас. — Примамва го, убива го, но когато смъква панталона му, за да започне да пише...

— ... го очаква изненада.

— Поради някаква причина глупавата рисунка му е попречила да обезглави Фериър.

— А може би са го прекъснали... Мамка му! — Той рязко завъртя волана.

Стиснах очи, очаквайки да чуя стържене на метал, но като по чудо сблъсъкът с другата кола се размина.

— Според сержант Тейт престъпникът би могъл да направи каквото пожелае — отбелязах.

— Джери е имал татуировка, Карсън, въпреки това е бил обезглавен. Как ще го обясниш?

Представих си снимките на трупове в моргата, мислено ги прегледах.

— Посмъртните петна — прошепнах. Побиха ме тръпки, обзе ме познатото усещане, което подсказва, че наблизо има невидима линия и трябва да вървим напосоки с протегнати ръце, докато я докоснем.

— Жертвите са били по гръб, Хари. Така кръвта се е стичала само там, отпред не са оставали петна. Той ги оставя по гръб не само за да пише върху тях — за него е важно как изглеждат отпред.

— Рисуване по тялото... — замислено промърмори той — ... тялото като форма на изкуството. Може би именно това е целта му. Съвършеният труп, чрез който да предаде на някого съвършеното послание.

— Съвършеният пратеник! Боже мой, ами ако трупове са възплъщения на самия него?

— Негови копия ли?

— По-скоро нещо като... дубльори.

Нещо като паяжина се плъзна върху дланта ми. Стиснах юмрук, но тънката нишка се изплъзна. Споделих с Хари намерението си да помоля Уил Линди да ми осигури достъп до графика за аутопсиите, после насочихме вниманието си към Фериър и връзката му с „Нюзбийт“. Посочих разпечатката от файла в компютъра му:

— Имаме датите, на които той е отговарял на всяка обява, но не разполагаме с копие от броевете на вестника.

Той сбърчи вежди:

— Само обявите ли ти трябва? Смятах, че те интересуват адресите на подателите.

— Архивите са изпепелени, но по номера в обръщението знаем на кои обяви е отговарял Фериър. Няма да се учудя, ако сам си ги е измислил.

Хари се засмя, плесна с ръце:

— Спомняш ли си онзи тип във фломатон, колекционера на географски карти? Миналата година във вестника имаше дописка за него — жилището му буквално било претърпкано с тях.

Разбира се, че си спомнях — беше прекалено странно, за да го забравя. Бях изрязал статията и я бях скътал в папката с етикет „Шантав свят“.

— Човекът притежавал карти от всяко кътче на земното кълбо — Токио, Мурманск, Улан Батор. Сателитни, геоложки и топографски карти, карти за гъстота на населението в даден район, на брой на кучетата на квадратен акър.

— Като психолог как би определил поведението на такъв човек?

— Като вманиачаване. Дори като лудост в зависимост от смисъла, който придава на обектите.

Хари рязко удари спирачки, направи обратен завой.

— Като стана дума за смисъл... искам да видиш нещо и да ми кажеш наистина ли съществува.

ДВАЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Двуетажната къща, облицована с дърво, се намираше в дъното на голяма поляна, обрасла с бръшлян — увивното растение обгръщаше стволите на дърветата, стълбовете на електропровода, завладяло беше пространството пред къщата. Паркирахме до разбития тротоар, минахме край два очукани велосипеда, облежани на едно дърво. На алеята за коли стоеше стар седан „Чекър“, който изглеждаше така, сякаш боята на купето се е изпарила. Един запален любител на коли веднъж ми каза, че когато тези автомобили, използвани като таксита, навъртят 800 000 километра, ги продават на мексиканската армия — мексиканците им монтирали оръдия и ги превръщали в танкове. Така и не разбрах дали ме занася.

Наблизо се намираше фабрика за преработване на скрап — чуваше се бученето на крановете, които спускаха металните отпадъци в товарните вагони. Въздухът бе наситен с миризмата на ръжда и солена вода. Хари почука на вратата на къщата, ала едва след минута резетата изщракаха. На прага застана възрастен плешив чернокож, който носеше избелял син гащеризон, бяла риза с оръфани маншети и черна папийонка. Невъзможно беше да се определи възрастта му — може би беше на шейсет години, може би на триста. Той направи дълбок поклон и каза:

— Нотилъс се появи. — Повтори го три пъти като заклинание.

Влязохме в антре с олющени стени. Вратата на стаята вдясно беше отворена — видях бюро и дъска за гладене. Върху нея имаше купчина вестници и ютия, сякаш излязла от магазин за антикварни вещи, от която излизаше пара. Надникнах в трите съседни стаи — бяха пълни с купища вестници, които стигаха почти до тавана. Старецът недоверчиво ме изгледа, сякаш се страхуваше да не го ухапя.

— Какво ми носиш? — прошепна. — Лоши вести от правителството ли?

В паметта ми възкръсна фраза от лекция по политология:

„Ако мога да избирам между правителство без вестници и вестници без правителство, без колебание ще избира втората възможност.“

Той се втренчи в мен, като че ли искаше да запомни лицето ми. Хвана ръката ми, дълбоко се поклони, допря чело до опакото на дланта ми.

— Знам същите песни като Томас Джеферсън — прошепна.

„Естествено“ — помислих си, но само кимнах.

Хари обясни какво търсим. Старецът ни поведе през лабиринт от стаи, свързани с толкова тесни коридори, че понякога лицата ни се допираха до пожълтелите вестници. Походката му беше странна — съчетание от плъзгане и подскоци, все едно прекосяваше поток, прескачайки от камък на камък. Вървахме бързо, за да не го изгубим от поглед. Сгънатите вестници бяха старателно подредени един върху друг — предполагах, че ако върху всяка купчина се постави нивелир, мехурчето ще се закове в центъра.

Погледнах заглавията — имаше броеве от местните издания във всички градове и градчета в Алабама: „Мобийл Реджистър“, „Дотан Бюгъл“, „Джаксън Дейли Нюз“, „Кълман Таймс“.

— Имаш ли „Ню Йорк Таймс“? — попитах — Или „Уошингтън Поуст“?

Той поклати глава:

— Не са моя отговорност.

Заизкачвахме се по паянтова дървена стълба, на всяко стъпало бяха натрупани стари броеве на „Монтгомъри Адвъртайзър“. От една пожълтяла заглавна страница победоносно се усмихваше Ричард Никсън. Старецът ни въведе в тъмна стаичка, включи осветлението и ни поведе към малка купчинка вестници в ъгъла.

— „Нюзбийт“ — каза, цитирайки невидим регистър в паметта си. — Седмичник, който излиза всеки четвъртък. Първият брой е от 11 май 1996 година. На 17 август 2002 вестникът престава да излиза поради финансови затруднения. През октомври миналата година новият собственик е подновил издаването.

Хари кимна:

— С твое разрешение искам да заемем последните броеве.

Старецът отново се поклони:

— За теб, Хари Нотилъс, съм готов на всичко.

Партньорът ми се наведе да подбере вестниците, а чернокожият ми прошепна:

— Преди пет години държах архива си в Мобийл. Инспекторите от общината обявиха, че има опасност от избухване на пожар и заплашиха, че вестниците ще бъдат изхвърлени на сметището. Хари Нотилъс намери тази къща и ни помогна да се преместим. — Изпод око изгледа партньора ми и все така шепнешком добави: — Може да бъде по-страшен от дявола, но понякога му порастват ангелски крила.

Тръгнахме обратно през лабиринта, Хари носеше с протегнати ръце броевете на „Нюзбийт“, все едно бяха корона, положена върху кадифена възглавничка. Старецът вървеше след него и одобрително кимаше. Минахме край купчинка вестници, нещо привлече погледа ми. Взех най-горния — съвсем нов брой на „Льо Монд“ — потупах стареца по рамото, вдигнах вежда, все едно питах: „Какво е това?“

— Забранено удоволствие — отвърна той и се усмихна като Мона Лиза.

* * *

Щом се върнахме в службата, изгоних от малката заседателна зала двама чистачи, които си убиваха времето с игралния автомат. Обадох се на Кристал Оливет-Толивър и я помолих да ми съобщи кодовете за обявите за запознанства. Тя възторжено посрещна новината, че можем да ѝ заемем копия от „Нюзбийт“, и не прояви любопитство, когато я помолих да ги изглади, преди да ги върне. Обясних на Хари кодовете и двамата се захванахме с преглеждане на обявите, като започнахме с номерата, посочени в отговорите на Фериър.

Забелязах, че той отдалечава вестника от очите си, за да прочете по-дребния шрифт.

— Отдалеча ли го още пет сантиметра, ще трябва да сложа очила — промърмори и прочете обявата: „24-годишна от бялата раса търси приятелство, а по-късно може би СВ с привлекателен, забавен и почтен мъж на възраст между 21–28. Обича разходките в парка и романтичните преживявания на брега на океана.“ Какво е СВ, Карс?

— Сериозна връзка.

Той презрително изсумтя:

— Аз пък си помислих, че е съкращение от „семейна възможност“. Казано с други думи, съобщение от необвързани жени, че искат да се омъжат и да народят куп деца.

— Фериър също е обичал да кисне на плажа. Може би е отговорил на обявата, защото си е въобразявал, че е намерил сродна душа.

Хари разгърна друг вестник:

— „27-годишна симпатична блондинка търси приятелство с човек (да бъде в добра физическа форма и да тренира редовно), с когото да ходят на кино, на ресторант, да се разхождат по брега на лунна светлина. Възможна СВ...“

— Още една любителка на романтичните плажни изживявания — въздъгнах. — Не ни е от полза.

Следващите четири обяви все едно бяха клонинги на първите. Обезсърчих се, болката отново запулсира в слепоочията ми. Партньорът ми взе последния брой на „Нюзбийт“. Разгърна го и зачете на ум, като плъзгаше пръст надолу по страницата. Изведнъж ръката му замръзна.

— Бинго! — прошепна, обърна вестника към мен, посочи обявата. В този момент разбрах, че понякога не само молитвите, но и кошмарите се сбъдват.

Дама от бялата раса, отскоро в града, търси партньор. Лудо желая мъж на възраст 20–30 години, висок минимум метър и осемдесет с тегло около осемдесет килограма. Гърдите му да не са окосмени, бицепсите му да са добре оформени, да е широкоплещест. Да няма белези от операции или други дефекти на кожата, коремът му да е плосък. Заемам престижна длъжност в голяма компания. Висока съм 1.68, тежа шейсет килограма; имам руса коса, дълги бедра, големи гърди и страст към необичайни сексуални приключения. В случай че сте женен или имате сериозна връзка, ще бъда много дискретна. Ако отговаряте на гореизброените условия, моля, изпратете писмо и снимка (държа да бъдете гол или по бански гащета, лицето може да не се вижда, ако сте срамежлив), не забравяйте да напишете номера на вашия телефон. Ще отговоря на всички писма, получени в разстояние на една седмица.

— Лицето може да не се вижда — отбеляза Хари, — защото скоро няма да го има.

— Колко ли души са му писали? — промърморих. Нахалството на престъпника бе изумително.

Партньорът ми се ухили:

— Само по ръст отговарям на изискванията, ама бих посветил цял ден да отговоря на такава дама.

— Значи Тери лъже — казах замислено. — Запознала се е с Нелсън чрез обявите. Кътър — също.

— Знам само две причини да послъгваш, братко — да загубиш нещо, ако кажеш истината, или да го запазиш чрез лъжа.

* * *

Този път Тери няколко секунди се взира през шпионката, едва след това вдигна предпазната верижка и отмести резето.

— ДЧЛЧ? — прошепна Хари. Питаше дали ще разиграем фарса, наречен „Доброто и лошото ченге“.

— Винаги съм си падал по класиката. Аз ще бъда ЛЧ.

Тери надникна през откренатата врата и промърмори:

— Какво обичате?

— Да отговорите на още няколко въпроса — сопнах се. — Отворете веднага!

— Ще ви отнемем само няколко минути, госпожице Лосидор — намеси се партньорът ми.

Тя ни покани в кухнята — след работа се беше отбила в супермаркета, бяхме я прекъснали, докато е прибирала покупките.

— Миналия път ви казах всичко — промърмори и пъкна под плота опаковка от дванайсет бутилчици диетична газирана напитка.

Облегнах се на стената до умивалника, а Хари взе да изважда продукти от хартиените пликосе и да ги подава на младата жена. Продължих атаката:

— Бяхме в „Ловен клуб“, госпожице Лосидор. Показахме снимката на Джералд, но никой не си спомни да го е виждал. Интересно — нали там сте се запознали? Бъдете добра да опишете

сервитьора или сервитьорката, които са ви обслужвали, за да ги разпитаме.

Тя се изправи на пръсти, за да сложи на най-горната полица бурканчето с фъстъчено масло:

— Не си спомням...

— Защо не ни казахте, че сте се запознали с него чрез обявите в „Нюзбийт“? — прекъснах я.

Тери залитна, изпусна бурканчето, то отскочи като топка.

— Здрави са тия пластмасови бурканчета — отбеляза Хари.

Тери се обърна:

— Запознахме се в „Ловен клуб“, това е!

— Лъжете. С детектив Нотилъс знаем истината, сега чакаме някой да ви я каже.

Тя се позамисли, изведнъж посърна, прегърби се, отпусна се на стола до масата. Изглеждаше така, сякаш играе роля в пиеса, поставена в гимназията.

— Имате право — промълви и ме погледна умоляващо. — Съжалявам.

— Съжалявате, че имам право, така ли?

— Съжалявам, че ви подведох. Исках само...

— Да отидете в затвора за възпрепятстване на работата на полицията!

Тери се втренчи в скръстените си ръце:

— Мама казваше, че обявите за запознанства са за хората, които повече се интересуват от секс, не от истинско приятелство.

— Сама ли си пишеш репликите, госпожице? — избухнах. — Или си наела хумористи? — Забелих очи, подигравателно се усмихнах. Може би и тези жестове бяха типични за герой от училищна постановка.

— Дръж се прилично, Карсън — смъмри ме Хари.

— Писна ми да дрънка глупости!

— Хей, я по учтиво! — озъби се Тери. — Намирате се в моя дом!

— О, да! Дома, в който живееш с господин Пухчо — продължих все така грубо. — Миналия път той ли трополеше в спалнята?

Тя настръхна:

— Събори една книга от полицата. Защо питате?

— Да не би да е станало грешка? Говорим за господин Пухчо с дългата бяла козина, който си пада по розовите нашийници, така ли?

— Не разбирам накъде...

— Интересно дали е същият господин Пухчо, когото видяхме да влиза у вас, след като си тръгнахме.

Устните ѝ се раздвижиха, но от гърлото ѝ не се изтръгна нито звук. Едва след няколко секунди си възвърна дар слово.

— Нямате право да се бъркате в личния ми живот! — възкликна. — Ако обичате, напуснете!

— Я кажи — заряза ли Джералд, след като ти сви мангизите, или продължи да го чука... да се срещаш с него?

Тя посочи вратата:

— Вън! И двамата!

— Няма да мръднем от тук, докато не чуем истината — изръмжах, пристъпих към нея. Тя вирна брадичка, но машинално отстъпи назад.

Хари ме потупа по рамото:

— Карсън, успокой се, остави ни да си поприказваме с госпожица Лосидор.

Отново се облегнах на стената и се намръщих. Той се обърна към Тери:

— Интересуват ни фактите, госпожо. Не желаем да ви създаваме неудобство.

Тя повтори казаното преди малко, все едно рецитираше заучени реплики. Когато за пръв път я видях, я помислих за мекушава, ала с всяка изминала минута се убеждавах, че съм сгрешил. Щеше ми се да проникна в душата ѝ, да разбера какво се крие там. Само че няхахме инструменти; разполагахме само с няколко камъчета и не знаехме в каква посока да ги запратим. Отдръпнах се от стената, хвърлих най-голямото:

— Бас дължа, че госпожицата знае какво е правил в Билокси хубавецът Джери. И на кого го е правил.

Оказа се, че съм улучил право в целта. Забелязах страха в очите, тя се помъчи да го прикрие, като изкрещя:

— Какви ги дрънкате?

— Виж какво, вече трима души са мъртви, убиецът ги избира по обявите в „Нюзбийт“. Защо не ни кажеш къде намери сексмашината

Джери?

Тери заговори, като размахваше пръст при всяка дума:

— Вие... сте... шибани... откачалки!

Хари застана помежду ни:

— Карсън, така до никъде няма да стигнем. Излез и се успокой.

Тери се разциври, той взе да я успокоява, аз се отдръпнах и застанах до кухненския плот. Върху него имаше пепелник, в който се въргаляха два фаса с червило по тях и нещо сивкаво, напомнящо какавида на насекомо. Бях виждал подобни „какавиди“ в пепелниците на гарата. Възползвах се от мига, в който Тери не ме гледаше, докоснах го с нокът.

Сърцето ми лудо затуптя, запитах се дали не се лъжа. Понечих да взема сивкавото топче, но в този момент Тери, която упорито се придържаше към версията за запознанството в „Ловен клуб“, отново обърна глава.

Гневно прекосих кухнята, изблъсках Хари встрани:

— До гуша ми дойде от тъпотииите ти, глупачко! Още една лъжа и ще те тикна в пандиза в една килия с поне двайсет лесбийки!

Тя изпищя и побягна към банята. Върнах се, грабнах от пепелника топчето, кимнах на Хари, който озадачено се блещеше, прошепнах:

— Да се изпаряваме.

Тери надникна през откренатата врата, заразмахва юмрук и заплаши, че ако веднага не напуснем дома ѝ, ще си имаме работа с адвокатата ѝ. Хари вдигна ръце, сякаш се предаваше, заднешком тръгна към външната врата, като се преструваше, че ме извежда насила:

— Отиваме си, госпожице Лосидор. Извинете за безпокойството. Днес колегата е малко кисел, но му е простено — сутринта умря любимият му пор. Благодаря, че ни отделихте време. Доскоро.

Качихме се в колата. Той се обърна към мен:

— Не знам какво целеше, но изпълнението ти беше достойно за „Оскар“. Намирисва ми, че госпоицата ни върти на малкия си пръст.

— А това на какво ти мирише? — Извадих от джоба си топчето.

Той го погледна:

— Прилича на мръсна дъвка.

— Грещиш, братко. Дъвкан вестник е. — Подхвърлих топчето върху дланта си. — Случайно да познаваш някой с шантавия навик да

дъвче хартия?

* * *

Като гледам, скоро ще ви препращат писмата на този адрес — намръщено подхвърли Бриско Шелтън. Надничаше през откренатата врата, но не беше свалил предпазната верижка. Носеше същата тениска и широкия панталон, с които бе издокаран при предишните ни посещения. Ако се съди по звуците, гледаше и същия порнофилм. Май му беше необходима отпуската от сегашния му живот.

— При предишния ни разговор споменахте, че сте видели човек, който от време на време е посещавал Нелсън.

От стаята женски глас изстена:

— Миличък, искам да те...

Шелтън пламна, наведе глава. Изненадах се, че още е способен да изпитва срам. Показах му снимката, която бях копирал от личното досие на Бърлю:

— Този ли е?

Жената нададе вик, подобен на тиролска песен. Управителят се намръщи, заговори по-високо:

— Тц. Този е много по-шишкав. Очичките му са потънали в сланина — чудно как още вижда.

През процепа му подадох фотографията:

— Разгледайте я, за да сте съвсем сигурен.

— Не е човекът, за когото ви казах. — Върна ми снимката и добави: — Тоя е голямо грозилище.

— Дебел и грозен. Бих казал, че грозотата му надвишава телесната му маса. А той е много як.

Пъхнах снимката в джоба си. Сега мъжът и жената на порнокасетата бяха в контрапунктна хармония — той ръмжеше, тя го насърчаваше с неприлични думи.

Шелтън вдигна вежда:

— Як като футболист ли?

— Висок е над метър и деветдесет, тежи някъде към сто и четирийсет килограма.

— Подрязвах живия плет откъм сградата, в която живееше Нелсън, и видях един тип да се качва в колата си. Трябва да е било преди седмица. Нямаше да го забележа, ако не беше същинска горила. Обаче не видях лицето му, защото беше с гръб към мен.

— А тази жена виждали ли сте? — Подадох му снимка на Клеър. Той дълго се взира в нея, накрая промърмори:

— Никога. Такава мадама лесно не се забравя.

Актрисата в порнофилма закрепва с цяло гърло, симулирайки оргазъм, партньорът ѝ я последва. Шелтън вероятно забеляза съжалението в погледа ми, защото гневно смръщи вежди. Благодарих му, той затръшна вратата под носа ми. Тръгнах да излизам, изведнъж Шелтън надникна навън.

— Хич не ми пука какво си мислите за мен, господин детектив Голяма клечка — изкрещя с треперещ глас. — Жена ми е в болницата, завързана за една от онези машини! Няма да ѝ изневеря, докато е жива!

Пътят от сградата до колата ми се стори безкраен.

* * *

Влязох в паркинга на моргата, видях, че лъскавият златист лексус на Клеър не е на обичайното си място, паркирах и изтичах в сградата. Научих, че са повикали доктор Пелтиър на местопрестъпление в Маунт Върсън, но скоро щяла да се върне. Уил Линди беше в канцеларията си, надникнах да му кажа „Добро утро“. Обширното помещение бе обзаведено с картотека и големи шкафове, дълъг бюфет, телевизор. Имаше дори нещо като килер, в който се съхраняваха видеокасетите.

Заварих Уил да ги подрежда върху една полица. Като ме чу да влизам, се обърна:

— Идваш да ми кажеш, че сте намерили проклетото нещо ли?

— Моля? За какво говориш?

— За масата, разбира се. — Той изпитателно ме изгледа. — Май не знаеш. Снощи е имало обир.

— Тук ли?

— Навън. — Линди поклати глава, изглеждаше едновременно озадачен и развеселен. — Някой е откраднал от склада маса за

аутопсии.

— На кого е притрябвало такава чудо?

Той сви рамене:

— Беше в кашон без надписи. Може би крадците са си мислили, че задигат хладилник. Умирам да видя физиономиите им, когато отворят кашона... ако изобщо разберат какво има вътре.

Представих си наркомани, насядали около металната маса, които се питат за какво ли служат жлебовете от двете ѝ страни.

— Откога правите аутопсии в склада? — пошегувах се.

Уил се засмя:

— Не остана време да я инсталираме преди официалното откриване — сглобяването е бавно, необходим е и водопроводчик. Тази седмица щяхме да... Не искам да те отегчавам с моите проблеми. Какво те води насам, детектив?

— Искам да погледна графика за аутопсиите през май.

— Аха — кой е бил тук и кой — на някое местопрестъпление.

— Именно.

— Гордея се, че имам богат архив, но тъкмо тези папки се пазят при доктор Пелтиър. — Той взе ключ от чекмеджето на бюрото си, заедно тръгнахме по коридора. Погледнах през прозореца, за да проверя дали Клеър не се е върнала. — Сигурно документите са ти необходими за някое разследване — продължи Уил.

Въздъгнах като човек, на когото му е омръзнало да се рови в безполезни книжа:

— Не е толкова важно, може да дойда друг път.

— О, не, ще ти услужа. Тези документи наричаме „Протоколи за дейността на просекторите“. Доктор Пелтиър много държи да се водят стриктно. Често работи на друго място, затова иска да се увери, че персоналът е налице, че отпуските не се застъпват и така нататък.

На бюрото на Клеър имаше ваза с цветя, чийто аромат изпълваше кабинета. Линди отключи един шкаф, извади папката, прекосихме коридора и влязохме в помещението с ксерокса. Уолтър Хадълстоун се беше надвесил над машината и надзираваше размножаването на някакви формуляри. Кимнах любезно, но преди да излезе, той се опита да ме изпепели с огнените си очи.

Линди направи копие на графика, върна папката в шкафа и отново се захвана с подреждането на видеокасетите. Тръгнах по

коридора, но видях Клеър да отваря входната врата. Нямахме къде да се скрия, освен в дамската тоалетна. След няколко секунди чух стъпките ѝ отвън. Шмугнах се в една кабинка, качих се на тоалетната чиния, като се питах какво ще кажа, ако тя случайно отвори вратата.

— Сега е най-подходящото време за изравняване на терена... — Клеър влезе в съседната кабинка и без да престава да разговаря с градинаря, задоволи естествените си нужди. Изчаках я да се отдалечи, после се промъкнах по коридора. Странно, но не се срамувах, колкото би трябвало.

Качих се в колата, сложих на коленете си разпечатката на графика, с пръст проследих датите.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стаичката в дъното на къщата, където винаги царяха тишина и усещане за безопасност, беше второто любимо място на господин Кътър. Разбира се, на първо място си оставаше корабчето. Въпреки че то изглеждаше по-различно от онова в детството му, всъщност двете бяха еднакви. Според неговата теория съдбата ти отнемаше нещо, може би променяше външността му, после отново го връщаше в живота ти.

Като корабчето. Като мама.

Напуши го смях. Придърпа напред стола на колелца, натисна няколко бутона, видя мама, която говореше... която го лъжеше, чу съвършеното ѝ произношение — нейната голяма гордост. Само с едно натискане на друг бутон я накара да преглътне думите си, те сякаш бяха засмукани обратно в съзнанието ѝ. Всеки път, когато я принудеше да го направи, изпитваше неописуемо удоволствие. Мама наклони глава към него. Той я накара да спре, после да я отчетне. Ах, с какво удоволствие би извил дългата ѝ шия!

— Бостън — каза. Повтори думата, като я разтягаше: — Босссстън. — Май беше постигнал желанния ефект. Произнесе по същия начин Коукъмо — и кратко, и протяжно. — Записа думите на картонче — вече можеше да ги използва. В момента вършеше най-трудната работа — седеше в мрака, гледаше филма, слушаше, анализираше. Времето, което бе отделил за набелязване на Момчето, Мъжа и Воина, беше маловажно в сравнение с тази задача.

Светлини и сенки, думи и образи. Мама и Лошото момиче.

Най-трудно му беше с епизода, в който Лошото момиче го молеше за пощада. Внимаваше да не се появи целият образ, защото момичето беше прекалено силно. В състояние бе да въздейства на съзнанието му, да го накара да мисли по различен начин, все едно бе изчезнал от едно място и се беше появил на друго.

Проклятие! Както правеше в момента. Пееше.

Той стисна клепачи, затаи дъх. С усилие на волята принуди сърцето си да възстанови нормалния си ритъм. Машинално се опитваше да разкопчее колана си, но спря навреме.

Най-важното е да се владее!

Да се владее.

Отвори очи, отново посегна към бутоните. Накара мама да преглътне думите си и също като черно слънце, залязващо зад снежнобяло море, тя го остави на мира и му позволи да работи през цялата нощ.

* * *

Искам Бърлю да мисли, че заплашваме Тери, че има опасност тя най-сетне да изплюе камъчето. — Огледах се да се уверя, че не ни подслушват. В голямото работно помещение на детективите бе необичайно тихо; Нейлър и Скот се потяха над рапортите си, Пендъри шепнеше в мобилния си телефон — разговаряше или с информатор, или с гаджето си — поредната блондинка със силиконов бюст. Всички останали бяха по задачи или се мъчеха да създават това впечатление.

Хари се престори, че не ми вярва:

— Ами ако грешим? Ако казва истината?

— От километри си личи, че не й е чиста работата. И ти го забеляза.

Двамата с Бърлю бяха свързани по някакъв начин, освен ако тя имаше гадже, пристрастено към дъвченето на вестникарска хартия. Невидимите нишки още се губеха, но тук-там се показваха разнищени краища. Време беше да дръпна с всичка сила един от тях и да видя какво ще се появи.

— Признаем ли, че разследваме убийството на Нелсън, Скуил ще превърти — промърмори Хари. — Може би ще ни представи за мъмрене заради неподчинение на прекия началник.

На практика това означаваше лишаване от едномесечна заплата, в повечето случаи предшестваше понижение. И със сигурност щеше да бъде краят на СОППЛ.

— Ще поема цялата вина, Хари. Аз претърсих жилището на Нелсън и се обадох на Фридман.

Той поклати глава:

— Не си познал. С теб сме като братя Райт, а този самолет е двуместен. Време е да притиснем Бърлю. Бедата е, че той е от ония, за които се казва: „Къде го чукаш, къде се пука.“

— За всеки случай си пригответи чадър, да не те изпръскат лайната.

Той се замисли, погледна ме изпитателно:

— Вероятно си даваш сметка, че ще се наложи да притиснем и доктор Пелтиър. Готов ли си да го приемеш?

Графикът за извършване на аутопсиите беше потвърдил най-ужасните ми предположения — през май Клеър беше взела четири дни отпуска, три от които съвпадаха с пребиваването на Нелсън в Билокси.

Кимнах:

— Готов съм.

— Не си — промърмори той. — Но знаеш, че е неизбежно.

* * *

По някаква прищявка на Скуил ежедневните съвещания вече се провеждаха в пет и половина следобед. Мърморковците твърдяха, че го е направил нарочно, за да ни развали вечерята. Може би имаха право. Присъстваха обичайните хора включително Бърлю. Той се облягаше на стената, стиснал беше дланите си — или правеше изометрични упражнения, или сам се поздравяваше. В помещението миришеше така, сякаш кафеварката не беше престанала да работи през целия ден, или някой бе използвал стаята, за да разтопи катран. Хари прегледа бележките си, погледна Скуил и заговори:

— Попаднахме на следа, свързана с Нелсън. Смятаме, че бившата му приятелка Тери Лосидор премълчава нещо.

— Искаме да я призовем на разпит — намесих се. — Чувства се сигурна в дома си, но да видим как ще реагира, когато я попритиснем.

Бърлю отпусна ръце. Скуил скочи на крака, лицето му беше пламнало от гняв:

— Нелсън ли? Казах ви да се занимавате само със случая Дюшам! Наредих ви, а вие не сте се подчинили на...

— Двете жертви не са в херметически капсули, сър — прекъсна го. — Докато вървахме по следите на едното убийство, пътеките се пресякоха и отново попаднахме на Нелсън.

Капитанът стисна зъби, едва чуто процеди:

— Пак говориш за онова, дето липсва от тъпата кутия, нали? Някакви скапани изрезки от вестници и прочие глупости.

— Не — отговорих, разширявайки границата между истината и лъжата. — В хода на разследването се натъкнахме на нова информация.

Скуил се втренчи в мен, като че ли искаше с поглед да ме изпепели. На челото му пулсираше вена. „Спукана ни е работата — помислих си. — Ще ни отстрани от разследването...“

Някакъв стол изскрибуца като зле настроена цигулка, всички присъстващи се обърнаха към Уоли Далър. Той престана да се върти на стола, склучи пръсти зад главата си. Сакото му беше измачкано, вратовръзката — изкривена.

— Райдър има право, сър! Няма значение кой ръководи работата, стига да има напредък. Това е целта, нали така? Да хванем проклетия убиец.

Скуил понечи да каже нещо, но сякаш си беше глътнал езика. Настъпи тишина, забелязах, че мнозина от присъстващите утвърдително кимат или мърморейки, изразяват съгласието си. Роуз Бланкъншип скочи на крака — вероятно ѝ беше втръснало да наблюдава как поемаме ударите, а за награда ни мървят.

— Ако тази Тери премълчава нещо, на всяка цена я доведете тук! Бласингейм почука по масата с кокалчетата на пръстите си:

— Точно така! Писна ми да си блъскам главата в стената!

Хъмбри от криминологията също се обади:

— На местопрестъпленията не намерихме абсолютно нищичко — беше чисто като в стая на монахиня. Щом смятате, че трябва да притиснете някого, направете го!

— Ще ми се да имахме разрешително за обиск на жилището ѝ — заявих. Нямах причина да го искам, но умирах да видя реакцията на Бърлю.

Той сякаш се беше вкаменил — не помръдваше, дори не дишаше.

— Нямаме основание за обиск — намеси се Том Мейсън. — Освен ако криеш нещо, Карсън.

— Работим по една версия — казах. Измъкнах се ловко, като намекнах, че разполагаме с някакви улики, но не го казах направо, за да не ме обвинят в лъжа.

— Ако я принудим да даде показания тук и тя поиска адвокат, значи наистина работата ѝ не е чиста — отбеляза Роуз.

Всички закимаха. Скуил губеше контрол върху положението. Идваше ми да целуна Уоли по челото. Той ме погледна и ми намигна. „Голям хитрец бил този Уоли!“ — помислих си. Трябваше да се възползвам от обратата.

— Не смятам, че е пряко въввлечена в случая, но премълчава нещо, свързано с последните дни от живота на Нелсън. Спокойна е на „собствена територия“, но... — Размахах ръце, за да подсказва как въздейства полицейският участък, пълен с мъже и жени със сурови лица и оръжия в кобурите. — Всички знаем какво е въздействието на обстановката.

Хари побърза да ми се притече на помощ:

— Тери никога не си е имала работа със закона, може би не е стъпвала в полицията. Отначало ще се репчи, обаче само след две минути ще пропее.

Изпод око погледнах Бърлю. Лицето му беше безизразно. Но в очичките му мъждукаше страх, под мишниците му се бяха очертали полумесеци от пот. Скуил изглеждаше объркан, сякаш пропускаше нещо важно и не знаеше дали да упорства, или да бие отбой.

Сержант Бъртрам фънк надникна в стаята:

— Тук ли се провежда съвещанието за обезглавените трупове?

Скуил се хвана за прекъсването като удавник за сламка; наду се като пуяк, надуто заяви:

— Много сме заети, сержант, не е желателно да ни пречат. Какво има?

Фънк му подаде листче със съобщение. Той го прочете, като мърдаше устни, после се изправи:

— Близо до остров Макдъфи е намерена отсечена глава. Всеки момент ще бъде доставена в моргата, доктор Пелтиър е предупредена. Може би има връзка с убийствата, но първо трябва да чуем мнението на съдебния лекар. След половин час всички, работещи върху двата случая, да бъдат в моргата.

Тери Лосидор бе забравена. Поне засега. Бърлю промърмори, че има среща, и изчезна, преди повечето присъстващи да станат.

* * *

Само след няколко минути той нервно заблъска по вратата на Тери Лосидор, шмугна се в къщата и почти веднага излезе, пъхнал под мишница някаква папка. Тери затръшна вратата след него. Той седна зад волана на служебната кола без опознавателни знаци, пъхна папката под седалката и потегли така рязко, че от гумите се разнесе миризма на изгоряло.

— Нещо ми подсказва, че ще пипнем този шопар — заяви Хари и включи на скорост. Колата ни беше скрита зад контейнера за смет на паркинга пред къщата на Тери; изчакахме онзи да се отдалечи достатъчно, после го последвахме. — Ще го опечем и ще го изядем.

— Ще го впримчим и ще го избримчим — казах, за да не остана по-назад. Той ме изгледа така, сякаш бях излязъл от клозета с мокро петно отпред на панталона.

— Безнадежден си! — отсече и забели очи.

Бърлю не спря никъде по пътя към моргата. Слезе от колата, папката остана под седалката. След малко се появи господарят му Скуил, двамата влязоха в сградата. Бърлю пристъпваше леко, все едно товар бе паднал от плещите му.

Хари ме остави пред вратата. Преди да вляза, се обърнах и видях как паркира зад колата на шишкото, слезе и взе метална щанга.

* * *

Главата върху масата за аутопсии представляваше отвратителна гледка. Клеър внимателно докосваше с някакви инструменти подпухналата плът. Скуил стоеше до стената и притискаше до носа си три хирургически маски, сложени една върху друга. Сигурно през целия си живот бе влизал в морга най-много два-три пъти.

— Къде е Нотилъс? — сопна се. Маските заглушаваха гласа му, но не прикриваха раздразнението му.

— Отби се в клозета, сър.

Лицето му се изкриви от отвращение, но не бе ясно дали недоволства от закъснението на партньора ми, или се гнуса от разложената плът. Бърлю стоеше като истукан, само челюстите му се движеха — предъвкваше поредното парче вестник.

— Със сигурност е главата на Питър Дюшам. — Клеър посочи рентгеновата плака. — Зъбната снимка го доказва.

— Има ли някакви увреждания? — попитах.

Тя се намръщи:

— Започнах преди по-малко от час, Райдър. Засега мога да кажа, че се забелязва дупка в тилната кост, вероятно от куршум двайсет и втори или двайсет и пети калибър. Липсва изходна рана, освен ако куршумът е излязъл през ухо или ноздра, което се случва много рядко. Обзалагам се, че парчето метал е вътре.

— Ако разклатите главата и нещо издрънчи, значи предположението ви е правилно, доктор Пелтиър — обади се Хари, който влезе и побърза да извади носната си кърпа. Очите му се насълзиха от ужасната миризма, но той ми намигна — беше взел папката.

— Нищо не дрънчи, детектив Нотилъс — кисело промърмори Клеър.

— Има ли други наранявания, които сте забелязали за краткото време, с което сте разполагали, доктор Пелтиър? — попитах. — Например признаци, че жертвата е била пребита.

— Отново подчертавам, че току-що започнахме. Засега изглежда, сякаш главата е била отсечена и захвърлена.

* * *

На сержанта ще му се стъжни, като види, че папката я няма. — Доволно потрих ръце. Бях прекалено възбуден да се изтягам на задната седалка, затова седях до Хари.

Скуил ни разпусна, след като се убедихме, че ужасяващата находка няма да ни отведе по важна следа. С Хари продължихме проследяването на Бърлю, като полагахме усилия да не ни забележи.

— Пъхна я под седалката. Сигурно няма да я потърси, докато не стигне, закъдето е тръгнал. Най-вероятно към дома си.

Онзи забави скорост и зави по улицата, на която живееше. Неголеми двуетажни къщи, построени през петдесетте години на миналия век, се криеха под сенките на високи дървета. Въпреки горещината моравите бяха тучни — очевидно старателно ги поливаха. Възрастна беловласа дама разхождаше ретривър. Всичко наоколо беше толкова красиво и идилично, все едно беше декор от филм на Дисни. Преди да намерим адреса на Бърлю, си мислех, че сержантът живее в разнебитена къща в някое от предградията, изникнали в следата на миналия век. Или в пещера.

— Спри някъде по-далеч — каза на Хари. — Умирам от любопитство каква риба сме хванали.

Паркирахме зад началното училище, намираше се на две пресечки от къщата на сержанта. Сложих ръкавици, извадих от папката куп хартийки и голям плик. Хартийките се оказаха изрезки от страницата с обяви в „Нюзбийт“. Прочетох на глас текста на едната:

— „22 годишен мъж от бялата раса, бисексуален, търси любящ приятел. Синеок, чернокос, много красив и мъжествен, супер тяло, прекрасна усмивка, може да бъде и нежен и див, традиционен или експериментатор, обича пътуванията и е прекрасна компания. Търси по-възрастен мъж, изискан и щедър...“

— Обявата на Нелсън — прекъсна ме Хари. — Какво означава „щедър“, Карс? „Първо плати, после чукай“ ли?

Кимнах и продължих да чета. Текстът завършваше с молба кандидатите да изпращат и снимка.

— Погледни дали няма и някоя от обявите на Кътър. Или пък нещо, свързано с Лосидор — каза Хари.

Намерих друга обява, която много приличаше на първата, но бе предназначена за жени; казах си, че с малко повече опит Нелсън е можел да стане страхотен автор на рекламни текстове.

Обаче не виждах никаква връзка с убийствата; изрезките сякаш бяха документи, прикрепени с кламер, за да бъдат съхранени. Оставих ги, посегнах към плика.

— Обзалагам се, че ще намериш снимки на Джери хубавеца, който се усмихва пленително — промърмори Хари.

От плика изпаднаха негативи и няколко фотографии. Разгледах една. Втора. Трета. После ги разбърках като карти за игра, подадох ги на партньора ми. Той ги прегледа, пусна ги на скута си.

— Къде го чукаш, къде се пука — промърмори.

ДВАЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Трудно ми е да говоря по този въпрос — промълви Зейн Пелтиър. Седеше на канапе, тапицирано с червено кадифе, и се взираше в ориенталския килим. Снимките бяха на масичката пред него, обърнати така, че да не се виждат. Хари се беше настанил на столчето пред лъскавия черен роял, аз седях на изящен стол с висока облегалка, стил Луи някой си. Така и не се научих да се ориентирам сред всички френски крале, носещи името Луи.

Зейн погледна Клеър, която се облягаше до него. Тя извърна очи.

Къщата им се намиреше в Дафни на източния бряг на залива Мобийл и бе построена на висока скала, обърната към океана. Представляваше истински дворец, изобилстващ с колони, арки, богато украсени тавани. Светлината, проникваща през френските прозорци, се отразяваше от хилядите кристални висулки на многобройните полилеи. Размерите на старинните мебели отговаряха на необятността на салона, в който се намирахме. Картини на импресионисти бяха поставени на стативи на височината на очите. По снежнобелия килим нямаше нито една гънка, сякаш го бяха налели, вместо да го постелят. Заобиколен бях от красиви предмети, но от тях лъхаше студенина — къщата приличаше на музей, не на дом, в който живеят хора. Усецането за домашен уют се създаваше само от оръфаните дамски маратонки под шезлонга.

Беше късен следобед — именно тогава влагата, изпаряваща се от залива, се изливаше върху сушата. Наблюдавах се странни природни явления — слънцето блести над половината нива, докато върху другата половина падат дъждовни капки големи колкото стъклени топчета. Погледнах през грамадния прозорец — тъмни кълбести облаци бяха надвиснали като кореми на бременни биволици. Между тях се прокрадваха почти незабележими тесни ивички синьо небе. Хари се понамести на столчето. Прокашлях се, обърнах се към Зейн:

— Вие сте отговаряли за документацията, нали?

Той отговори, без да отмести поглед от черните си обувки, излъскани до блясък:

— Аз съм бизнесменът, Клеър — лекарката.

— Обзалагам се, че идеята е ваша.

— Производителите на медицинско оборудване често се обръщат към нея за мнение относно качеството на продукцията им. Предложих ѝ да основе консултантска фирма... заради данъците и така нататък. Нарекохме я „Бейсайд Кънсалтинг“.

Крадешком погледнах Клеър, но лицето ѝ беше безизразно, все едно бе издялано от камък. Бяхме дошли да разговаряме със съпруга ѝ, но тя неочаквано се появи и грабна папката. Разгледа три снимки — повече, отколкото бяха необходими да разбере истината — после безмълвно ги подаде на съпруга си.

Това се случи преди десет безкрайни минути.

— Сега разбирам защо бяхте толкова потресен, като видяхте в моргата трупа на Нелсън. Познахте го, нали?

— Ръцете му... гладката му кожа... — Зейн с длани закри лицето си. Ноктите му с грижливо поддържан маникюр блестяха като седеф. Носеше тънка златна венчална халка, на кутрето му блестеше голям сребърен пръстен. Клеър потръпна, изгледа го с отвращение.

— Трябвало ви е прикритие за пътуването до Билокси — продължих. — Платили сте с чек от името на фирмата.

— Не сте поемали риск — преди малко казахте, че само вие се занимавате с документацията.

Той прокара длан по челото си:

— Клеър подписва данъчните декларации.

— Запознали сте се с Нелсън чрез „Нюзбийт“.

— Веднъж го преглеждах, вниманието ми беше привлечено от една обява... — Погледна съпругата си и измънка: — Търсех някого, с когото да разговарям, нищо повече.

Ръцете ѝ се разтрепериха, но тя стисна юмруци. Зейн добави:

— Запознахме се, после... Не знам как да го обясня.

— Не сте го убили, нали? — прекъснах го.

От ужас очите му се разшириха:

— Не, за Бога! Въпреки че...

— Въпреки че двамата с Тери Лосидор са започнали да ви изнудват. Вие сте били „гърнето със злато“, с което толкова се е фукал.

Представих си как е станало — след като Тери е подала оплакване срещу Нелсън, той ѝ е предложил процент от сумата, която ще получи от изнудването на Пелтиър. Тя вече е знаела, че алчността му е по-голяма от таланта му на дребен мошеник, затова се е нагърбила с изготвянето на плана. „Научил си, че съпругата на Пелтиър заминава за два дни, така ли? Джералд, накарай го да те заведе в някой шикозен хотел, преди това обаче ще монтираме в стаята миниатюрна камера...“

Зейн ме прекъсна:

— Той поиска сто хиляди долара.

— Бълха ви ухапала.

— Вече бях опознал Джералд и знаех, че той... те... ще продължат да ме изнудват. Споделих проблема си с офицера от полицията, отговарящ за охраната на различни мероприятия, които провеждам — събрания на акционерите, благотворителни балове и така нататък — някой си сержант Бърлю. Обещах му постоянна работа, ако вземе от изнудваните уличаващите материали.

— Ето каква е ползата да бъдеш копиеносец на Скуил — обясних на Хари. — Получавах най-доходната допълнителна работа.

— Обещах на сержанта двайсет хиляди долара, ако намери и унищожи въпросните... материали.

Разбрах какво се е случило:

— Обаче той се е обърнал срещу вас, нали?

— След убийството на Дже... на Нелсън господин Бърлю на свой ред започна да ме изнудва. Заплаши, че ще разтръби за хомосексуалната ми връзка с убития, който отгоре на всичко много пъти е бил задържан за притежаване на наркотици и хомосексуални контакти срещу заплащане. Щеше да избухне скандал, да стана за посмешище.

— Добрият сержант е продължил делото на Нелсън — промърморих. Нишките вече не бяха невидими — превърнали се бяха в черна ограда, очертаваща се на фона на заснежено поле. Тери е съхранявала снимките, докато е работила с Нелсън, после е влязла в комбина с Бърлю. Наистина притежаваше завидна гъвкавост.

Зейн кимна:

— Поисква двеста хиляди долара. И работа в една от моите компании.

— Директор на службата по охрана ли?

За пръв път той ме погледна в очите:

— Не, градинар.

От изненада си глътнах езика; изминаха няколко секунди, докато си възвърна дар слово.

— Шегувате ли се? — избърборих.

— Акционер съм на голяма компания за градинарски сечива и материали. Сержантът искаше да стане градинар, нищо друго. Настояваше в договора му да има клауза, че може пожизнено да заема тази... „длъжност“. — Пелтиър ме погледна, сви рамене.

— Говорил ли ви е за капитан Скуил? — попитах машинално — още не можех да се съвзема от новината за мечтата на Бърлю.

Зейн сведе поглед:

— Не си спомням.

— Кой е отговорен за опожаряването на сградата, в която се помещаваше редакцията на „Нюзбийт“?

— Сержантът се страхуваше, че в архива пазят копие от писмото, с което отговорих на обявата на Нелсън — можеше да бъде открито в хода на разследването. Нямам представа дали той е предизвикал пожара.

— Ако тайната ви е станела публично достояние, Бърлю е щял да се прости с паричките и с мечтата да стане градинар — подхвърлих. — Но и вие сте се навъртали около редакцията.

— Минах от там няколко пъти... само да поогледам, нищо повече.

Вече беше ясно кой е бил шофьорът зад волана на ягуара, който Кристал беше забелязала в бедняшкия квартал. Преди да вляза в къщата, надникнах през отворената врата на големия гараж и видях царствения автомобил. Пелтиър заплака. Клеър седна до него, сложи ръка на рамото му, но не го погледна, а продължи да се взира в черните облаци.

— Предположих къде е купонът — обади се някой откъм вратата. Бърлю влезе в дневната. Клеър гневно скочи на крака, Хари се облещи. Обърнах се към сержанта, заплашително стиснах юмруци.

— Не се перчи толкова, Райдър — подсмихна се той. — Крайно време е да пораснеш.

— Сержант, веднага напуснете дома ми! — изсъска Клеър.

Бърлю примигна, обърна се към Зейн:

— Не се притеснявайте, господин Пелтиър, нищо не се е случило.

— Нищо ли? Аз ще стана за посмешище, а теб ще тикнат в затвора.

— Нищичко не си спомням — натъртено произнесе сержантът.

— Изнудваше ме с...

— Нищо не си спомням — повтори онзи. — Вие също, господин Пелтиър.

Ноздрите на Зейн се разшириха, сякаш неочаквано бе усетил полъха на чист въздух.

— Какво намекваш, сержант?

— Ако не повдигнете обвинение срещу... някого, няма да се стигне до съд. Снимките никога няма да станат достояние на медиите. — Бърлю се усмихна, устничките му заприличаха на червена дъга. — Знаете ли коя ми е любимата? Онази, която наричам „патешко ходене“ — на нея сте...

— Вън! — изкрещя Клеър.

Хари се облегна назад, подпря лакът на клавишите на рояла. Прозвуча траурен акорд. Той подигравателно изгледа сержанта, после се обърна към мен:

— Разказвал ли съм ти за един мой партньор, с когото работехме преди... дванайсетина години?

Бърлю се изчерви като рак:

— Да го духаш, Нотилъс!

Хари продължи да се усмихва:

— Това е по твоята специалност, каубой. Дий, конче! Хайде, чупката!

Онзи така се облеци, че свинските му очички добиха почти нормални размери. Имаше вид на човек, който всеки момент ще получи апоплектичен удар. Понечи да каже нещо, но прехапа език. Обърна се, тръгна към вратата — тътреше крака като стогодишен старец. След секунди двигателят на колата му изръмжа. Зейн се изправи, подръпна маншетите на ризата си — изглеждаше объркан, дори смаян.

— Кой беше този? — попита, без да се обръща към някого. — За какво говореше?

Клеър го изгледа с отвращение, обърна му гръб и излезе от дневната. Хари ме потупа по рамото, кимна ми да го последвам. Щом се отдалечихме достатъчно, че да не ни чуват, той прошепна:

— Май следата ни отведе в задънена улица, а?

— Имаш право.

Хари поклати глава, пусна грозна ругатня по адрес на Бърлю и си излезе. Събрах снимките и го последвах. Клеър ме пресрещна в коридора:

— Настоявам виновниците да бъдат съдени с цялата строгост на закона.

— Ако Зейн не свидетелства срещу Бърлю, няма да има съд. Други доказателства за вината на сержанта липсват, освен ако Тери Лосидор реши да пропее, обаче тя е негова съучастничка.

Тя горчиво се засмя:

— Тъй нареченият ми съпруг ще си държи езика зад зъбите. Обзалагам се, че в момента съчинява някаква сърцераздирателна история, за да ме трогне. — Леко докосна ръката ми и добави: — Тръгнали сте по погрешна следа, което ви е струвало много време и усилия, нали?

— Търсихме загадъчен човек, който е бил близък с Нелсън. Смятахме, че ще открием убиеца, не...

— Моя съпруг.

Свих рамене.

Клеър поклати глава:

— Това означава ли, че отново сте на изходната позиция?

— Разследваме и възможността труповете да са носители на някакво послание. Тъкмо с това се занимавахме, когато... се отклонихме от целта.

Излязохме, за миг спряхме пред къщата. Мобийл се намираше от другата страна на залива, но бе обгърнат от дъждовна пелена. Тръгнахме по калдъръмена пътека, която минаваше сред океан от азалии и под арки, обвити с разцъфнали пълзящи растения. Клеър внезапно спря:

— Отчасти вината е моя, Карсън. Допуснах глупава, идиотска грешка.

Уханието на цветята беше като контрапункт на горчивите й думи.

— Не те разбирам — промълвих.

Тя се загледа в сивкавата водна шир:

— Още преди да се омъжа за Зейн, знаех, че е слабохарактерен. Чувала бях и слухове, че е бисексуален, въпреки че според мен е по-скоро безполов. Но той олицетворяваше всичко онова, за което момичетата от моята класа мечтаят — богатство, влияние, високо обществено положение.

— Не се самобичувай...

Сините ѝ очи ме пронизаха, накараха ме да млъкна.

— Предложи ми достъп в неговия бляскав свят, в замяна получи невероятна материална придобивка. Разбираш ли, като много хора с неговото обществено положение той е получил богатството си наготово, без да си мръдне пръста. Аз се бях тих години наред, за да завърша медицина, да се усъвършенствам. Но ми липсваше сцена, на която да се кача, за да покажа на всички колко далеч съм стигнала.

— Репутацията ти е блестяща. Известна си не само тук, но и в чужбина.

Тя тъжно се усмихна:

— Суетата е пукнатина, която се разширява, докато се мъчиш да я запълниш, Райдър. В професионално отношение не се отличавам от мнозина талантиливи и уважавани хора. Но в света на Зейн съм аномалия — заобиколена съм от празноглави и безделни жени, които са наследили богатството си или са се омъжили за богаташи. Как бих могла да се открия сред тях, да бъда забелязана?

Погледът ѝ ми подсказа, че очаква аз да отговоря на въпроса.

— Като се омъжиш за Зейн Пелтиър — промълвих.

Тя невесело се засмя:

— Суетата е измамна прелъстителка. Въобразявах си, че се изкачвам на по-горно стъпало, но всъщност поех по пътя надолу.

Дъждовният воал, обгръщащ Мобийл, стана златист — слънцето си пробиваше път през облаците. Клеър се позамисли и добави:

— Осъзнах истината наскоро, когато ти сподели с мен за доктор Даванъл... за Ейва. След като си тръгна, си дадох сметка, че не те попитах как да помогна, а се загрижих дали ще пострада репутацията ми. Сигурно ще се отвориш от мен — не съм нищо повече от глупава егоистка.

Поклатих глава:

— Нищо подобно. Поставила си си невъзможна цел, за да не я достигнеш никога. Затова ти е трудно да степенуваш нещата.

Тя протегна ръка към една разцъфнала роза:

— Отвратих се от слабостта на Зейн, от това как се хвана като удавник за сламка за предложението на Бърлю. Не, не е вярно. Отвратих се от себе си. — Кимна към къщата, печално въздъхна. — Този огромен мавзолей никога не е бил мой дом. Обичам само работата си, способността си да... — Млъкна и стисна юмруци, докато кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. — Да му се не види! Ето че пак започнах — говоря само за себе си. Моят живот. Моите вещи. Моята работа. — Обърна се, с opakото на дланта си избърза сълзите си. — Как е Ейва? Ще се оправи ли? Каж ми, че е добре, ако трябва, дори ме излъжи.

— Мисля, че...

— Днес искам да чувам само хубави новини. Каж ми, че ще се оправи.

— Ще се оправи, Клеър.

Тя ведро се усмихна — бог знае какво усилие ѝ костваше.

— Разбира се. Ейва е млада и силна. Състоянието ѝ бързо ще се подобри. Всичко ще бъде прекрасно. Животът е диаманти и рози, Райдър. Не, майната им на диамантите — те са най-обикновени камъни, на които се придава незаслужена важност. Животът е прекрасен като розите.

Усмивката ѝ се пропука като порцелан, тя политна към мен. Прегърнах я, заплака почти беззвучно. Топлите ѝ устни за миг докоснаха страната ми. После се отдръпна, избърса сълзите си с ръкав, побутна ме към колата:

— Чака ме работа, скъпи.

Наблюдавах я как изопна гръб, стисна устни и влезе в двореца на съпруга си. Настъпил беше моментът да предприема пътуването, което упорито се мъчех да избягна. Току-що следата, по която вървах, ме беше отвела в сляпа улица; мой ред беше да изопна гръб, да стисна устни, да направя решителната крачка. Извадих от джоба си телефона — макар да се бях обаждал на Ванджи Проуз не повече от шест пъти, номерът ѝ завинаги беше жигосан в съзнанието ми.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Нощта, нежният ветрец и седефенобелият полумесец щяха да бъдат прекрасни, ако се намирах където и да е, само не тук. Сред тези земи, лишени от красота, сребрилата луна и звездите изглеждат нелепо, тук дори сенките имат сенки, а светлината е ирония. Разстоянието от шосето до портала е само километър и половина, но докато го изминавах с колата, така силно стисках волана, че пръстите ми почти се парализираха. Идвал бях тук четири пъти, всеки път си казвах, че ще е за последно.

Човекът от охраната ме попита за името, взе картата ми и я сравни с данните в бележника си, като през цялото време осветяваше лицето ми с електрическото си фенерче. Не се обидих — това е обичайната практика, всяка грешка може да бъде фатална. Оставих колата на паркинга, доближих се до вратата на сградата, където друг охранител се отнесе с мен така, че проверката на портала изглеждаше като детска игра. Влязох, поведоха ме по коридори, преградени с метални врати, снабдени с по няколко ключалки.

Въпреки късния час Ванджи Проуз беше на работа. Знаеше колко мразя тези посещения, затова не ме заговори. Поздравихме се, друг надзирател ме поведе към стаята на Джереми. Предупредих го да не отваря нито вратата, нито плъзгащия се капак на прозорчето, ако не го повикам. Преди това помолих да изключат камерата за наблюдение на стаята, Ванджи неохотно се съгласи. Надзирателят недоверчиво я изгледа.

— Посетителят знае какво прави — каза тя.

— Дано — промърмори онзи.

Тръгнахме по дълъг коридор, боядисан в бяло, от двете му страни имаше стоманени врати с прозорчета. Прозорчетата бяха закрити с плъзгащи се капаци. Изведнъж чух вой на сирена, който се усиливаше. Отначало си помислих, че е противопожарна аларма, после разбрах, че е писък на човек — един Бог знае какъв кошмар би могъл да предизвика подобен звук. Писъкът застина във въздуха, все едно

беше впримчен между молекулите, после изчезна в друго измерение. Забелязах, че надзирателят ме наблюдава изпод око, устните му бяха разтегнати в странна, някак възторжена усмивка; изведнъж си дадох сметка, че ужасите и човешките терзания, които тук бяха нещо обичайно, му действат възбуждащо. Прииска ми се с юмрук да избия зъбите му, да видя как главата му се отмята, как слюнка и кръв изпръскват стената.

„Обстановката ти въздейства по този начин — казах си. — Успокой се.“

Спряхме пред една врата.

— Ще бъда отвън — каза онзи. Плъзна встрани капака на прозорчето, надникна в стаята, после пъкна електронната карта в специалния процеп. Вратата се отвори със съскане.

Влязох.

Помещението приличаше на стая в общежитие — вградени гардероби, дълга маса, която служеше вместо бюро, два стола и легло, което всъщност беше матрак, поставен на пода. Мебелите бяха от мека пластмаса, имаше и библиотечка, пълна с книги. Тоалетната и душкабината бяха в ниша в стената. Голямото огледало представляваше тънък лист полиестер, който изкривяваше отраженията, все едно беше живак.

Джереми седеше на леглото, четеше някаква зелена книга. За разлика от баща ми, който беше едър и набит, Джереми е слаб и нисичък, но е наследил неговите жълтеникаво сини очи и сламеноруса коса.

Вдигна поглед от книгата, но не се изненада, все едно го посещавах всяка вечер. Облегнах се на стената, скръстих ръце.

Той посочи книгата:

— Познаваш ли творбите на Лукреций, Карсън?

— Не съм ги чел от втората си година в университета.

— Така ли? Какъв университет? Шегувам се. Ще ти прочета един от любимите ми пасажии: „Както децата треперят и се страхуват от всичко сред заобикалящия ги мрак, така понякога и ние на светло се боим от онова, което разпалва въображаемите страхове на децата в тъмнината.“ — Той озадачено сбърчи чело. — Въпросът обаче е кой трябва да се страхува, когато се окаже, че децата са имали право да треперят. Отговори, Карсън.

Погледнах часовника си:

— Искам да си тръгна по-бър...

Гласът му се понижи с една октава:

— Кой трябва да се страхува, когато се окаже, че децата са имали право?

— Имах тежък ден, Джереми.

— КОЙ ТРЯБВА ДА СЕ СТРАХУВА, КАРСЪН? ОТГОВОРИ!

Макар да знаех, че той се наслаждава на проявата на чувства, не съумях да прикрия гнева си:

— Родителите, Джереми! Омръзнаха ми игричките ти на въпроси и отговори. Свърши ли?

Той наклони глава, сякаш се вслушваше в музика в далечината:

— Мама добре ли е?

Въздъгнах. Играта продължаваше.

— Попитах дали е добре. Всичко е наред с нея, нали?

— Мъртва е, Джереми. Почина преди три години.

Той въпросително вдигна вежда:

— Нима? Колко жалко. Изпитваше ли болки?

— Да.

Бяла и черна болка. Болка като снежнобял пламък, която обгори малките ѝ длани, превърна я в призрачно подобие на предишната жена. Тя не докосна болкоуспокояващите таблетки и едва малко преди края ми позволи да облекча страданията ѝ. Изпитваше необходимост да мине през ада в случай че раят съществува.

— Болка за трима ли? — попита Джереми. — Разбира се, ти не влизаш в списъка. Ти се спаси от пламъците. Може би не ти е било леко, но душата ти остана непокътната. Бе спасен от пламъците. Я кажи, душата ти наистина ли остана непокътната?

— Знаеш ли, можехме да проведем този разговор задочно. Изпращаш ми формуляр с въпроси. Примерно: „Душата ти остана ли непокътната? Моля, зачеркни квадратчето с отговор «да» или «не».“

— НЕ СМЕЙ ДА МИ СЕ ПОДИГРАВАШ! АЗ СЪМ ТИ НЕОБХОДИМ, НЕ ТИ НА МЕН! Да опитаме отново. Душата ти остана ли непокътната, Карсън?

Грабнах стола, който беше до масата, седнах пред Джереми, погледнах го в очите:

— Да, Джереми.

— Колко странно, като се има пред вид, че пожарът се беше разпрострял навсякъде. Каква е причината?

— Ти ми кажи. Изглежда, не мислиш за друго.

Той скочи на леглото, закрещя, заквича като прасе.

— ЗАЩОТО УБИХ МРЪСНИКА, ЕТО ЗАЩО! Завързах го и го накарах да квичи, разпорих го и вътрешностите му потекоха по коленете му като червеи и черен мед, пъхнах си главата в окървавената дупка, докато още беше жив и виждаше. Затова душата ти не бе изпепелена, братко. АЗ ТЕ СПАСИХ!

Скочи от леглото, закръстосва стаята, после застана пред огледалото, зае поза на батър и ми намигна. — Може би нямаше да се случи, ако вместо да си играе с мен на други игрички, скъпото татенце ме обучаваше на бейзбол. — Той изведнъж зашепна — до съвършенство подражаваше на гласа на баща ни: — Синко, какво ще кажеш да потренираме?

— Престани, Джереми!

— Не държиш правилно бухалката, моето момче. Ей сега ще ти покажа.

— Престани!

— Мамка му! Казах — дръж ето така!

— Недей. — Изправих се.

— Дръж здраво, малък боклук!

Спуснах се към него:

— Джереми!

— Сега ще ти дам да се разбереш, задръстено копеле, ще ти покажа, ще ти покажа, ще ти...

Сграбчих го за ризата. Той отметна глава, писъкът, който някога бе отекнал в коридора, изпълнен със сиви сенки, прониза сърцето на днешния ден. Мама се обръща към мен и прошепва: „Иди да си легнеш, скоро ще настъпи тишина...“

Надзирателят отмести капака на прозорчето:

— Всичко наред ли е? — Огледа стаята през процепа. Джереми равнодушно се усмихваше, аз бях плувнал в пот и се подпирах на стената.

— Казах, че не искам да ни безпокоиш! — извиках.

Онзи колебливо затвори капака. Отидох до умивалника, наплисках се със студена вода. Джереми седна на леглото и отново се

усмихна:

— След като церемонията по посрещането приключи, ще ми кажеш ли защо си дошъл? Да видим... дали пък е свързано с последните събития в добрия стар Мобийл? Знаех си, че в крайна сметка пак ще дойдеш при мен. Донесе ли снимките и документацията, за да ги проуча? Ще ми отнеме не повече от ден-два. Между другото, носиш и запалка, нали?

* * *

Минаваше полунощ, когато се добрах до моя остров. Зловещи тътени и мълнии, проблясващи измежду гъстите облаци, предвещаваха разразяването на силна буря. Надявах се Ейва да е заспала — нямах сили за разговори. Все някак щях да стигна до леглото, после щях да потъна в забравата, за която копнеех. Видях на алеята волвото на Хари, рязко ударих спирачки. Какво търсеше тук посред нощ? Виеше ми се свят, усетих, че клюмам. Криво-ляво, паркирах колата, но като се заизкачвах по дървената стълба, ми се стори, че разстоянието между стъпалата е станало двойно по-голямо.

Хари и Ейва бяха неподвижни, все едно бяха издялани от мрамор. Той беше статуя, седнала на стол, тя — статуя, седнала на канапето; чашата чай в ръката ѝ бе застинала по пътя към устните ѝ. Прекрачих прага, някой ме заля с горещ парафин, който започна да се втвърдява и затрудни движенията ми.

— Защо си тук утре? — попитах статуята на Ейва; чух, че не произнасям правилно фразата, обаче напразно се мъчех да си спомня какво исках да кажа. Опитах повторно: — Мисълта ми е тук Хари толкова късно...

Зачаках да си възвърна нормалния говор, но изведнъж къщата потрепери, сякаш безшумна мълния бе ударила основите ѝ. Вероятно дървените стълбове пламнаха, защото постройката се наклони и започна да потъва. „Стълбовете са поддали — каза равнодушен глас, отекващ в съзнанието ми. — Но защо мебелите не се плъзгат?“ Любопитно наблюдавах гледката — къщата ми никога не се беше държала по този начин.

— Виж колко е смешна — избърборих.

Някой засвири на арфа. Статуите се издигнаха във въздуха и полетяха към мен.

* * *

— Задръж още малко. Така... Добре, свърших. — Гласът на Ейва бе записан на повредена лента, съскане и пращане придружаваха говора ѝ.

— Как е той? — чух да казва Хари, явно и неговият глас бе на записа.

— Изгарянията са втора степен. Раните изглеждат ужасно, но не са толкова тежки. Най-важното е да ги предпазя от инфектиране.

Звучите се подновиха. В далечината отново отекна приглушена гръмотевица. Съскането бе шумът на проливния дъжд, който се стичаше по покрива. Отворих очи, издигнах се от непрогледния мрак на дълбините към повърхността, искряща от светлината. Помъчих се да седна, но Хари сложи длан на гърдите ми:

— Не мърдай, братко.

Нещо жегна ръката ми. Бях гол до кръста, лежах на канапето. Ейва ме мажеше под мишницата с някакъв мехлем, който вонеше на развалено зеле и щипеше ужасно. Потръпнах от болка, Хари ме хвана за рамото, за да ми попречи да се движа.

— Къде беше тази вечер, Карс? — попита.

— На купон — отговорих. Погледът ми започваше да се прояснява. Ейва бинтова ръката ми от рамото до лакътя. Хари ми помогна да седна, тя подложи възглавница под болната ми ръка и отиде в кухнята.

Той се приведе към мен, едва чуто прошепна:

— Джереми беше ли на купона?

Кръвта ми се вледени — Хари знаеше. Стиснах клепачи:

— Споменал съм това име, докато бълнувах, нали?

— Не каза нито дума.

— Тогава откъде...

— Знам за Джереми, братко. Научих преди една година.

Не проговорих, но погледът ми беше по-красноречив от въпрос.

— Нали съм детектив, това ми е работата — мрачно се усмихна партньорът ми.

Ейва се върна, коленичи до канапето, поднесе към устните ми чаша със скоч.

— Вредно е за теб — избърборих с усилие.

— Но за теб е полезно. Пий!

Усетих топлина, която бавно обхвана цялото ми тяло. Навън проблесна мълния, за миг лампите примигнаха. Отекна гръм. Хари придърпа един стол и седна до мен. Болката под мишницата ми започна да намалява, съзнанието ми започна да се избистря.

— Проследил си ме, когато преди година посетих болницата, така ли? — попитах.

— Тогава беше толкова неопитен, че нямаше да забележиш „опашката“, дори ако беше пред очите ти. Проследих те почти до портала. Между другото, ако това е болница, форт Нокс, където се съхранява златният резерв, е най-обикновен банкомат.

— Трябваше да се досетя... Вманиачен си по събирането на информация.

— Вярно е, че се поразрових. Обаче още не съм сигурен какво открих. Знам, че Джереми Брайдуел е твой брат. С него ли се съветваше за Ейдриан?

Не посмях да го погледна в очите.

— Страхувах се, че върша нещо нередно — промърморих.

— Ще ми обясните ли какво става? — намеси се Ейва.

Извърнах очи. Хари премести стола си, за да бъде с лице към нея, и заразказва:

— Преди една година един полицаи проследи групичка наркомани в подземията на градската канализация, гъмжащи от плъхове, и откри трупа на момиче от работническите жилища — дванайсетгодишната Теса Рамирес. Лицето ѝ беше обгорено до неузнаваемост. Криминалистите казаха, че върху очите ѝ са били поставени тампони от коприна и са били запалени. Докато е била жива.

В съзнанието ми възкръснаха картини, които се опитвах да забравя — Теса Рамирес лежи по гръб след натрошените стъкла, овъглените ѝ очи прогарят душата ми. „Помогни ми!“ — извика, въпреки че беше мъртва от седем дни.

— Господи! — прошепна Ейва.

— След седмица откриха бездомен алкохолик с изгорени очи — продължи Хари.

— Нямахте ли улики, чрез които да попаднете на следите на изверга?

— Абсолютно никакви. Изненадващо един квартален полицай ми каза, че може би копринените тампони са свързващото звено между убиеца и жертвите. Същият полицай предположи, че жертвите са били избрани чрез „обвързващ огън“. Отначало си помислих, че на униформения му хлопа дъската, но след проверката се оказа, че и двете жертви са били сред зяпачите на местата на умишлено причинени пожари. Съобщихме информацията на шефовете, но беше прекалено късно. Агенти от ФБР поеха разследването, а според техните психолози изгарянето на лицата беше за прикриване на престъпленията; нарекоха идеята за обвързващия огън „бръцолевене на откачен“.

— Ами умишлените палежи?

— Казаха, че са случайно съвпадение. Единият пожар избухна в стара жилищна сграда в центъра на града, другият — в паянтова фермерска къща близо до Сараланд.

Ейва ме погледна:

— Ти си бил полицаят.

Неохотно кимнах, за щастие отново проехтя гръм и ме спаси от необходимостта да отговоря. Хари си наля още една чаша уиски и продължи:

— Синтия Портър и двайсетгодишната ѝ дъщеря бяха намерени убити, очите им бяха овъглени. Господин Портър беше богат собственик на фирма за продажба на автомобили и даваше големи суми за предизборните кампании на двете най-големи политически партии. Този път жертвите не бяха от измета на обществото, а от висшата средна класа. Жестоките убийства на двете жени предизвикаха бурна обществена реакция. Нашите началници се видяха в чудо и възложиха на двама ни с Карсън да проведем паралелно разследване. Разбира се, не вярвах на теорията „за обвързването“, но искаха да се осигурят по всички флангове.

— Двете жени са били... избрани, докато са наблюдавали пожар, така ли? — промълви Ейва.

— Избрани... да, това е точната дума. Месец преди смъртта им майката и дъщерята станали очевидки на загадъчен пожар в търговския център. Видели дима, спрели да позяпат. Карсън стигна до заключението, че трябва да търсим убиеца на местата, на които са избухнали пожари, особено когато се предполага, че са умишлени. Според него престъпникът използваше огъня, за да подбере жертвите си, както чрез дим се изкарват животните от леговищата им.

Тя ме погледна:

— Предположенията ти са се оказали верни.

Силен порив на вятъра разтърси къщата, изчаках да стихне, преди да отговоря:

— Радиото в колата ми винаги беше настроено на честотата на службата за противопожарна охрана. Ето защо, когато се запали изоставен склад край доковете, бързо се озовах на местопроизшествието. Запровирах се сред зяпачите, като внимателно оглеждах всеки. Забелязах един тип, който явно повече се интересуваше от хората около себе си, отколкото от пожара. Промъкнах се зад него и видях как си отскубваше кичури коса, без дори да трепне. Това заболяване се нарича „триколомания“, а триколоманиакът...

Ейва ме прекъсна:

— ... си скубе косата за удоволствие и да прогони напрежението. Изчела съм доста литература по въпроса. Заболяването е рядко срещано при зрели хора; психиатрите го сравняват с пристрастеността към хазартните игри, необуздания гняв, клептоманията и... — Тя вдигна вежди.

— Точно така — кимнах. — И пироманията. Видях как Джоуел Ейдриан извади от джоба си бележник, приближи се до един докер, поведе разговор е него, като непрекъснато си водеше записки. Щом си тръгна, на свой ред разпитах докера. Той каза, че онзи човек бил репортер и отразявал инцидента. Каза ми още, че „репортерът“ си записал името и адреса му в случай че се наложи да му зададе още въпроси.

— Какво стана с Ейдриан?

Хари почувства, че едва издържам, и побърза да приключи разказа си. Вслушвах се във воя на вятъра, но чувах само гласа на моя партньор:

— Карс проследи Ейдриан, видя номера на колата му. Започнахме да го следим по двацет и четири часа в денонощието. След четири дни „репортерът“ отиде в дома на докера, доверчивият човечец го пусна да влезе. Разбира се, Карсън го беше проследил и повика подкрепление. Но преди полицаите да пристигнат, той надникнал през прозореца и видял, че докерът лежи вързан на пода...

Ейва се втренчи в мен. Стиснах клепачи, случилото се преди една година премина пред очите ми като на филмова лента. Ейдриан напоява с бензин тампон от червена коприна и го слага върху очите на ужасения човек, целува го по челото. От джоба си изважда запалка... всъщност тръбичка е ръкохватка, която е измайсторил по подобие на магически жезъл. Втурвам се в стаята. Извергът щраква запалката и ми се усмихва, сякаш ще присъстваме на тържествена вечеря...

— Карсън? — Гласът на Ейва прозвуча някак отдалеч, заглушаван от шума на дъжда.

Стрелях, залегнах зад канапето; сърцето ми биеше до пръсване, не знаех дали съм улучил, дали убиецът е въоръжен. Чух глухи удари, сякаш някой биеше барабан, предпазливо надникнах иззад канапето. Ейдриан се гърчеше, краката и главата му се удряха в дървения под. Изстена, от устата му бликна кръв — отначало бе розова, после стана тъмночервена. Запълзя, опитвайки да избяга от смъртта, след него оставаше широка червена диря...

— Карсън, уби ли го? — Гласът на Ейва ме върна към настоящето.

— Направи необходимото — намеси се Хари и строго ме изгледа. — Не започвай пак да се обвиняваш, Карс.

Поклатих глава — чувството за вина щеше да ме преследва до края на живота ми:

— Можеше да отвлека вниманието му. Да изчакам подкреплението. Психолозите щяха да го използват за бъдещи...

Той стана, заплашително размаха пръст:

— Достатъчно! Май забрави, че си ченге, не студент по психология. Ако се беше забавил само секунда, докерът завинаги щеше да загуби зрението си.

Ейва докосна ръката ми:

— Не си казал на Хари за брат ти и за предположенията му, така ли?

Наведох глава:

— Той сам се е досетил.

Изведнъж си спомних какво ми каза, когато се срещнахме в гробището — предупреждавал ме е да не отивам сам при Джереми, предлагал е помощта си.

Срамувах се да го погледна в очите, затова само промълвих:

— Излъгах те, Хари. Представих като мои идеите на Джереми.

Той изсумтя:

— Да премълчиш нещо не е лъжа. Ако трябваше с лъжи да си изкарваш хляба, Карс, щеше да умреш от глад.

— Не бях честен с теб.

— Помисли как щях да реагирам, ако признаеше, че те съветва един психар. И без това ми беше трудно да ти повярвам.

— Разбрал си кой е източникът на идеите, но не ме предаде, остана до мен.

Той отново размаха пръст:

— Отначало разбрах само кого посещаваш. Нямах представа, че получаваш информация от него. Досетих се едва когато след всяко посещение започна да добавяш нови елементи към теорията си. Признаеше ли, че черпиш идеи от един сериен убиец, щях да си плюя на петите. Не ме надценявай, братко.

Ейва седеше като на тръни. Понечи да каже нещо, но навън проехтя силен гръм. Тя го изчака да стихне и заговори — също като погледа ѝ гласът ѝ беше изпълнен е тъга:

— И преди си получавал изгаряния. На другата ръка. Тежки изгаряния, ако се съди по белезите.

За миг Хари се вцепени. Обърна се към нея, после отново към мен. Преди да реагирам, се наведе към мен, разгледа белезите.

— Господи! — прошепна.

— Разкажи ми за миналото — промълви Ейва. — Не премълчавай нищо.

ДВАЙСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бурята набираше скорост. Силен порив на вятъра, който стенеше като призрак, преобърна шезлонга на терасата, дъждът прерасна в порой.

— Баща ми беше строителен инженер — започнах, — който преминаваше между състоянията на лудост и избистряне на съзнанието с лекотата, с която би построил мост над пресъхнала клисура. Беше ужасяваща сила, която се подхранваше от страха, болката и паниката.

— И потърпевш си бил ти — прошепна Ейва.

— Не, Джереми. Неописуем е тормозът, който упражняваше върху него. Болката на майка ми бе нетърпима, но страданието ѝ бе душевно, не физическо.

— Теб не измъчваше ли?

— Почти не ме забелязваше... докато пораснах достатъчно да привлека вниманието му.

— На каква възраст беше, когато... — намеси се Хари.

— Навърших десет години, ден преди Джереми да примами баща ми в гората и да го изкорми.

В далечината се чу вой на сирена — някъде беше избухнал пожар.

— Баща ми „откри“ Джереми, когато брат ми стана на десет, все едно по-големият му син внезапно се появи пред очите му. Мисля, че придаваше особено значение на тази възраст... вероятно бе нещо, свързано с миналото му.

— Смяташ, че Джереми го е убил, за да спаси теб ли? — обади се Хари.

— И себе си. Но беше прекалено късно.

— Майка ти не виждаше ли какво се случва?

— Тя беше шивачка. Когато кошмарите започнеха, отиваше в нейната стая и се захващаше да шие булчински рокли — изящни облекла от коприна и дантели. Беше простовата жена, която не

притежаваше други качества, освен преходната си красота. Озовала се бе в положение, което не можеше да опише, камо ли да промени.

— Джереми е продължил да убива. Жени.

Главата ми постепенно се проясни, надигнах се и се облегнах на здравата си ръка:

— Беше прогонил бащата-демон, но нещо го подтикваше отново и отново да убива мама. Задето никога не се беше опитала да го спаси.

— Защо не е убил нея, Карс, а други жени?

— Започна да ги избива едва след пет години. Като че ли е изчаквал желанието за отмъщение да назрее в него. Освен това, ако я беше убил, щях да уредя да го изпратят в приемно семейство или в приют, а той не го искаше.

— Но защо те е горил? Свързано ли е с Ейдриан?

— Не пряко, но може би е заимствал идеята. Въобразява си, че по този начин споделям с него страданието, отговорността. В замяна ми връща изгубеното детство.

— Ужасно е... и жестоко.

Облегнах се на възглавниците, е длан закрих очите си:

— Това е неизлечимо душевно заболяване, Хари. Той е много интелигентен, понякога изглежда напълно е ума си, но миогледът му няма нищо общо е онова, което наричаме „действителност“.

— Как можа да се оставиш да те изтезава!

— Ако не му бях позволил да „бъде равен“ с мен, Ейдриан още щеше да бъде на свобода.

Ейва прекоси стаята, застана до френския прозорец към терасата. Дъждът барабанеше като град. Тя докосна стъклото, прокара пръст по него, обърна се към мен и прошепна:

— Кошмарът не е свършил, нали? Отново се случва.

— Грещиш, всичко е свършило — заяви Хари. — Виж какво му е направил тази вечер. Каква по-голяма отплата?

Ейва се приближи до мен:

— Не, не е свършило. Отново ще ти го причини. Случилото се днес е било нещо като... изпитание. Или авансово плащане. Следващия път наистина ще те изгори като миналата година.

Силен порив на вятъра разлюля къщата, после затихна.

— Оставих му материали, които са от помощ при разгадаването на случаите с обезглавените...

Ейва се взираше в мен, но не ме прекъсна.

Сведох поглед:

— Ще се върна да ги взема.

Тя се разтрепери, после беззвучно заплака, сълзите обливаха страните ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна сподавено ридание. Сви юмруци, започна да ги размахва. Хари изтича към нея, но тя го прогони като досадна муха. Отвори френския прозорец и изтича на терасата, като че ли къщата беше изпълнена е неописуема болка. Помъчих се да стана и да я последвам, но Хари, който бе по-опитен, ми попречи.

Тя няколко пъти изстена, все едно търсеше верния тон, после се вкопчи в перилото, отметна глава и закрепя, сякаш раждаше. Ревеше като див звяр, ръмжеше, стенеше. Грабна един пластмасов стол, разби го в терасата, запрати масичката през перилото опита се да надвика гръмотевиците, да преобърне наопаки нощта и бурята. Мълния за миг озари черното небе, Ейва изкрепя като обезумяла. Гръм разтърси къщата, тя извика, сякаш възвръщаше разума си. Свали едната си обувка, запрати я в мрака. Отново зарева, заръмжа, застена. Виковете ѝ бяха и гневни, и тъжни, заглушавани от дъжда, наелектризирани от нощта. Свали и другата си обувка, хвърли я към небето. Бурята зарева, тя ѝ отговори с по-страшен рев. Смъкна дрехите си и ги даде на вятъра.

Хари се обърна, облече шлифера си.

Аз излязох при Ейва.

* * *

Призори, когато се събудихме, утрото ухаеше като омайна напитка. Към три през нощта бурята отмина на север, само водораслите по брега напомняха за нея. Отворих прозореца, в стаята нахлу шумът от тихото плискане на вълните.

Ейва легна по хълбок и ме изгледа:

— Снощи не мислех за това, но сега си давам сметка, че докато бяхме на терасата, можеше да ни удари гръм.

Целунах я по челото — стори ми се топло... или устните ми бяха ледени.

— О, да! Представи си колко скандализирани щяха да бъдат онези, които ни намереха.

Споменът за случилото се през нощта ме изпълваше с изумление — не бях предполагал, че е възможно такова щастие и удовлетворение. Любихме се първо на терасата — дъждът продължаваше да се лее като из ведро, но ние не го усещяхме, защото се бяхме пренесли в друго измерение. По-късно, докато се прегръщяхме в леглото, бушуващата водна стихия се превърна в кротко ромолене.

Първите часове на пробуждащия се ден прекарахме в експериментиране на новите си умения. Ейва смени превръзката, преди това отново намаза е мехлем раните. Избягвахме разговора за онова, което ги бе причинило... може би от желанието да си отдохнем в малкия оазис, на който случайно се бяхме натъкнали. Но преди да тръгне за работа, Ейва промълви:

— Когато отново отидеш при брат си...

— Да?

— Ще те придружа. Не ме поглеждай така. Няма да отстъпя.

* * *

В четири часа Хари отскочи до банката, аз е нежелание потеглих към дома на лелята на Нелсън. Каквото и да ми струваше, отново щях да разпитам всички с надеждата кълбото да започне да се размотава. Мобилният ми телефон иззвъня. Обаждаше се Хари.

— Карсън, имаме още един обезглавен труп. Вече съм на местопрестъплението. — Той продиктува адреса. Стори ми се доста притеснен, което беше необичайно за него.

— И този ли физически прилича на другите?

Хари дълбоко си пое въздух:

— Знаеш ли как изглежда Бърлю?

— Убитият е едър като него ли?

— Да, същият размер. Самият Бърлю е.

* * *

Жилището на сержанта повече приличаше на парник. Накъдето и да се обърнеш, цъфтяха орхидеи — саксии с тези екзотични цветя — розови, червени, сини, жълти, лилави — запълваха полиците и масичките, поставени бяха в кошници, провесени от тавана. Въздухът беше наситен е тежък аромат и е друга специфична миризма — миризмата на плодородие; струваше ми се, че само да хвърлиш семенца в почвата, и те ще покълнат.

Обезглавеният труп на Бърлю беше на пода в кухнята. От Хари разбрах, че Скуил е бил тук за малко и си е отишъл. Предположих, че големите клечки са свикали спешно съвещание. Хъмбри и хората му вече привършваха, двама помощници прибираха пособията. С Хари стояхме в дневната; струваше ми се, че растенията зад нас се притискат до мен, опитват се да ме прогонят.

— Все се каня да те питам защо вчера Бърлю побесня, като му каза „Дий, конче“?

Той се втрени в едно от растенията, докосна цилиндричните бели цветчета:

— Приличат на свещички, нали?

— Навремето с него сте били партньори, така ли?

— Да. „Чифтосаха“ ни малко след като той завърши обучението си. Бях на двайсет и осем години, той — на двайсет и четири.

— Не е за вярване, че заедно сте патрулирали по улиците.

— Тогава Бърлю не беше онзи, когото познаваш. Човек можеше да разговаря с него. Дори изглеждаше различно — беше високо, кльощаво, широкоплещесто селянче. — Той докосна друга орхидея, напомняща камбанка, провесена от листато клонче, и сякаш се изненада, че не чу звън. — По време на едно дежурство се получи повикване от квартал Толрико — свърталище на измета. Някаква гражданка позвънила да каже, че видяла по улицата да тича човек с пистолет. Минаваше два след полунощ. Като стигнахме, слязохме от колата и се разделихме — аз тръгнах наляво, той — надясно. След малко налетях на една жена — явно умопобъркана, която несвързано бърбореше за мъж, размахващ пистолет. Зарязах я и тръгнах да търся Бърлю, но от него нямаше и следа.

Хъмбри ми махна да отида при него в кухнята. Вдигнах показалец:

— След минута.

— Чух някакви гласове зад сградата, прокраднах се до контейнерите със смет, надникнах да видя какво става. — Хари се озърна да провери дали не ни подслушват, приведе се към мен и зашепна: — Бърлю лежеше гол на земята, някакъв кльощав тип — очевидно друсан — го яхаше като кон. Беше взел оръжието му и го принуждаваше да прави всичко, за което бе мечтал, ако в ръцете му падне ченге. Бърлю плачеше, пълзеше в мръсотията, пикаеше, дланите и коленете му бяха нарязани от счупените стъкла. Наркоманът го удряше по главата е ръкохватката на оръжието, крещеше „Дий, конче, дий!“ и го караше да цвили.

Затворих очи, стори ми се, че виждам картината:

— Уби ли го?

— Откаченият размахваше оръжието като тояга. Изскочих иззад ъгъла, изкрещях: „Полиция! Горے ръцете!“ Малко оставаше да натисна спусъка. Кретенът се усмихна, все едно бях майка му, която му носи топла овесена каша, остави оръжието на земята. Седна до Бърлю и взе да чеше гнойните си пъпки.

С крайчеца на окоето си забелязах, че Хъмбри отново ръкомаха като вятърна мелница. Извиках му да почака, отново се обърнах към Хари.

— Същата нощ Бърлю не издържа и ми довери колко мрази да бъде патрулиращ полицай, но баща му, който бил ченге, го принудил и той да избере тази професия. Каза още, че мечтаел да бъде градинар като вуйчо си.

— Предполагам, че това е било последното му дежурство с патрулката — промърморих.

Хари кимна:

— На другата сутрин подаде молба за работа в администрацията.

— Кога успя да стане такъв противен гадняр?

— Първо настъпи промяна във външността му; започна да вдига тежести, кльощавият хилав младеж заприлича на широкоплещест атлет. С течение на времето ставаше и все по-зъл. — Той машинално докосна друга орхидея е големината на дребна монета, която надничаше от кошничката наблизко. — Натрупа мускули, които, образно казано, му бяха като защитна броим. Започна да си придава важност, преди няколко години се лепна за Скуил, на практика стана негов адютант. На капитана пък му харесваше около него да се навърта

такъв исполин — като ги гледах, си представях някакъв дребосък, който се перчи с питбула си.

— С Бърлю говорехте ли за случилото се през онази нощ? — попитах.

— Какво ти говорене! Той дори избягваше да ме гледа. — Хари поклати глава. — Като бях малък, леля ми четеше „Коледна песен“. Романът хем ми харесваше, хем ме плашеше. Не се страхувах от призрака, а от Джейкъб Марли; представях си как злочестият старец е обвързан е веригите на миналото си. Ако щеш вярвай, но чувах как те дрънчат, докато той тътри крака във вечността.

Хари се огледа, вдъхна парфюма на цветята, придаващи смисъл на тайния... на истинския живот на Бърлю. Не предполагах, че сержантът е способен да изпитва каквито и да било чувства, но докато разглеждах книгите и градинарските му пособия, изненадата ми от „хобито“ му прерасна в тъга за всички, които по една или друга причина са изневерили на призванието си, за миналото, което понякога чертае пътя на бъдещето.

— Смятал е, че си ми разказал за случилото се с него — промълвих. — Затова не пропускаше възможност да ме настъпи по мазола.

Хари сви рамене. Обърна се да погледне мъртвеца, после промърмори:

— Мислиш ли, че хората някога разкъсват веригите, които ги свързват с миналото, Карс?

— Не. Важното е да добавяш все нови и нови звена към веригата, за да не повлечеш със себе си миналото.

— Утре ще дойда с теб.

Сложих ръка на рамото му:

— Благодаря, амиго, но Ейва първа изяви желание да ме придружи. Искане да бъде магическият ми жезъл.

— Това пък какво е?

— Нещо, което помага да избягваш клопките. Стига да го държиш правилно.

— Хайде, бе, Карсън — провикна се Хъмбри. — Ела да видиш нещо, че да продължим да си вършим работата.

Тръгнах към кухнята, като заобикалях масички и цветарници, отрупани със саксии. Обърнали бяха трупа по хълбок, Хъмбри ми

посочи гърба, покрит с посмъртни петна. Коленичих и видях надписите. Нямахме го познатият изящен ръкопис, грамадните буки бяха написани с черно мастило, думите покриваха цялото пространство от шията до задните части.

— Изглежда, нашият човек е преминал към по-дълги изявления — подхвърли Хари. — Приятно четене.

ДВАЙСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Оказа се, че Ейва напразно се е страхувала да отиде на работа и да застане очи в очи е началничката си. Клеър седеше зад бюрото си и преглеждаше кореспонденцията. Дори не вдигна глава, само каза:

— Добро утро, доктор Даванъл. Радвам се, че отново сте на работа.

— И аз се радвам.

Клеър отново се захвана с писмата, все едно не се беше случило нищо особено. Ейва прегледа пощата, отдели няколко плика, после отиде да се подготви за аутопсията на Бърлю. Работният график беше изготвен, преди да кажа на Клеър, че подчинената ѝ е алкохоличка. Тя не го беше променила, макар да знаеше, че това ще е първият ден от „завръщането“ на Ейва.

Ейва не я подведе — наблюдавах я как работи и неволно се възхитих от умението ѝ, от уважението, което проявяваше към мъртвеца. Взирах се в снимките на гърба на Бърлю, докато тя четеше на глас надписите.

Беше със
нали това момиче
лоши неща в теб мамо
Трябва да сме сигурни Тя го прави
Време да извадим лошите неща мамо
момичето пак излезе лъжеш ти
Тя е да я извадя ужасно ме е страх ще ни пречисти
Какво знаеш Какво каза
Недей ме от теб боли
Не Недей Не там
Много страшна Не ме плаши

Най-отдолу пишеше:

„Бостън и Индианаполис моля пипни Кой ще бъде?
Големият Бостън или малкият Инди? Коукъмо Ууууу
Пиийш Мамо“

* * *

Скуил се опита да усмири репортерите, които се бяха струпали пред управлението. Новината за убийството на полицейски служител бе предизвикала истинска сензация. С Хари го изчакахме да се върне, после заедно с него и тримата заместници отидохме в кабинета на Хайръм. Набързо разказахме за случилото се през последните часове, през цялото време големите клечки правеха кисели физиономии. Накрая всички се съгласиха, че кирливите ризи на Бърлю не бива да се изваждат на показ — това щеше да навреди и на полицията, и на семейство Пелтиър. Клеър беше невинна, но скандалът завинаги щеше да я опетни; никой нямаше полза и да предизвика гнева на богатата и стълба на обществото Зейн, още повече че единствената му вина беше слабостта към хубави момчета. Оставаше само Тери Лосидор, ала повдигането на обвинение срещу нея щеше да отвори кутията на Пандора.

Предложих Зейн да изрази добронамереността си към четвъртата власт, като спонсорира „възкресяването“ на един алтернативен вестник. Предполагах, че ще се съгласи, най-вече защото знаеше, че снимките са у мен.

Ейва приключи аутопсията и отиде да се измие и преоблече, двамата със Скуил останахме в залата. По време на процедурата той стоеше в дъното на помещението и не откъсваше поглед от трупа. Щом видя, че сме сами, се приближи до мен:

— Пелтиър чист ли е?

— Зейн не може да нареже дори салам, без някой да му покаже как да го направи. Освен това има алиби. По времето, когато Бърлю е бил убит, Пелтиър е бил при адвоката си, за да обсъди предстоящия си развод.

— Прекратяваме дейността на СОППЛ, Райдър. Отрядът за специални задачи ще поеме вашата работа. Бърлю се изложи, но плати

с живота си.

Очаквах този ход. Скуил беше опозорен от адютанта си, единственият начин да измие петното, бе да насочи вниманието на медиите към командосите. Което означаваше да елиминира СОППЛ. Но след като подозренията срещу Бърлю, Лосидор и Зейн отпаднаха, картинката започваше да се изяснява.

Освен това довчера щях да обсъдя случая с професионалист.

— Не съм съгласен, сър — казах. — С Хари оставаме до край в играта.

— Познай какво се случи, младежо. Играта току-що приключи.

Втрещих се във воднистите му очи:

— Защо се опитвахте да ни държите настрана от Бърлю, сър?

— Какви ги говориш?

Извадих от джоба си сгънат лист хартия и му го подадох — важните пасажии бяха подчертани е жълто:

— Протоколът от съвещанието, на което е моят партньор ви съобщил за изчезването на изрезките и документите. Всеки, който го прочете, ще остане с впечатлението, че не желаете да ги намерим. Защото бяха свързани със Зейн.

Скуил ме изглежда така, сякаш бях кучешко изпражнение върху обувката му:

— Как бих могъл да знам, че Пелтиър е педал?

— Не твърдя, че сте знаели. Но Бърлю ви е намекнал, че държи в шах Зейн, може би дори е споделил нещичко с вас. Беше ви длъжник — години наред не си е мръднал пръста да свърши някаква полицейска работа, беше вашето момче за всичко.

Очаквах капитанът да се разгневи, но на него не му мигна окото:

— Какво чувам, Райдър? Нима твърдиш, че спъвам разследването?

— Какво са няколко загубени дни, през които главорезът може да продължи делото си, пред възможността да станете заместник-началник?

Скуил поклати глава, тънките му устни се разтегнаха в усмивка:

— Мислиш се за голяма работа, а? Ще постигна целта си, Райдър, тогава лошо ти се пише.

— Знам игричките ви, капитан Скуил. Едно птиченце ми каза, че Плакет ви е длъжник. Изглежда, благодарение на вас е станал медийна

звезда. И вероятно ще бъде новият началник на полицията.

Скуил се озърна да се увери, че още сме сами, усмивката му се разшири, стана самодоволна:

— Между нас казано, Райдър, Плакет е мое творение. От парче лайняна глина изваях новия началник на полицейските служби.

— Междувременно вие ще поставяте препятствия по пътя ни.

Той ми намигна:

— Така ти се струва, защото си параноик. Върни се в участъка и разследвай убийства на чернилки.

Така кипнах, че забравих учтивото обръщение.

— Аз съм бездарен параноик, а ти си суперченге, Скуил! Ако не ни пречеше, ако не толерираше игричките на Бърлю, той нямаше да е мъртъв.

— Късаш ми сърцето, Райдър. Въпреки това си отстранен от разследването. Точка по въпроса!

— Знаел си, че Зейн Пелтиър има влияние върху комисията за избор на висши полицейски служители!

Той притисна ръка до сърцето си, престори се на изненадан:

— Не, разбира се.

— Пелтиър е изпълнителен директор на „Мобийл Мърин Рисърс“. Президентът на компанията е председател на комисията. Знаел си го, както знаеш всички мръсни номера. Питам се каква е била задачата на Бърлю — може би още повече да притисне Зейн, да го принуди да използва връзките си, за да бъдеш напълно сигурен в победата.

— Един съвет от мен, Райдър. Не се бъркай в игрите на големите батковци.

— Ще победите на всяка цена, а, господин заместник-началник? Дори с цената на отстраняването ми.

Той избухна в смях, побутна ме да се отместя от пътя му:

— Отстраняването ти не е победа за мен. Ти си досадно насекомо, което настъпвам, без да забележа, нищо повече.

* * *

Преди да отида при Джереми, телефонирах на полицейските служби в Индианаполис, Бостън и Коукъмо, за да разбера дали са имали убийства като извършваните в нашия град. Хората, с които разговарях, казаха, че никога не са се сблъскали с нещо подобно, пожелаха ми късмет в разследването. Явно бяха доволни, че не са изправени пред такова предизвикателство.

На излизане се отбих в мъничката канцелария на Ейва, прегърнах я, похвалих я за работата ѝ. На бюрото ѝ стоеше кристална ваза с красиви цветя — подарък от Клеър. Тя ми връчи дебела папка с копия от снимки и протоколи от няколко аутопсии. Пъхнах я в чантата си и попитах:

— А по другия въпрос?

— Чувах те съвсем ясно. — Ейва ми подаде малък бял плик. Сложих го в джоба си, усмихнах ѝ се:

— Утре те каня на вечеря, за да отпразнуваме завръщането ти сред живите.

— Щеше ми се да излезем довечера.

— Довечера ни предстои работа. Готова ли си?

— Да. Ако „готова“ означава да треперя от страх.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Какво е ТОВА?

Усмигнах се приветливо, все едно представях един на друг двама мои стари приятели:

— Ейва Даванъл, запознай се с брат ми Джереми.

Тя му подаде ръка:

— Здравейте, Джереми, аз съм прия...

— Какво търси тук ТОВА? — Той скочи от леглото и застана пред мен, като демонстративно се стараеше да не поглежда спътничката ми. — Не може да разговаряме в негово присъствие.

— Ако искаш, доктор Даванъл ще седне в ъгъла и няма да ни пречи.

— И ДУМИЧКА НЯМА ДА КАЖА, докато ТОВА е тук!

Свих рамене.

— Обеща, че ще говорим, после... ЗНАЕШ КАКВО ИСКАМ!

— Нищо не се е променило.

— ТЯ Е ТУК!

— Поканих я и настоявам да остане.

Той затвори очи, скръсти ръце:

— Няма да кажа нито дума.

— Тогава споразумението ни пропада.

Джереми се нахвърли върху Ейва, затрака със зъби, после отскочи назад; виждах бях да го правят маймуните в зоопарка, за да демонстрират, че те са господари на територията си. Тръгнах към него, но Ейва с поглед ме спря. Той я заобиколи — изплезил беше език, издаваше звуци, сякаш сърбаше; после сви пръсти като нокти на граблива птица, замахна към нея, засъска, заръмжа, няколко пъти се изхрани на пода, престори се, че мастурбира.

Тя се прозина.

Джереми умоляващо извика:

— НЕ ИСКАМ ТОВА ДА Е ТУК! Отпрати я, Карсън. С нетърпение очаквам нашия... ритуал. Трябва да останем насаме, само

двамата.

Погледнах часовника си:

— Времето тече.

Той отново скръсти ръце, тупна с крак:

— Няма да ти кажа нищо. Знам, Карсън. Знам кой го е направил.

— Знаеш как да манипулираш хората. Това е единствения ти талант.

ДжерEMI затананика с детински гласец:

— Знам кой е, знам кой е, но няма да ти кажа!

Нямах представа дали лъже, или в изкривеното му съзнание е възникнала идея, която сме пропуснали. Все пак разчиха, че в крайна сметка ще се предаде, защото взаимно си бяхме необходими.

— Тя остава! — отсякох.

ДжерEMI заскърца със зъби, сви се в ъгъла. Задълбочено разглежда пръстите си, от време на време крадешком поглеждаше Ейва. Започна да лъска ноктите и в ризата и небрежно подхвърли:

— Я кажи, скъпа госпожо, колко взимаш за едно чукане?

— Не съм проститутка — любезно отговори тя.

— Всички жени са курви. ПО РОЖДЕНИЕ! С какво се занимаваш, та твърдиш, че не си курва?

— От професията ми ли се интересувате, господин Брайдуел? Аз съм помощник-патолог в окръжната морга.

Той се приближи до Ейва, отново започна да обикаля около нея. Пристъпих по-близо, за да ѝ се притека на помощ, ако се наложи.

— МИЛИ БОЖЕ! — закрещя той, е юмруци заудря слепоочията си. — ЩЕ ПРЕСТАНАТ ЛИ НИКОГА ЛИЦЕМЕРНИТЕ ПРЕСТРУВКИ? Как може нежно създание като теб да живее сред мъртъвци? Режеш ли трупове или само гледаш, а НИКОЙ ПАРИЙ ВЪРШИ ЧЕРНАТА РАБОТА? „Ако обичаш, извади онова червено нещо, което прилича на мазен домат. Пусни го в стъкленница. Това е коледен подарък за един любовник.“ Какво ПРАВИШ е трупове, сладурче?

Ейва се изпречи пред него, той отстъпи встрани, тя пак препречи пътя му. Ни в клин, ни в ръкав ми хрумна, че сякаш танцуват танго. ДжерEMI се вцепени, тя мило му се усмихна:

— Правя най-различни неща, господин Брайдуел. Но най ми харесва да им разпоря коремите, да седна в тях и да се возя като в кану.

Той подскочи, като че ли го удари ток. Изсъска през зъби, седна на леглото и стисна клепачи, все едно се мъчеше да попречи на мислите да проникнат в съзнанието му.

След повече от минута отвори очи, втренчи се в Ейва. Гласът му беше като скреж върху абаносов прозорец, студен като усмивката му:

— Току-що си купи билет за представлението, малката. Дано ти хареса. — Извърна се към мен, протегна ръка: — Носиш ли най-новите фотографии, братко?

Подадох му снимките на Бърлю. При предишното си посещение бях донесъл материалите, свързани с обезглавените трупове. Той поиска информация за всички убийства през последната година, чиито извършители не са били заловени.

Грабна снимките от ръката ми, разпръсна ги върху леглото и започна да ги разглежда; лицето му се озари от усмивка, изпълнена със злост, усмивка на адско изчадие.

* * *

Господин Кътър избърса потта от челото си, остави нивелира на полицата при другите инструменти, доволно огледа работата си. Новата лъскава маса за аутопсии стоеше в центъра на кабината под силната лампа, монтирана на ниския таван. Кражбата на масата се оказа фасулска работа, което му подсказа, че съдбата отново е на негова страна. Най-близкото шосе беше на четири километра, в този пущинак нямаше електрически стълбове, но това не пречеше на господин Кътър. Сам си „произвеждаше“ ток с помощта на акумулатори за кола, които бяха в трюма. Зареждаше ги малък генератор „Хонда“, но рядко го използваше, защото беше доста шумен.

Качи се на мостика, доволно се огледа. Преди години някакъв оптимист бе завлякъл на буксир корабчето до брега и го беше качил на здрави дървени подпори, вероятно за да го ремонтира. По-късно ентузиазмът явно го беше напуснал, малкият плавателен съд беше изоставен. Господин Кътър често си казваше, че и в този случай съдбата е била благосклонна към него — натъкнал се беше на корабчето, докато се спускаше с кану по реката — съдбата му връщаше фигурите, подготвяше шахматната дъска за нова игра.

Той се взираше в мочурището, посребрено от лунната светлина; на около двеста метра вляво проблясваше късият воден ръкав. Самата река не се виждаше заради гъстите хрусталаци, сред които се намираше корабчето. След малко се върна в кабината. Време бе да постави на мястото им последните образи. Онези, които щяха да разкажат всичко на мама.

Чрез нейните думи.

* * *

Половин час Джереми разглежда снимките, после посвети още шейсет минути на полицейските рапорти и протоколите. Мърмореше, душеше фотографиите, докосваше ги, сякаш търсеше скрити послания, накрая ги разпиля на пода като конфети.

— Защо не ми каза за патолога, чиито пръсти са били откъснати от бомба? Това променя ВСИЧКО! — Той се престори, че чете през лорнет доклада от разследването във връзка с инцидента с Колифийлд.

— Колифийлд ли? — Погледнах го учудено. — Беше опит за убийство, но не на лекар, а на Мюлер.

— Все още мога да чета, брат ми. Някой е пъхнал гърмяща свещичка в ауспуха на Мюлер, та като се събуди и реши да я извади, да гръмне цялата система. Като гледам какъв живот е водил, находката не е изненадваща. Представям си как се събужда, прозява се, усеща нещо в задника си. Какво ли е този път? Тиквичка или по-интересна вещ? Я да видим? Кой би предположил, че в съня си ще получи инфаркт и ще го пратят в моргата?

— Бомбата не е била предназначена за Колифийлд — отбелязах. — Пострадал е по нещастно стечение на обстоятелствата.

— Постави се на неговото място. Години наред е залягал над учебниците, най-неочаквано са му възложили да извърши първата аутопсия в живота му, а за награда остава без пръсти. Сбогом на кариерата.

— Как така неочаквано? — Издърпах листа от ръцете му.

— Ами така. Написано е черно на бяло. Доктор Пелтиър е трябвало да аутопсира Мюлер, но любезно е отстъпила на Колифийлд

правото да бъде главорез. — Той вдигна вежда: — Боже, Боже, това май беше фройдистка забегка.

Прочетох полицейския рапорт. Джереми имаше право. Това бе ново за мен — инцидентът бе разследван от друг екип, затова не знаех подробностите. Той подигравателно се изкиска:

— Предполагам, че в крайна сметка добрият доктор Колифийлд не е останал доволен от оказаната му чест.

— Какво е общото между думите и фразите, написани на гърба на Бърлю, и инцидента е бомбата? Не мога да ги свържа.

— НЕ ЗАПОЧВАЙ С ДУМИТЕ! Не е важно дали означават нещо за ТЕБ!

— Знам, че имат някакво значение, но ми убягва! — възкликнах. Колкото и да си блъсках главата, проблясъкът не идваше.

— Имат значение ли? ИМАТ ЗНАЧЕНИЕ ЛИ? Какво ти разбира главата от тези работи? Знаеше ли какво означава запаленият копчинен тампон върху очите на кукличката, която намери в канализацията? Полицейските психиатри твърдяха, че това един вид бягство от действителността, укриване. Аз ти светнах, че е акт на обич. Не ти ли обясних, че Ейдриан обича пламъците повече, отколкото жена може да обича мъж, не те ли посъветвах да търсите престъпника на местата с умишлените палежи? Първата стъпка от плана му беше да набележи жертвите си сред любопитните зяпачи и да ги проследи, докато ЛЮБОВТА ВЪЗТЪРЖЕСТВУВА, нали така?

Никой не би се досетил, че за психаря огънят е олицетворение на душевността, но Джереми бе прозрял истината, предрекъл беше, че убиецът ще присъства на други пожари, за да набележи следващите си четири жертви. Не бях в състояние да проникна в съзнанието на Джоуел Ейдриан — и слава Богу! — но Джереми можеше. Принуден бях да приемам думите му за чиста монета.

— Имаше право — кимнах. — Приносът ти е безспорен.

Ейва се намеси:

— Вероятно си давате сметка, че благодарение на съдействието ви е бил спасен животът на много хора, господин Брайдуел.

Той се обърна към нея, иронично се усмихна:

— За теб е спасяване на живот, вещица такава. Аз пък мисля, че ПРЕДАДОХ ДЖОУЕЛ ЕЙДРИАН!

Тя се стресна, изпусна чантата си, вещите ѝ се изсипаха. Червената запалка се завъртя като пумпал върху белите теракотени плочки.

— Не бързай толкова, сладурче — напевно произнесе Джереми, като се взираше в запалката. — Ще стигнем и до това. — Стана и отново закръстосва стаята. — Още през първия работен ден Колифийлд се е простил е кариерата си. Както вече казах, години на залягане над учебниците са отишли... — Щракна с пръсти и добави: — Ей така, на вятъра. Смятам, че докторчето има зъб на шефката си, задето пръстчетата му са попаднали в миксера. Мисли за трупове като за... пощенски картички, Карсън. Хм, прекрасна аналогия — пощенски картички от ада: „Липсваш ми. Искане ми се да беше тук.“ Така и ще стане, ако плановете на нашето момче се осъществят.

— Защо отсича главите? — намеси се Ейва.

Той рязко извърна глава, жилите на шията му изпъкнаха като въжета:

— Защото НЕЩО трябва да ЛИПСВА, фръцло, но отрязаните пръсти ще посочат него, образно казано. Размърдай си мозъчето, ако изобщо го имаш — възможно ли е дори най-съвършеното тяло да функционира без глава? Не. Възможно ли е най-съвършеният патолог да упражнява професията си, ако е безрък? — Отново се обърна към мен и добави: — Я кажи, мили братко, как са били отсечени главите?

— С прецизност, на каквато е способен хирург.

Джереми скръсти ръце, нетърпеливо заудря с крак:

— Не е ли това почеркът на човек, обучен да реже трупове?

Ейва смръщи чело:

— И двамата грешите. Отстраняването на главите не е било толкова прецизно.

— Май забравяш, че само едната ръка на докторчето е читава, ПАЧАВРА ТАКАВА!

Изведнъж Джереми се озова на пода, пръстите ми се вкопчиха в гърлото му. Той не оказа никаква съпротива. Ейва се спусна към нас, задърпа ме:

— Карсън, престани!

Отпуснах хватката си. Безумецът смаяно се втренчи в жената, която му беше спасила живота.

— Благодаря ти, скъпа — избърбори, стана и ме изгледа на кръв.

— Да предположим, че той наистина ненавижда доктор Пелтиър.
— Ейва говореше спокойно, сякаш не се беше случило нищо необичайно. — Тогава защо не...

— Защо не отреже главата ѝ ли? Намислил е нещо, сега полага основите. Ще я накара да му плати с лихва за страданията и проваления живот. — Той лъчезарно се усмихна и се поклони. — Изпълних моята част от договора, умнико. — Обърна се към Ейва и добави: — Къде е запалката, сестро?

ТРИЙСЕТА ГЛАВА

— Предполагам, братлето ми ти е казало за нашето споразумение. — Джереми потри ръце, сякаш искаше да запали огън чрез търкането на дланите си. — Моите думи в замяна на неговата... музика. Отначало си помислих, че ти ще попречиш на ритуала. Но ти, скъпа моя, си се докоснала до вълшебството, плувала си сред вонящите цветя, които растат вътре. Деликатните ти ръчички са били в досег с божественото... — Наведе се, сякаш искаше да докосне пръстите ѝ, но не го стори. — Знаеш ли, може би днес ще научиш нещо. А сега прощавай, обаче имам малко работа с братчето ми. Свали ризата си, Карсън. Знам, че изгаряш от нетърпение да разкажеш на всички за приключенията на доктор Безпръсти, но преди това трябва да си платиш.

Кимнах на Ейва. Тя извади от чантата си запалката, най-обикновена едnodневка. Сложи я на дланта си и я поднесе на Джереми. Безумецът с треперещи ръце посегна към червената пластмасова тубичка — търсеше начин да я вземе, без да докосне ръката на Ейва.

— Ще получите каквото желаете, млади господине — процеди тя, — но гледайте да ви държи влага за цял живот.

Ръката му застина във въздуха:

— Как така за цял живот?

Тя бръсна от масата снимките, те полетяха към пода като странни листа.

— Какво ПРАВИШ?

— Хубаво ли ви беше, когато ви носеха редки цветя, които растат отвъд тези стени?

Той се обърна към мен:

— КАКВИ ГИ ДРЪНКА?

Ева отново му поднесе запалката:

— Вдъхнете аромата, господин Брайдуел. Днес за последен път ще помиришете вълшебните цветя.

Очите му се застрелкаха като на подплашен заек:

— ЗА КАКВО ГОВОРИ?

Извърнах поглед.

— Имате хубави ръце — невъзмутимо продължи тя. — Толкова меки и розови. А сега си представете ръцете на старец — сбръчкани, с изпъкнали вени, пръстите са изкривени от артритата. Дори след петдесет години, когато и вашите ръце се съсухрят, пак няма да докоснете онова, което е извън тази сграда. Защото Карсън е единствената ви връзка е отвъдния свят. Кълна се, че ако тази вечер го изтезавате с огън, досегът ви с действителността ще бъде прекъснат.

Отново му поднесе червеното цилиндърче, пълно с газ; той отстъпи назад — поглеждаше ту мен, ту запалката. Мълчах и наблюдавах как Ейва безстрашно се пързала по тънкия лед.

— Хубавичко разгледайте ръцете си, господин Брайдюел. Следващото, което ще докоснете извън тези стени, ще бъде гробът.

Джереми се втрени в запалката, като че ли се опитваше да отгатне съдбата си по чаените листа на дъното на чаша. Ноздрите му се разшириха... Удари ръката на Ейва, запалката отхвъркна в другия край на стаята. Той седна по турски на леглото, с престорено безразличие извърна очи:

— Добре. Печелиш, докторке. Но само защото ме отърва от него. Добрите дела биват възнаградени и прочие глупости. Представи си, собственият ми брат да иска да ме УДУШИ! — Усмихна се — усмивка, напомняща скреж върху стомана — приведе се, допря ледения си пръст до ръката ми:

— Да се разберем, Карсън, тази малка... отстъпка важи само за настоящата покупка. Следващия път ще се подсигурия в договора да няма вратички.

— Благодаря — каза Ейва, но той пренебрежително махна с ръка.

Дори не помръдна, когато станяхме да си вървим. В погледа му имаше нещо, което ме изплаши, сякаш видях призрачни силуети, пристъпващи сред кълба дим. Бе отстъпил прекалено лесно, което ми се стори подозрително. Очаквах да изпадне в истерия, да крещи, да претегля всяка дума на Ейва, да я оборва с изкривената си логика. Всеки път, когато си тръгвах, ме обсипваше с ругатни, тананикаше цинични песнички или ме принуждаваше отново да опиша в какви мъки е умряла нашата майка. В съзнанието ми отекна фалшива нотка,

зловещо дрънчене на оловна камбана, което ме последва, дори когато излязох от стаята.

* * *

— Това ми е навик — обясни Клеър на другата сутрин. — Предпочитам новакът-патолог да си мисли, че през първия работен ден ще се запознае с колегите и с начина на работа, ще се ориентира в документацията. Но ако има насрочена аутопсия, винаги му я възлагам. По реакцията му си съставям впечатление за него.

Беше осем часът, седяхме в нейния кабинет. Спешно бях поискал среща с нея, защото изведнъж фокусът на разследването се беше преместил върху Колифийлд. Не успях да дешифрирам посланията, оставени от убиеца върху трупите — осланях се само на твърдението на Джереми, че откъслечните фрази са плод на объркания мозък на младия лекар, поради което са непонятни за човек със здрав разум.

— Изплаших се до смърт, когато приложихте към мен вашия... подход, доктор Пелтиър — намеси се Ейва. — Но след това се почувствах някак си приобщена към екипа.

— Моят „подход“, както го наричаш, скъпа, е заимстван от треньорите по плуване, които още при първия урок карат начинаещите да скочат в дълбокото на басейна — промълви Клеър. — Бедният доктор Колифийлд, толкова беше изнервен, че окото му играеше. — Тя стисна клепачи. — Така и не довърши първата си аутопсия.

— Никой не говори за него — каза Ейва. — Все едно е прокълнат.

— Споменът за случилото се дълго ще витае тук — въздъхна Клеър. — Стените на залата бяха изпръскани с кръв, трябваше да се преобядисат. Възползвах се от трагедията и притиснах шефовете за цялостна подмяна на оборудването. Работата продължи няколко месеца, но си заслужаваше.

— Имаш ли адреса на Колифийлд?

— Дал е номера на пощенска кутия — всеки месец му изплащаме обезщетение за злополука. Разбрах, че живее в някакво селце в планината Талидижда. — Тя извади от картотеката папка с досието на Колифийлд, подаде ми снимка на младия лекар, взета от

личната му карта. Изглеждаше много симпатичен — от онези хора, които ти се иска да почерпиш само защото седят до теб в някой бар.

* * *

Докато шофирах по стръмния и изровен планински път, мислено се поздравявах, задето си бях купил джип — колата се движеше като лодка срещу течението, подкачаше, поднасяше и храбро се катереше по стръмнината, оставяйки след себе си облак сивкав прах. Любезната служителка в пощата ме упъти и след петнайсет минути, които бяха истинско изтезание и за джипа, и за бъбреците ми, открих къщата на Колифийлд; кацнала беше в подножието на висок връх, вдясно от нея планинският склон се спускаше отвесно като водопад.

Спрях зад пращен син джип „Чероки“, разтърках клепачи — бях уморен, защото бях шофирал пет часа, без да спра да отдъхна. Къщата не беше голяма, но си личеше, че е добре поддържана, в двора нямаше стари автомобилни гуми или ръждясала таратайка, каквито бях видял пред къщите по пътя. Купчината дърва за огрев положително щеше да спечели първа награда на състезание за подреждане на цепеници. На верандата имаше люлеещ се стол и масичка, върху която бяха натрупани списания. Обърнах се към долината. Чистият планински въздух скъсяваше разстоянията, стори ми се, че гледам през бинокъл. В дъното на грамадната купа, сътворена от ръката на природата, имаше градче, покривите на къщите надничаха измежду зеленината. Над дърветата се извисяваха само заострената кула на църквата и няколко сгради, вероятно административни. В покрайнините на градчето се издигаше висока постройка с голям паркинг, пълен с коли.

Дворът на Колифийлд беше защитен от ограда, окичена с табели с надписи: „Влизането забранено“ и „Зло куче“. Не чух лай, на моравата пред къщата нямаше кучешки изпражнения. Слязох от джипа, застанах до портата, която прикриваше пистолета в ръката ми. Към глезена ми беше прикрепен малък револвер, на предната седалка бях оставил бойна пушка.

Нещо прошумоля зад мен, обърнах се и се приведох. Катеричка се стрелна през двора и се шмугна в купчината с дърва. Сърцето им

биеше до пръсване, почувствах се като кръгъл глупак. Вдигнах високо значката си, за да се вижда през оградата, и се провикнах:

— Доктор Колифийлд, аз съм Карсън Райдър от полицията в Мобийл. Искам да ви задам няколко въпроса. — Докато говорех, наблюдавах вратата и прозорците; очаквах всеки миг Колифийлд да изскочи от къщата и да се опита да ме застреля, ала нищо подобно не се случи. — Доктор Колифийлд, излезте, ако обичате. — Някой леко повдигна завесата на единия прозорец. — Не съм дошъл с лоши намерения. Само ще поговорим за... деня, който е променил живота ви.

Измина една минута, която ми се стори цяла вечност. Вслушах се в песните на птиците, огласящи гората, в приспивното жужене на насекомите. Вратата на къщата се откряна.

— Махайте се! — извика някой.

— Налага се да поговорим.

— Сбъркали сте адреса. Няма за какво да говорим.

— Важно е, сър. Най-вероятно е свързано със злополучния инцидент, при който и пострадала ръката ви.

Отново настана тишина, нарушавана само от чуруликането на птиците. После през процепа се показа ръка.

По-точно — онова, което бе останало от нея. Колифийлд изкрещя:

— Искате да говорим за ръката ми ли? Ето я! Вдъхновява ли ви за разговори?

— Убити са трима души, двама от тях са обезглавени. Опитвам се да открия престъпника, но тъпча на едно място. Моля ви за съдействие. Дългът ви повелява да защитавате мъртвите.

Тишина. Една сойка прелетя между дърветата.

— Хората в Мобийл са настръхнали, боят се за живота си. От сърце ви моля да ни помогнете.

Вратата на къщата се отвори, на прага застана слабичък тъмнокос мъж е прекалено широка черна тениска и бежов панталон. Очевидно беше озадачен, но нарочно се държеше нахакано. Десният му ръкав беше навит до лакътя, другия бе спуснат, за да прикрива обезобразената му ръка. Нямах повод да се страхувам, че под ръкава е скрит пистолет — ръката, която бях видял, не можеше да държи оръжие.

— Благодаря, че ми отделихте време, доктор Колифийлд.

Той се загледа във високия чинар, въздъхна и промълви:

— За съжаление разполагам с прекалено много време. Приберете оръжието, което си въобразявате, че криете, и влезте.

Побутнах портата, която се оказа отключена, прекосих двора, качих се на верандата; преди да вляза в къщата, забелязах върху списанията копие от бюлетина на Центъра по заразни болести „Статистика на заболяемостта и смъртността“ — задължително четиво за всеки патолог.

* * *

Седяхме до голямата маса в трапезарията. Набързо бях обяснил на Колифийлд каква е целта на посещението ми.

— Имате право — промълви той. — Смятах, че през първия работен ден само ще се запозная с колегите, ще се ориентирам в обстановката, така да се каже. Най-неочаквано доктор Пелтиър предложи да я заместя. Разбира се, приех.

Доктор Алегзандър Колифийлд въобще не приличаше на безумец. Не се блещеше, не дърдореше несвързано, нито пък създаваше впечатлението, че е хладнокръвен и пресметлив сериен убиец. На масичките в къщата му бяха натрупани справочници по медицина вместо ножове. Стените не бяха изпръскани с кръв и окичени със снимки на Клеър — тук-там висяха рамкирани черно-бели фотографии на планински пейзажи. На канапето забелязах готварска книга за нискокалорични ястия, която някак си ми вдъхна спокойствие — едва ли убиец, жадуващ за отмъщение, ще се интересува от нивото на холестерола си. Накратко, доктор Колифийлд изглеждаше като всеки средностатистически американец.

— Подозирахте ли, че Клеър ще ви възложи аутопсията?

— Не. Притесних се, окото ми започна да играе. Искях да се представя отлично — от това зависеше бъдещата ми кариера. Притеснявах се, че ще ме наблюдава доктор Пелтиър, която е светило в медицинските кръгове. Чел бях всичките й статии, присъствал бях на всички симпозиуми, в които тя участваше. По-късно научих, че това е

неин обичаен похват, за да покаже на новия си асистент, че вярва в способностите му.

— Как научихте за вакантното място?

— На таблото с обяви в медицинския факултет имаше списък със свободни места за лекари с моята специалност. Реших да опитам в Мобийл, подадох си документите. Преди да ме назначат, доктор Пелтиър два пъти разговаря с мен. Предполагам, че е имало и друг кандидат, и шансовете ни са били почти еднакви. При първото посещение прекарах два дни в Мобийл, а когато след две седмици ме повикаха отново, останах един ден повече. Именно тогава ми предложиха работата.

— С какво се занимавахте, докато чакахте резултата?

— На практика почти през цялото време бях в моргата. Запознах се с персонала, присъствах на няколко аутопсии. Прибирах се в хотела късно вечер и веднага си лягах. Доктор Пелтиър беше много любезна, всеки ден обядвахме заедно... — Той прокара пръсти през косата си. — Устата ми пресъхна. Да ви приготвя ли лимонада?

— С удоволствие, стига да не се бавите. Бързам да се върна в Мобийл — чака ме много работа — отвърнах, като се стараех да прикрия разочарованието си. Джереми определено бе изтеглил погрешна карта. Разбира се, не му се доверявах безусловно — за мен теориите му бяха като изстрел в мрака, само че бях останал без мишени.

Колифийлд се върна — на едната си ръка поддържаше поднос с две чаши лимонада, сякаш не се досещаше, че може да си помогне с осакатената ръка. На три глътки изпих лимонадата, поисках разрешение от Колифийлд да му телефонирам, ако възникнат нови въпроси. Излязохме на верандата; забелязах, че храстите в двора са подрязани така, че да се вижда сградата с големия паркинг. Посочих я:

— Каква е онази постройка, докторе?

— Окръжната болница — отвърна той, без да погледне какво посочвам.

— Били ли сте там? Мисълта ми е... да я разгледате, да се запознаете с вашите колеги...

Колифийлд кисело се усмихна, размаха ръкава, който прикриваше осакатената му ръка.

— Предполагам, че в една болница винаги има място за умен и способен човек като вас — настоях.

Очите му гневно проблеснаха, после той извърна поглед:

— Детектив Райдър, не крия, че съм се изкушавал да отида... — Изведнъж млъкна, сякаш не знаеше как да завърши изречението.

Слязох от верандата и промърморих:

— Вижте какво, докторе, има моменти, през които дори не съм сигурен, че помня името си, но знам, че не всеки притежава остър ум и една здрава ръка.

Колифийлд погледна сградата, въздъхна:

— Може би имате право. Предполагам, че някой ден ще отида да проверя как стоят нещата.

Отидох до колата, извадих от пътническата си чанта чиста бяла риза с къси ръкави. Подхвърлих я на Колифийлд, той ловко я хвана със здравата си ръка.

— Време е да захвърлите траурните одежди — казах. Седнах зад волана, преместих пушката на задната седалка, включих двигателя; преди да потегля, се обърнах да погледна Колифийлд. Не беше хвърлил ризата на земята, което говореше много.

— Детектив Райдър — провикна се той, преди да превключи на задна скорост.

Спрях, свалих стъклото.

— Интересно дали онзи човек още работи в моргата — продължи Колифийлд. — Изглеждаше така, сякаш се гневи на целия свят.

Кимнах:

— Да, Уолтър Хадълстоун още е на поста си; предполагам, ще остане там до смъртта си. Но според мен той ще доживее най-малко до сто и двайсет години.

Колифийлд озадачено сбърчи чело:

— Не говоря за него. Уолт е най-милият човек, когото познавам, разбирахме се чудесно. Веднъж ме покани на обяд, говорихме си за оперното изкуство; аз съм страстен почитател на операта, но той ме засрами с познанията си. Имам предвид един нисичък и набит човечец с оредяла коса, на когото целият свят е крив...

— Уил Линди ли? — възкликнах изумено.

Погледът на Колифийлд помръкна:

— Точно така. Държа се много дружелюбно, когато доктор Пелтиър ни запозна, но останехме ли насаме, отказваше да разговаря с мен, само мърмореше под нос и ме поглеждаше на кръв. Няколко пъти го хванах да ме шпионира.

— Чакайте, сигурно има грешка. За административния директор Уилет Линди ли говорите?

За пръв път видях Колифийлд наистина разтревожен:

— Честно казано, по едно време ми идваше заради него да се откажа от работата. Много страшен човек — тръпки ме побиваха от него.

Кимнах разсеяно, в съзнанието ми се вихреха куп предположения. Уил Линди — страшен човек. Думите не се връзваха, бяха безсмислени.

Безсмислени ли? Колифийлд ми беше подсказал формулата: Уил Линди = страшен човек.

Уравнение, което смятах за невъзможно.

Уил Линди?

ТРИЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Изведнъж си дадох сметка, че всъщност не знам кой е Уил Линди.

Тихият и невзрачен човечец, когото познавах от една година, или озлобеният администратор, когото описа Колифийлд. „Моят“ Линди бе олицетворение на учтивостта, онзи на Колифийлд — шпионин, дебнещ в сенките. Кой бе истинският Уил Линди?

Уил Линди... името сякаш отекваше в съзнанието ми. Уил. Уил. Изведнъж видях несвързаните фрази, написани на гърба на Бърлю: „Кой ще бъде? Големият Бостън или Малкият Инди?“ Всъщност може би не бяха важни самите думи, а звуците^[1].

За миг сърцето ми престана да бие, после запрепуска като обезумял жребец. Може би е само случайно съвпадение, може би се хващам за предположението като удавник за сламка, защото не разполагам с абсолютно никакви факти.

Ами ако...

Ами ако поради някаква причина Уил Линди е против назначаването на доктор Колифийлд и толкова го мрази, че не може да го гледа, дори иска да го отстрани? Само че няма начин да се докопа до него — през деня младият лекар непрекъснато е с Клеър, вечерите прекарва в скъпия охраняван мотел.

Затова изчаква. След като Колифийлд е назначен, Линди замисля сатанински план. Познава Мюлер или го избира случайно. Отдавна работи в моргата и знае, че приемането на определени химикали води до смърт, подобна на тази при инфаркт. Освен това е много сръчен — доказал го беше многократно, като поправяше ту това, ту онова. Направата на бомбата едва ли го е затруднила — материалите се продават във всеки железарски магазин, указанията се предлагат по Интернет. По график Клеър трябва да извърши аутопсията на следващия ден, но той познава обичая ѝ да преотстъпва „честта“ на новациите. Издебва от засада Мюлер, вкарва бомбата, инжектира му

химикала, обажда се на 911. Мюлер се озовава в моргата, Колифийлд разрязва трупа и активира бомбата.

Господи, връзва се!

Но защо е искал да отстрани Колифийлд? Защото поради неизвестна причина го мрази или иска някой друг да бъде назначен на неговото място.

Имало е само един съперник на Колифийлд.

Ейва!

Започнах да натискам бутоните на телефона, но толкова бързах, че непрекъснато грешах номера, накрая колата едва не полетя в пропастта. Спрях на банкета, дълбоко си поех въздух, отново се помъчих да се свържа с Ейва, но явно тук мрежата на мобилния оператор нямаше покритие. Включих на скорост, като луд подкарах надолу по стръмния планински път; задницата на джипа поднесе, едва не връхлетях върху камион, който се движеше в насрещното платно. Двамата мъже в кабината гръмко запсуваха, показаха ми среден пръст. Отново занатисках бутоните на телефона.

— Нотилъс! — сопна се Хари. Едва го чувах, сякаш се намираше на другия край на вселената.

— Провери къде се е намирал Уил Линди по времето, когато са били извършени убийствата! Мисля, че посланията са отправени към Ейва, но изпрати хора да охраняват и Клеър. Ще пристигна в Мобийл най-рано след четири часа. Дръж ме в течение. Ако телефонът ми дава заето, не се отказвай — предстои ми да проведе много разговори.

— Добре.

Превключих на по-ниска скорост, джипът заора в чакъла на банкета, отново излезе на платното.

— Хари, чакай! — извиках.

— Още не съм прекъснал.

— Внимавай с Линди, братко. Смятам, че е опасен.

— Ще се държа с него като с динамит. Побързай, братко.

Хвърлих телефона на седалката до мен, в този момент джипът пак подскочи, кривна вдясно, изпуснах волана. Дърветата се втурнаха срещу мен, натиснах до дупка спирачката, колелата отдясно попаднаха в канавката. Превключих на първа — никакъв резултат. Джипът си остана в канавката. Закресях, запсувах, заудрях с юмруци по волана,

накрая изскочих навън... тъкмо когато камионът, който едва не изблъсках от пътя, спря зад мен.

— Извинете! — извиках. — Помогнете ми да изкарам джипа. Спешно е.

Двамата мъжаги скочиха от кабината, лицата им пламтяха от гняв.

— Мръсно копеле, опита се да ни изблъскаш. Така ще те подредим, че ще те закарат право в спешното отделение... — изрева единият; цапардоса ме зад ухото, полетях към спътника му. Онзи замахна, за щастие в последната секунда го блокирах, ударих го с лакът в зъбите и той падна на колене. Приятелят му изтича до кабината на камиона, грабна бейзболна бухалка и тръгна към мен, като заплашително я размахваше:

— Ще ти пръсна тъпата глава...

Измъкнах револвера от кобура, прикрепен към глезена ми. Куршумът улучи напуканото предно стъкло на камиона, по таблото се посипаха стотици блестящи късчета.

— ВЕДНАГА изкарайте джипа ми! — изкрещях и за по-голям авторитет пуснах още един куршум във фара на нещастното им возило.

Двамата заповтаряха „Да, сър, да, сър“, сякаш бяха английски икономисти, след трийсет секунди колата ми отново беше на платното. Прострелях гумите им, седнах зад волана. Телефонът иззвъня. Сграбчих го, като си повтарях: „Каж ми, че нищо лошо не й се е случило. Дано е в безопасност!“

Хари с престорено равнодушие ми съобщи информацията:

— Доктор Пелтиър е на работа. Няма и следа от Линди. Отсъства за пръв път от три години.

— Ами Ейва?

— Колата й е на паркинга, но...

— Може би е вкъщи. Търси я!

Оставах ми повече от четири часа път до Мобийл. Помъчих се да си спомня всичко за шофирането при спешни случаи, което бях изучавал в курса към полицията. Телефонът отново иззвъня.

— Казвай! — изръмжах нетърпеливо.

Чух как Хари разговаряше с някого, после в слушалката прозвуча непознат глас:

— Карсън, завий на север по магистралата. На двеста и седемнайсетия километър има малък железопътен кантон. Там ще те чака хеликоптер.

— Кой се обажда, мамка му?

— Твоят любим началник, Карсън.

Том Мейсън. Не е чудно, че не го познах — като никога говореше бързо, почти нормално. Завих към магистралата, продължих трескаво да изчислявам времето, което ще ми е необходимо да се придвижа до Мобийл — в най-добрия случай щях да бъда там след около два часа. А после... какво?

Движех се с толкова висока скорост, че другите превозни средства сякаш бяха приковани към платното. Изведнъж в огледалцето за обратно виждане проблеснаха светлини. Щатската полиция! Предположих, че двамата селяндури с камиона са се оплакали, отпуснах газта, като се питах как да ги убедя да не ми губят времето. Въртящите се лампи върху полицейската кола осветиха купето на джипа; изругах, отбих на банкета. Шофьорът на патрулката натисна клаксона, профуча край мен — подал беше ръка навън, махаше да го последвам. Залепих се за неговата кола, той включи сирената; другите превозни средства ни правеха път, което ни позволи да се движим със сто и осемдесет километра в час чак до железопътния кантон. Там вече чакаше голям хеликоптер на щатската служба за сигурност. Махнах на шофьора, който ми беше проправял път, изтичах към хеликоптера. Пилотът се втренчи в мен през тъмното стъкло на шлема си.

— Не знам кой си, братле — изкрещя, за да надвика воя на двигателя, — но със сигурност имаш приятели по високите етажи. — Подаде ми шлем, машината се издигна във въздуха. Спомних си церемонията по случай откриването на обновената морга. Кой разговаряше с главния прокурор като със стар приятел?

Клеър.

Помъчих се да се успокоя и да се съсредоточа върху Уил Линди. Кой е имал достъп до графика за аутопсиите? Линди. Това му е давало възможност да „насочва“ труповете, да убива през нощта преди дежурството на Ейва, за да ѝ „достави“ нов мъртвец.

Но какъв е мотивът му? Какво цели с „насочените“ аутопсии? Извратено воайорство? Ако е така, защо никога не съм го виждал да присъства на аутопсиите? Мислено проследих етапите, следващи

процедурата — протокол, резултати, заключения. Просекторът описва всяко свое действие, като диктува в микрофона...

След това по записа се изготвя протокол, който се съхранява в картотеката... Пилотът натисна бутон на командното табло, заговори в микрофона, прикрепен към шлема му. Пресегна се и нагласи моя микрофон:

— Теб търсят.

Гласът на партньора ми изпраща в слушалките.

— Какво става? — изкрещях.

— Изглежда, Ейва и Линди са безследно изчезнали.

Ледени пръсти се вкопчиха в сърцето ми.

— Клеър при теб ли е?

— Да — Питай я кой отговаря за касетите с видеозаписите от аутопсиите.

След няколко секунди той отговори:

— Линди. Предава ги на човека, който изготвя протокола, после ги картотекира. Доктор Пелтиър каза, че микрофонът и всичко останало са свързани с устройство в неговия кабинет.

— Какво означава „всичко останало“?

Чух някаква шумотевица, после гласа на Клеър.

— Какво става, Хари?

— Почакай, Карс. В момента пристига нова информация... при това доста странна.

— За Ейва ли? Говори!

— Задръж така.

Чакането ми се стори безкрайно. Най-сетне гласът на Хари, придружен от силно прашене, отново прозвуча в слушалките:

— Не само микрофонът, но и камерите са свързани с кабинета на Линди — това е част от охранителната система, инсталирана след инцидента с бомбата. Видеокамери са монтирани в коридорите, до входната и задната врата и така нататък. Свързани са с мониторите и записващите устройства в малкото помещение до кабинета му.

Пилотът форсира двигателя, ревът на машината заглуши гласа на Хари.

— Говори по-високо! — извиках. — Не те чувам.

— Линди е пренасочил някои камери — големи са колкото гумички на молив и са почти незабележими. Четири са разположени

под различен ъгъл над масата за аутопсии. Наблюдал е процедурите, Карсън!

Чуха се гневни гласове, после партньорът ми отново заговори:

— Открих хора, които познават житието и битието на добрия Уил Линди. Скоро ще бъдат в Мобийл. Обаче възникна проблем...

— Скуил! — процедих.

— Направо ми скъса нервите. Не знам дали да не му отсека главата!

— Не му обръщай внимание. Мога да се справя с него.

— Сигурно, братко, но той заплашва да ме изхвърли от работа.

— Научихте ли нещо за Ейва? Хари?

Нещо изпраща, чух викове, после гласа на Скуил:

— Как ще ти хареса да работиш в супермаркет, Райдър? — Последва ново пращане, после настъпи тишина.

В далечината зърнах сивосинкавите води на залива Мобийл; от запад прииждаха начумерени облаци.

— Задава се буря — отбеляза пилотът.

---

[1] На английски език текстът гласи: „Will it be big Boston or little Indy“ Will е частица за образуване на бъдеще време, но и собственото име Уил. Ако от думата little се премахнат буквите itt, ще се получи словосъчетанието l’Indy — Линди. — Б.пр. ↑

ТРИЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Отстранявам те от разследването, Райдър. Това е само първата стъпка. После ще изхвъркнеш от полицията.

Скуил се нахвърли върху мен още щом слязох от хеликоптера, който се приземи на паркинга на мотела в центъра на града. До капитана стоеше новият му лакей Боби Ниланд, който междуременно се беше снабдил с нови тъмни очила.

Изскърцаха гуми, колата на Хари влетя в паркинга. Втурнах се към него.

— Намерихте ли Ейва? — изкрещях.

Той поклати глава:

— Още не сме. Натъкнахме се на странна находка в мазето на Линди.

Скуил се приближи до нас — от гняв се беше зачервил като домати. Ниланд очевидно се чувстваше много уютно под крилото му и се перчеше като пуяк.

— Кажеш ли още една дума, и ти ще изхвъркнеш, Нотилъс!

Хари не му обърна внимание, а продължи:

— В мотела те чака една жена, Карс. Ето какво ми разказа...

Ниланд побърза да се намеси — явно искаше да докаже на шефа си, че не е сгрешил в избора:

— Слушай какво ти казва капитанът, Нотилъс. Искат черната ти мутра да си затвори устата...

Хари леко се извърна и заби юмрук в корема му. Онзи изстена, краката му се подкосиха, стовари са на асфалта като чувал с картофи.

— И двамата сте арестувани за нападение върху полицай, изпълняващ служебните си задължения. Спукана ви е работата!

Две патрулки с включени сигнални лампи завиха по улицата, той замаха на шофьорите. Ниланд се подпря на коляно, помъчи се да стане, от носа му висеше зеленикав сопол. Скуил разпери розовите си пръсти и заизброява:

— Нападение над служебно лице, неподчинение, лъжи...

— Личи си, че не сте достатъчно компетентен, сър — казах, като се стараех да говоря спокойно. — Може би трябва да прекарвате повечко време в залата за аутопсии.

Той рязко се обърна към мен:

— Какви ги дрънкаш, Райдър?

Усмихнах се, а той се облеци — явно не очакваше подобна реакция.

— Спомняте ли си откровения ни разговор край масата за аутопсии, сър? За заместник-началника Плакет и други събития. Ако желаете, ще опресня паметта ви.

Той пресилено се усмихна:

— Халюцинираш, Райдър. Съветвам те да се обърнеш към психиатър. Ще имаш достатъчно свободно време.

Патрулките спряха наблизко, въртящите се лампи обагриха в червено лицата ни.

— Вероятно сте пропуснали да забележите, че просекторите непрекъснато говорят.

— Моля?

— Лекарят, който извършва аутопсията, непрекъснато говори. Нима си въобразявахте, че говори на вас? — Измъкнах от джоба си белия плик, който ми беше дала Ейва, отворих го, извадих аудиокасата, подхвърлих му я, той едва не я изпусна. — Записващото устройство не се е изключило след аутопсията, откровеният ни разговор е документиран на лентата. Уверявам ви, че качеството на записа е отлично. За всеки случай направих няколко копия. И така, сър, можете да съобщите на всеослушание как от парче лайняна глина сте изваяли новия началник на полицейските служби... или...

— Или какво? — прошепна Скуил. Беше пребледнял като платно.

— Или да поздравите двама ни с Хари за отличната работа на СОППЛ и да ни пожелаете в бъдеще да постигнем още по-големи успехи.

Ниланд изхърка и повърна върху лъскавите черни обувки на капитана.

— Яко драйфа момчето — отбеляза моят партньор.

* * *

— Първо ще ти покажа нещо — каза Хари, докато вървахме към мотела. — После ще те заведе при една жена. — Линди е израснал пред очите ѝ. — Подаде ми голям кафяв плик. — Погледни това. Получихме го от шерифския отдел в окръг Чакто. Нашият човек е израснал във ферма близо до Бътлър.

Отворих плика, извадих снимки, изпратени по факса.

Снимка на Ейва, направена при задържането ѝ в шерифството в Чакто. Профил и анфас. Номер на арестантката.

Всъщност не беше Ейва, а жена, която много приличаше на нея. Носът ѝ беше малко по-дълъг, челото — по-широко, очите ѝ бяха като на риба или на влечуго.

Хари изчака да се съвзема от изненадата и обясни:

— Майката на Линди. Задържана е за малтретиране на сина си и по други обвинения, едно от които е, че държала момчето в килера, завързано с вериги. — Той въздъхна. — Ще ти спестя описанието на другите мъчения, само ще кажа, че са плод на болен мозък. По това време Уил е бил на шестнайсет. След две години тя умряла в затвора от остра цироза.

— Когато Ейва се е появила на събеседването за работа... — започнах, Хари ме прекъсна:

— Нишките в главата на нашето момче съвсем са се объркали.

Той почука на вратата на стая 116, пред която беше паркирана прашна полицейска кола с емблемата на шерифския отдел на окръг Чакто. Кимнах на униформения зад волана.

— Жената се казва Сандра Клей — продължи партньорът ми. — Петдесет и три годишна, работи в социалната служба в Бътлър. Придружава леля си, която е живяла в съседство със семейство Линди.

— Лелята знае ли нещо? — попитах. Искаше ми се да разбия вратата, да закрепя, да действам, но първо трябваше да осмисля новите факти.

Хари поклати глава:

— Почти на осемдесет е и страда от болестта на Алцхаймер. Затова се наложи да ги настаним в мотел — госпожа Клей не можеше да я остави сама вкъщи.

— Откри ли някой друг, който е познавал Уил по онова време?

— Трудна работа, братко, като се има пред вид, че момчето е било затворник в собствения си дом.

В стаята беше горещо, климатичната инсталация беше включена на най-ниската степен. Вероятно за да не изстине старицата, мършава като скелет, която седеше на инвалидна количка между двете легла. Наметната беше с плетен шал, побелялата ѝ коса беше сресана, но непокорни кичури стърчаха като заскрежени антени. Безизразните ѝ сини очи бяха вперени в екрана на изключения телевизор. Тя ту поднасяше ръка към устните си, ту я отпускахе на скута си, все едно пушеше невидима цигара. Обърна се към мен, за миг сякаш разумът ѝ се върна.

— Аааа — избърбори. — Ти. Пицай.

Предположих, че иска да каже „полицай“. Устата и беше изкривена, вероятно бе получила удар. Кимнах и я поздравих. Тя продължи да „пуши“ и да се взира в екрана. Ни в клин, ни в ръкав си представих как архивни филми са впримчени в щръкналите ѝ кичури-антени.

— Това е леля ми, госпожа Беноа. Аз съм Вилина Клей, сър.

Обърнах се. В ъгъла седеше пълна жена със семпла жълта рокля. На масичката пред нея стоеше оръфана папка. Тя я докосваше с върховете на десетте си пръста, сякаш беше планшет върху дъската, използвана от медиумите за контакт с духове на мъртвци. Помолих я да ми разкаже всичко, което знае за Уил Линди, същевременно погледнах часовника си, за да ѝ подсказва, че трябва да побърза.

Тя колебливо заговори:

— За пръв път го видях, когато беше тринайсетгодишен. Беше избягал от къщи, което само по себе си не е необичайно. Определиха ме за негова наставница. Момчето беше умно и възпитано. Но още първия ден разбрах, че нещо не е наред.

Хари, който вече беше разговарял с нея по телефона, промълви:

— Чуй това, Карс — умът ми не го побира!

Госпожа Клей продължи:

— В чакалнята пред кабинета ми, освен столове и списания имаше играчки за по-малките деца. Влязох тъкмо в момента, в който Уили изпусна някакво списание и се наведе да го вземе. Телефонът иззвъня. Казах на момчето: „Не мърдай. Връщам се веднага.“ —

Пръстите ѝ потрепераха. — Разговорът продължи двацет минути. Върнах се в приемната и... го заварих в същата поза.

— Защото сте му наредили да не мърда — промълвих.

— Приличаше на статуя. Казах му, че може да седне, той взе списанието и го върна на поставката, все едно нищо не се беше случило.

Госпожа Беноа заудря с крак и запъшка, после започна да забива във въздуха невидимата си цигара.

— Извинете — промърмори племенницата ѝ. — Изглежда, нещо я тревожи. Много рядко пътуваме...

— Спомняте ли си още нещо, госпожо? — прекъснах я.

— Следващия път го видях, когато вече беше в гимназията. Изглеждаше непроменен; бе позаякнал, но пак си беше дребно момче с особен поглед и странно поведение. В един момент лицето му беше безизразно, в следващия се оживяваше. Сякаш в главата му имаше прекъсвач.

— Забелязахте ли нещо, по което да съдите, че е малтретиран?

— Китките и глезените му бяха охлузени, като че ли е бил вързан. Обясни, че се е оплел във въжетата на люлката, докато си играел на Тарзан. Обяснението явно беше заучено. По заобиколен начин се помъчих да разбера дали е подложен на сексуален тормоз, но подхванех ли разговор за тялото или половите му органи, той се хващаше за корема, започваше да пъшка, казваше, че му се ходи до тоалетната. После млъкваше, все едно беше ням.

Почти незабележимо пръстите ѝ започнаха да побутват папката към мен.

— Имах право да посещавам домовете на децата, за да проверя при какви условия живеят. Отидох у тях, казах на майка му, че искам да поогледам къщата. Разбира се, с нея се познавахме, няколко пъти бяхме разговаряли. Правеше впечатление на кротка и възпитана. Само че се преструваше. Буквално полудя, когато я помолих да вляза. Обсипа ме със закани и цинични ругатни. Приличаше на животно, заразено от бяс, което притежава способността да говори.

— Как реагира момчето?

— Аааа! — изстена госпожа Беноа. Огледа се, сякаш за пръв път виждаше стаята. — Ааааа! — изстена отново, размаха юмруци.

Племенницата ѝ продължи:

— Видях го през отворената врата. Седеше пред телевизора; звукът беше изключен, но момчето сякаш го чуваше и не забелязваше суматохата отвън. По време на посещенията забелязах, че предпочита да гледа телевизия в чакалнята, вместо да общува с другите деца.

— Все пак влязохте ли в къщата?

— Тази жена беше толкова силна, че шерифът повика трима полицаи, за да я отведат — сам нямаше да се справи.

— Била е особена... — промърморих. — Говоря за къщата.

Папката, побутвана от пръстите ѝ, отново пропълзля към мен.

— Полицаяте снимаха всичко. Поисках копия от фотографиите, за да ги приложа към досието. Едва тогава разбрах защо поведението на Уил е толкова странно.

— Рапчетата — прошепна старицата. — Рапчета.

Измъкнах папката изпод пръстите на госпожа Клей, отворих я. На първата снимка бе фотографирана двуетажна дървена къща, зад която се простираха памукови плантации. В далечината се виждаха дървета, вероятно издигащи се на брега на река Тамбигби, сред които надничаха две изкорубени рибарски корабчета.

Гледах снимка след снимка, изведнъж изпитах усещането, че фотографът ми показва пътя. Мебелировката беше оскъдна. В дневната имаше два сгъваеми стола, единият беше обърнат към телевизора в ъгъла. Приемникът работеше, ако се съди по цветовете, излъчваша някакво анимационно филмче. „Преминахме“ в трапезарията. Квадратна дървена маса, до нея един стол. В кухнята — също. На пода имаше чиния за куче, под която беше подложен вестник.

— Каква порода беше кучето? — попитах.

— Нямаха куче — отговори госпожа Клей, без да ме погледне. Следваща снимка — килер до кухнята. Към стената с гвоздеи бяха прикрепени въжета с различна дължина, краищата им бяха омотани с прозрачна лепенка. Стените бяха боядисани в сиво. Стори ми се, че върху едната пробяга сянката на момченце. Примигнах, сянката изчезна.

— Стаите на горния етаж изобщо не бяха мебелирани — промълви Вилина Клей.

Следващата снимка беше на дървена барачка.

— Беше на двайсетина метра от къщата — обясни жената.

Бяла врата с две солидни ключалки.

Погледнах друга фотография и сякаш се озовах в тъмна стаичка с мръсен циментов под. Прозорците бяха облепени с черни лепенки. В средата на помещението стоеше дълга маса, по краищата ѝ на всеки няколко сантиметра бяха пробити дупки, през които минаваше въже. Над нея висеше лампа с абажур, напомняща механично цвете. Два розови маркуча висяха от тавана.

— Божичко, какви са тези тръби? — прошепна Хари.

Следващата снимка отговори на въпроса му — розовите змиевидни маркучи водеха към големи мехове, окачени на гредите на тавана, единият още беше пълен с вода.

Госпожа Клей извади носната си кърпичка и изхлипа:

— Горкичкият Уили Линди, горкото момче!

— Рапчета! — изкрещя старицата.

— Извинете. — Госпожа Клей отново избърса сълзите си, стана и се приближи до леля си.

— Рапчета, рапчета! — повтори старицата и замахна с юмрук, сякаш се опитваше да прикове в съзнанието си някаква изплъзваща се представа.

Благодарихме на госпожа Клей за съдействието и се отправихме към следващата „забележителност“ в този парк на ужасите.

* * *

Малката къща на Линди се намираше сред миниатюрна горичка от малки палми и високи папрати. Пилотът се оказа прав, когато предвеща буря — вече валеше проливен дъжд. Махнахме на полицаите с дъждобрани, които бяха на пост, пъхнахме се под жълтата лента и влязохме в къщата. В дневната имаше дървен стол и телевизор. Нищо повече. В трапезарията — само малка маса и друг дървен стол. „Декорът“ беше предсказан от снимките в папката на госпожа Клей.

В спалнята нямаше легло, само дюшек на пода. Дрехите в гардероба бяха подредени като по конец.

Имаше още една стая, на вратата ѝ беше монтирана скъпа солидна ключалка.

— Намерихме я отключена — поясни Хари. — Явно е бързал.

Влязох в стаята. Върху дълга маса бяха поставени различни електронни устройства включително компютър и монитор. Две от устройствата приличаха на видеокасетофони. В ъгъла стоеше видеокамера, монтирана на триножник. Безброй кабели като змии пълзяха по пода.

— Система за видеозаписи и монтаж на филми — обясни Хари. — Карл Тейлър от отдела по електроника каза, че е аматьорска, но качествена. Имало дори устройство за специални ефекти.

На масата имаше четири видеокасети.

— Гледахте ли ги? — попитах.

— Не. Карл само провери дали устройството не е свързано с бомба или друга щуротия.

— Голяма работа сте, братко. Да видим записите.

Хари пхна касета в прореза. Екранът стана сивосинкав, но нямаше образ, само „снежинки“ От тонколоните, монтирани над масата, се чу глас. Хари завъртя някакво копче, звукът се усили.

— ... стомахът е празен, което означава, че са изминали няколко часа от последното приемане на храна...

Настръгнах — гласът беше на Ейва.

Партньорът ми се опита да изчисти образа — снежинките изчезнаха, на екрана се появи кадър в едър план на ръце с окървавени латексови ръкавици, които изваждаха стомах от отворена коремна кухня. Камерата се отдалечи и показа Ейва, надвесена над трупа на Дюшам.

— Мамка му, какво е това, Карс? На кого са притрябвали видеозаписи от аутопсии?

Превъртях напред лентата — отново видяхме трупа на Дюшам, но заснет от друг ъгъл. Заредих друга касета — този път трупът беше на Нелсън, процедурата още не беше започнала.

— Този извратеняк си пада по аутопсиите, така ли? — промърмори Хари. — Убива хора, за да гледа как ги режат.

— Едва ли е само това. Какво означават посланията? Предполагам, имат някакъв смисъл.

Отново превъртях лентата. Кадрите пак бяха заснети от различни ъгли, някои бяха в много едър план. Линди беше използвал материала, заснет от трите камери, после беше „изрязал“ ненужното, както правят монтажистите в киното.

На третата касета пак беше заснета аутопсия, само че трупът беше на Бърлю.

— Три трупа, три касети с кадри, заснети от камерите над масата — казах замислено. — Да видим какво има на четвъртата. — Взех я и забелязах, че върху кутията с остър предмет е издълбана звезда. Пъхнах я в прореза, механизмът изщрака и забръмча. Отначало екранът беше тъмен. Постепенно се откриха устни, филмът беше черно-бял, много контрастен, устните приличаха на движеща се абстрактна рисунка. Отваряха се, затваряха се. Говореха. Шепнеха.

Гласът беше на Уил Линди.

— Не го прави. Забранено е, защото е лошо, неприлично. Ще те обадя на мама — добави едновременно заплашително и умоляващо. — Моля те... не ме докосвай. Помогни ми, мамо. Тя ме опипва!

Камерата показва изящни женски пръсти — пръстите на Ейва, които милваха гърдите на мъж, пощипваха зърната му. Линди изпъшка и закрещя:

— Тук е, мамо. Лошото момиче е тук! Опипва ме навсякъде!

Следващият кадър беше заснет от една от камерите над масата за аутопсии. Обективът се фокусира върху ръцете на Ейва — тя прокара длани по плоския корем на мъжа, приглади срамните косми, докосна пениса.

Тъгълът на камерата се скоси.

С Хари ахнахме — Ейва се наведе и започна да прави орален секс с трупа на Джералд Нелсън.

ТРИЙСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Високопроходимият джип попадна на участък с блатиста почва, но това не беше сериозно препятствие за мощната машина. До брега на реката оставаха по-малко от два километра. Ченгетата нямаше да намерят колата му — тя лежеше на дъното на дълбок поток. Денят беше прекрасен — небето беше затулено от моравосиви облаци, валеше проливен дъжд, който заличаваше следите. Всъдеходът премина през повалено дърво и подскочи, той се поизправи и присви колене, за да омекоти удара.

Мама, която лежеше завързана отзад, тихо изстена. Въздействието на приспивателното започваше да отслабва. Беше го изсипал в кафето ѝ, после тя стана кротка като агънце и въобще не оказа съпротива, когато я поведе към колата си. От опит знаеше, че не разполага с много време — всеки момент тя щеше да се събуди и тогава — горко му! Когато се разгневеше, мама ставаше много опасна.

В далечината видя високите дървета, които скриваха корабчето. Беше в безопасност, никой не знаеше къде се намира. Възнамеряваше да поговори с мама за лошите неща, които се бяха случили в миналото, после да ѝ покаже какъв е станал.

Щеше да я спаси.

Как ли? Като извади от нея лошото момиче. Вече беше достатъчно силен да го направи.

Облаците се носеха по небето като обезумели призраци, дъждът се усили. Уил Линди доволно се усмихна — денят беше прекрасен.

* * *

— Господи! — изпъшка Хари. — Истина ли е, или съм откачил?
Наистина ли го прави?

Като омагьосани наблюдавахме Ейва, приведена над мъртвеца.

— Чете надписа! — възкликнах. — Повтаря: „Пречукани курви. Четири пречукани курви.“

Изведнъж ритъмът и изражението ѝ се промениха. Хари прошепна:

— Сега е различно. Чакай... не разбирам...

— Чете: „Плъхове. Плъхове. Плъхове.“

— Ако не чувахме гласа ѝ, щях да си помисля, че...

— Знам. В този момент аз стоя до нея, но съм извън обсега на камерата.

— Избрал е думи, при които челюстта се движи по определен начин, за да симулира...

Едва сега посланията придобиваха смисъл. Целта на Линди е била да изглежда така, сякаш Ейва прави орален секс, докато чете дребните букви; от този ъгъл главата ѝ закриваше мястото, на което трябва да е пенисът. Монтирал беше кадри от видеозаписите на аутопсиите на Дюшам и Нелсън, чиито тела бяха почти еднакви. Движенията ѝ станаха по-бързи, Линди запъшка. Сексуалната му възбуда не изглеждаше престорена.

Кадрите бяха филтрирани, за да не се разбере къде са заснети; белият цвят беше ослепителен, сенките — тъмни и размазани. Музиката към „филма“ бе какофония от дисхармонични звуци, които биха накарали светец да сънува кошмари.

Главата на Ейва заподскача, Линди застена по-високо. Досетих се как е постигнал този ефект — неколkokратно е повторил кадрите с движението, при което тя се изправя, след като е прочела надписа върху трупа.

Той изпъшка като човек, получил оргазъм, екранът потъмня. От тонколоните се разнесе писък, смразяващ кръвта, Хари подскочи. На монитора отново се появи образ — кадри от аутопсия, заснети в едър план — разрез със скалпел, през зейналия процеп ръце с латексови ръкавици изваждат органи...

— Божичко! — отново изстена Хари.

Чухме гласа на Ейва:

— Уили? Уилет Линди!

Оказах се прав — безумецът беше закодирал името си в посланията, използвайки отделни букви и срички. Интересно дали

другите думи бяха само за заблуда. Затаих дъх и заслушах, полазиха ме ледени тръпки.

— Уил Линди? — повтори Ейва.

Линди отвърна с детинско гласче:

— Да, мамо.

— Пак си бил с онова момиче, а? — Тя говореше бавно и монотонно, сякаш четеше написаното на гърба на Бърлю.

— Не исках, мамо.

— Прави ти лоши неща, нали? — Безизразният тон на Ейва изпълваше с отчаяние думите.

— Повече няма да се срещам с момичето. Обещавам.

— Уилет, Уилет, Уилет... знаеш, че тази улиčníца те кара да лъжеш.

— Не, този път няма да я послушам. Честна дума.

— Ще се погрижим да изпълниш обещанието си.

— Не! — изпищя той. Гласът му трепереше.

— Време е да извадим от теб злото, Уил. — Нечия ръка бръкна в разрязания гръден кош, застиска и замачка.

— Недей, мамо. Страх ме е. Пак ще ме боли.

Представих си ужасяващата сцена — момченцето моли да не му причиняват болка, майката говори равнодушно — изплашено до смърт дете срещу робот-безумец. В един момент жената е майка му, в следващия се превъплъщава в лошото момиче.

— Заседнала е дълбоко в теб, Уил. Мама ще я извади.

— Моля ти, недей! Много те моля!

Кадър след кадър — скалпелът режеше, ръцете изваждаха черен дроб, бъбреци, пикочен мехур. Окървавените органи блестяха под светлината като плодове-мутанти. Подбрани бяха кадри в близък план, за да не се вижда, че главата на трупа липсва. Предположих, че в обърканото съзнание на безумеца обезглавяването е символизирано заличаване на самоличността на жертвата, след което той е приемал нейната идентичност.

Хари прошепна, сякаш се намираще в черква:

— Наистина ли го е рязала?

— Може би му се е струвало, че го реже, когато е изпомпвала в стомаха му бог знае какво.

— Тази жена е била адско изчадие — промърмори Хари, докато наблюдаваше как ръцете на монитора извадиха бял дроб.

— Според мен лудостта ѝ е била наследствена — ужас, предаващ се от поколение на поколение.

Гласът на Линди стана писклив:

— Много боли, мамо!

— Болката пречиства, Уил.

Екранът потъмня, настъпи тишина. След малко гласът на Линди отново прозвуча, само че не бе детски, а циничен глас на възрастен човек:

— Знам една тайна, мамо.

— Каква?

Гласът на Уил се чуваше от едната колона, на майка му — от другата.

— Какво знаеш, Уил?

— Тайни, тайни — предизвикателно отговори той, сетне прошепна: — Ти си лошото момиче.

— Какво каза, Уили?

— Знам, че ти си лошото момиче. — Линди се засмя, гласът му беше прегракнал от похот. — Тайни, тайни... Толкова много тайни.

— Тръпки ме побиват — промърмори Хари. — Каквото и да чуем, ще бъде ужасно.

— Как смееш? Веднага... млъкни... Уил Линди!

— Ти си лошото момиче, мамо, ти си лошото момиче, знам една тайна...

Речитативът му се извиси в писък, който проряза въздуха като с коса, потрепери и заглъхна. В продължение на една минута се чуваше само бръмченето на видеокасетофона, после мъжко тяло бавно се появи на екрана, сякаш изплува от катранено черно море. Тялото на Нелсън. Цветовете бяха изчезнали, контрастното изображение беше черно-бяло, примесено с плъзгащи се сиви сенки. Камерата се насочи към бицепс, приближи се.

— Виж какво мога, мамо. Само гледай — предизвикателно прошепна Линди.

Бицепсът на Нелсън бе заменен от заякналата ръка на Дюшам, намираща се в същото положение.

— Раста, мамо. Гледай!

Плоският корем на Нелсън се преобрази в мускулестия корем на Дюшам, същата промяна настъпи и с бедрата.

— А сега гледай внимателно, мамо!

Като по магия раменете на Нелсън се разшириха, превърнаха се в яките плещи на зрял мъж.

— Боже мой! — прошепна Хари. — Чрез фантазиите си й отмъщава!

Жената заговори:

— Недей, Уил. Плашиш ме. Не ме плаши.

— Ако сега те е страх, от това ще ти настръхне косата! — победоносно възкликна той.

Екранът потъмня, страховитите звуци се усилиха, станаха по-ритмични. На монитора се появи тялото на Бърлю. Спомних си как чрез усърдно вдигане на тежести хилавия младеж е заприличал на тежкоатлет. Следващите кадри — може би дузина, монтирани в епизод, траещ само няколко секунди, бяха заснети от различни ъгли, камерата се приближаваше, като че ли тялото я привличаше като с магнит.

— Не! Недей, Уил! Страх ме е!

— Сега е твой ред, мамо.

Движещи се устни в едър план напомниха началото на „филма“, Линди процеди:

— Някога хрумвало ли ти е, че ще ти го върна, мамо?

Гласът на Ейва, изкривен през смесица от слети гласни, изстена:

— Иии... ооо, оу! Моля те, недей!

Надписът на гърба на Бърлю! „Големият Бостън или малкият Инди? Коукъмо Уууу Пиийш“ Безумецът беше използвал названия на градове, съдържащи гласните, които са му били необходими, но бе постигнал и другата си цел — да ни заблуди.

Камерата се насочи към лицето на Линди, наполовина скрито в мрака — устните му бяха разтегнати в ужасяваща усмивка, очите му искряха; махна с ръка, сякаш подканяше зрителите да се доближат.

— Иии... ооо, оуууу...

Болката пречиства, мамо.

— Иии... ооо, оуууу... Уил...

— Ще те спася, мамо.

— оуууу...

Внезапно екранът потъмня, звуците секнаха. Чуваше се само съскането на касетофона.

— Какво стана? — сепна се Хари. — Лентата ли се скъса?

— Не — промълвих. Струваше ми се, че го чувам отдалеч, защото пред очите ми изникнаха нишки, които досега бяха невидими. — Липсва последната сцена. Връхната точка, развързката.

— Смъртта на майка му, така ли?

— Проклет да си, Джереми — прошепнах, без да откъсвам поглед от монитора. Изведнъж разбрах защо ми позволи да си тръгна, без да ме нарани.

— Какви ги говориш, Карсън? — попита Хари.

— Джереми не е разбрал кой е убиецът, но е прозрял кой не е — отвърнах.

Той бе прегледал всички полицейски рапорти, протоколите от аутопсиите и от разпитите на свидетелите; аналитичният му мозък е „пресял“ маловажното, дешифрирал е неразгадаемото. Отново го чух как изкрещя, когато Ейва му каза, че е помогнал за спасяването на живота на много хора: „За теб е спасяване на живот, вещица такава. Аз пък мисля, че ПРЕДАДОХ ДЖОУЕЛ ЕЙДРИАН!“ Спомних си колко лесно ме накара да повярвам във вината на Колифийлд.

— Запознал се е с материалите по разследването и е открил или е заподозрял, че престъпникът е лице, което иска да отмъсти на майка си, задето го е подлагала на тормоз. Разбрал е, че Колифийлд не отговаря на подобна психологическа характеристика, но ме изпрати за зелен хайвер, защото в лицето на убиеца е видял сродна душа.

Погледът на Хари ми подсказа, че се е досетил какво се е случило.

— Насочил те е към Колифийлд, за да даде възможност на престъпника да изпълни мисията си, да добави към филма последния епизод е участието на майка му. Не те е изгорил, защото...

Кимнах:

— Защото не изпълни своето задължение по договора ни, а ме насочи по погрешна следа.

— А сега Линди е някъде с... мама — прошепна Хари. — За да осъществи фантазията си.

Ударих с юмрук по масата; жестът ми беше безполезен, все едно се опитвах да се предпазя с хартиен щит от куршуми.

* * *

— Как би постъпил Линди? — попита Хари. Седяхме в колата, нямахме представа какво да предприемем. Облегнах се на седалката, мислено се върнах двацет години назад. Заплаха. Буря. Какво да направя? Ако е през деня, тичам в гората и се скривам в къщичката сред клоните на вековния дъб. Случи ли се нощем, тайно излизам през прозореца, пропълзявам на задната седалка на колата.

Знаех какво ще направи... защото бях изживял почти същото, което го бе накарало да загуби разума си.

— Ще се скрие някъде, където се чувства в безопасност, Хари, в неговата версия на къщичка на дървото. Само трябва да открием мястото.

— Ще бърза ли, за да... довърши филма?

— Едно знаем със сигурност за този човек — че никога не претупва работата си.

Дали не се самозалъгвах? Едва ли. Линди беше посветил много време на набелязване на жертвите и подбиране на епизоди от видеозаписите, за да ги съедини в кратко филмче, което спокойно би могло да носи названието „Мъст“. Предполагах, че ще отлага отмъщението колкото е възможно, за да се наслаждава на радостното предчувствие. Но най-вече, докато нищо не го заплашва. Трябваше да действаме много внимателно; представях си как ще реагира безумецът, ако го обсадят командоси, надуют сирените и по високоговорителя го призоват да се предаде. Така само щяхме да го принудим да побърза с осъществяването на замисъла си. Готов бях да се обзаложа, че след това безстрашно щеше се изправи срещу куршумите — за него болката и смъртта бяха само изображения на екрана на телевизор.

Най-важното беше да го намерим. Какво бе казала госпожа Клей? Не. Какво бърбореше старицата? „Рапчета, рапчета.“ Спомних си как безпокойството ѝ нарасна, докато разговаряхме с племенницата ѝ, и най-вече когато се споменаваше Линди. Повтаряше „рапче, рапче“... или нещо подобно.

— Връщаме се в мотела, Хари! — извиках. — Дай газ — добавих, макар че не се налагаше.

ТРИЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Седнах на леглото, за да съм близо до госпожа Беноа, сложих ръка на коляното ѝ — стори ми се, че докосвам чепато дърво, покрито с одеялото. Тя продължаваше да пуши невидимата си цигара и да се взира в екрана на изключения телевизор, затворена в собствения си свят, в който другите нямаха достъп. Преместих се по-близо, втренчих се във воднистите ѝ очи.

— Уил Линди — казах. — Уили.

Тя се намръщи и отрони:

— Рапчета.

— Къде е Уили, госпожо Беноа?

Старицата се приведе, сякаш да чува по-добре звука от телевизора. Заставах така, че да закривам екрана, и повторих:

— Уили. Уили Линди. Къде е Уили?

— Рапче! — натърти тя.

— Уил Линди! — извиках с надеждата крясъкът ми да намести пластовете в паметта ѝ. Племенницата ѝ закърши ръце, но не посмя да се намеси.

— Рапчета — каза старицата. Стрелна ръка, заби нокти в лицето ми. Помъчих се да видя нещата през нейните очи. Живяла е до фермата на Линди край река Тамбигби. Представих си снимките, заснети от полицейския фотограф, фермерска къща. Барака. Памукови плантации. Дървета. Какво още бях видял? Вода. И корабчета.

— Имало ли е близо до фермата на Линди някакви корабчета? — извиках на госпожа Клей, докато леля ѝ упорито се мъчеше да ми извади очите.

Тя прошепна:

— Да. На брега на реката, с която граничеше земята на Линди. Две рибарски корабчета. Едното представляваше ръждясала метална черупка и се беше килнало, другото беше затънало в тинестата почва. Отдавна ги няма, но може би Уил и се е криел там.

Кимнах и отново се обърнах към старицата:

— За корабчетата ли говорите?

Тя се приведе към мен, щръкналите кичури побеляла коса погъделичкаха лицето ми. Зъбите ѝ изтракаха, после завалено произнесе:

— Он'ва... опуленото... копеле... все се криеше в... гадните... рапчета.

* * *

Две големи реки се вливат в залива Мобийл — Тенсоу и Мобийл. Около и между тях е втората по големина речна делта в страната — десетки хиляди акри мочурища и песъчлива земя, убежище на алигатори, змии и рояци кръвожадни насекоми. Въпреки че моторницата беше снабдена с мощен двигател, скоростта ѝ не надвишаваше двайсет възела в час, защото плувахме срещу течението. Наведох глава, придърпах надолу бейзболната си шапка, та козирката да защити очите ми от проливния дъжд. Мислех си, че имаме късмет, задето лодката е била осветена. Посочих с пръст реката и извиках:

— Наблюдавай водата, Хари!

— Защо?

— Ако видиш плуващи дънери, свиркай. Много са опасни.

Бурята, разразила се над моя остров през нощта, когато с Ейва се любихме за пръв път, се беше преместила на северозапад и се беше сблъскала с атмосферен фронт, идващ от Канада, в резултат на което паднаха толкова проливни дъждове, че предизвикаха наводнения в селищата по горното течение на река Мобийл.

— Внимавай! — извика Хари.

Към моторницата застрашително се носеше изкоренено каучуково дърво. Рязко завъртях кормилото, вейки застъргаха по корпуса. Партньорът ми затвори очи и зашепна молитва.

От централната база данни бяхме научили, че по-голямата част от заплатата си, възлизаща на 73 000 долара годишно, Линди е използвал за закупуването на земя. Седем парцела в окръг Болдуин, пет в Мобийл. Изминаха два часа, докато уточним номерата на парцелите и къде точно се намират — толкова се притесних, че стомахът започна да ме свива. Повечето парчета земя се намираха в

пустошта, но вероятно след време щяха да бъдат застроени и цената им щеше да се повиши. Още един пример за дългосрочното планиране на Уил Линди. Отряди тежковъоръжени полицаи вече претърсваха всеки парцел.

Нагоре по течението на Мобийл беше единственото му парче земя, граничещо с вода — два акра пущинак и парче от речния бряг. Предполагах, че на мястото има някаква барака... или плавателен съд. Готов бях да се обзаложа, че е второто — все едно се беше върнал в детството си, когато корабчето е било негово убежище. Можехме да отидем по суша, но на картата беше обозначено, че там има предимно тресавища — трудно бе да се придвижим дори с високопроходим джип. Заради бурята полетът с хеликоптер беше невъзможен.

Помолихме да ни предоставят моторницата; шефовете с готовност се съгласиха и се съсредоточиха върху организирането на мащабна акция на командоси — бяха убедени, че Линди няма да тръгне към най-трудно достъпния парцел. Мнозина предполагаха, че убиецът вече е в Мисисипи или във Флорида и крои планове за бягство, основаващи се на логиката. Според мен дълги години съзнанието му е представлявало нещо като електрически жици, обвити с тънка изолация, от които прехвърчат искри. След като е видял Ейва, изолацията се е обелила като мъртва кожа, оголените жици са се допрели, създавайки непонятни връзки.

— Няма да стигнем до там, ако се блъснем в нещо! — извика Хари. — Карай малко по-бавно.

Погледнах го — не беше от предпазливите.

— Не мога да плувам — смотолехи той и извърна очи.

Внезапно се издигна голяма вълна, за миг моторницата се озова във въздуха. Хари панически се вкопчи в предпазното стъкло, докато опасността премина. Без да откъсвам поглед от реката, зарових под седалката. Извадих спасителна жилетка и му я подхвърлих.

— Имаш ли план? — извика той, докато нахлузваше смешната жълта жилетка, която беше поне с два номера по-малка от неговия размер.

— След половин час ще се стъмни. Надявам се, че той използва генератор, за да се снабдява с електричество, и няма да ни чуе. Ще се приближим незабелязано и ще го заловим.

— Ако е там.

— Това е неговата къщичка в дървото, Хари. Там е.

* * *

— Вали, мамо. Помниш ли колко обичаше дъжда?

Нито капка не проникваше в кабината на рибарското корабче — Линди старателно го беше ремонтирал, подменил беше изгнилите дъски на покрива, запушил бе дупките в корпуса. Малкият плавателен съд беше закотвен в тесния ръкав на триста метра от реката. Високите дървета на двата бряга почти го скриваха от поглед.

Кабината беше достатъчно голяма да се побере металната маса за аутопсии. В трюма бяха автомобилните акумулатори, които бе свързал един с друг. Вчера ги беше заредил с помощта на генератора, който предпочиташе да не използва, защото беше много шумен. Всичко беше готово за последната фаза. Размерите на екрана на телевизора, поставен на полица в дъното на кабината, не го задоволяваха, но човек не можеше да има всичко, нали? Най-добре щеше да бъде, ако екранът беше голям като в автокино — щеше да завърже мама за капака на стария й буик и да го паркира в средата на първия ред.

„Осветление, камера и... Виж как се променям, откакто си отиде, мамо! Вече мога да те спася!“

Завързал я беше за масата с ремъци, които минаваха през шията, китките и глезените й. Искаше му се да прекара и ремък през корема й, въпреки че щеше да му пречи — ядосаше ли се, мама ставаше силна като мечка, но в крайна сметка се отказа.

С треперещи ръце разкъса роклята й. Тя се размърда и изохка. Сега беше най-опасна, трябваше да бъде нащрек. Знаеше, че полицаите го търсят, но в сравнение с нея бяха като кротки агънца.

Издърпа изпод нея парчетата от разкъсаната й дреха, гърдите й, обгърнати от сутиена, потрепериха. Огледа я и чу как лошото момиче в нея запя. Той затананика със затворена уста, за да заглуши гласа й:

— Мммммм... — В подобни моменти беше най-опасна. — Мммммм...

Уилет Линди обърна телевизора към масата за аутопсии и започна да се подготвя за вълшебството си.

С падането на мрака дъждът се усили, вятърът го навяваше в очите ми. Погледнах картата — приближавахме мястото, на което предполагах, че се е скрил убиецът. Страхувах се да не го отменим; издайническото боботене на двигателя щеше да предупреди Линди, че по реката се движи моторница. Откакто излязохме от залива, не бяхме видели друг плавателен съд.

— Карсън! — изкрещя Хари.

Погледнах накъдето посочваше — моторницата се носеше към метален корпус, стърчащ от водата. Машинално завъртях кормилото, но беше прекалено късно. Нещо изтрещя, пред очите ми се завъртя — в един миг виждах водна стена, в следващия — тъмното небе. Двигателят изрева, моторницата се наклони, парчета от корпуса на другата лодка полетяха във въздуха като куршуми. Кафеникава вода плисна през планширите. Моторницата се плъзна на брега и заседна в калта. Изправих се, като се подпрях на кормилото. Чуваше се само шумът на дъжда. Хари го нямаше.

— Хари? Хари?

Някой джапаше във водата.

— Мамка му! Все едно краката ми са вързани!

Обърнах се и видях как той се мъчи да излезе от реката, но силното течение го отнася. Скочих от моторницата, краката ми затънаха в калта чак до глезените. Някак си се добрах до верния ми приятел и партньор и го издърпах на брега.

— Да му се не види, какво стана? — Той избърса очи с подгизналия си ръкав. — Сякаш катапултирах и докато се усетя, паднах във водата.

— Блъснахме се в преобърнатата лодка. Добре ли си?

Той кимна, отново избърса очите си:

— Къде се намираме? Близо ли сме до имота на Линди?

Картата вече я нямаше — беше изхвърлена заедно с Хари. Дъждът се лееше като из ведро и барабанеше по лодката ни. Затворих очи, помъчих се да си спомня ориентириите.

— Предполагам, че до там има около половин километър. Обаче... мястото е на отсрещния бряг.

Вперих поглед в разпенената вода. Разстоянието между двата бряга беше около трийсет метра; дори да плувах по права линия, течението щеше да ме отнесе на стотина метра надолу. Ако изобщо оцелеех.

— Покажи ми как да плувам — каза Хари.

— С тази работа шега не бива, брат ми — промърморих, като наблюдавах как вълните подхвърлят огромен варел, сякаш беше кутийка от кока-кола.

— Като малък приятелите ме научиха да плувам „кучешката“ в басейна. Освен това няма начин да потъна. — Той посочи идиотската спасителна жилетка, която беше предвидена за много по-слаб човек. Белите ремъци бяха прекалено къси, за да обхванат корема му, и висяха като връзки на усмирителна риза.

— Това не ти е басейн, Хари. Като едното нищо ще се удавиш.

— Брей, ти за какъв се мислиш? За шампион по плуване в бурни води ли?

— Не бери грижа за мен. Както се казва, мокър от дъжд не се бои.

Свалих ризата си — по-точно я разкъсах и копчетата полетяха във водата. Дъждът като камшик шибаше голите ми рамене. Съблякох се по гащета, прикрепих през рамо кобура с беретата, препасах колан, в който затъкнах резервен пълнител и дълъг ловджийски нож. Не взех от моторницата трийсеткалибровата марлин — тежестта на пушката можеше да се окаже фатална и да ме повлече към дъното, а и без това кобурът ѝ щеше да затруднява движенията ми.

Древногръцкият философ Хераклит е казал, че никога не можеш да стъпиш два пъти в една и съща река — идеята е, че втория път водата се е променила. Неговият колега Парменид обаче го е ударил в земята с теорията си, че нито веднъж не можеш да стъпиш в същата река, защото водата непрекъснато се променя. Преминах през хиляди реки, преди да нагазя до кръста в мътната вода; течението веднага ме подхвана и се опита да ме събори. Връхлетяха ме счупени клони и какви ли не отломки — още не бях заплувал, а опасностите вече ме дебнеха отвсякъде.

Загледах се в отсрещния бряг — тъмните силуети на дърветата прорязваха лилавото небе, забулено от сивата дъждовна пелена. Ейва

беше някъде там, в ръцете на умопобъркан, чиито действия бяха непредсказуеми. Дълбоко си поех въздух и се гмурнах във водата.
Беше по-страшно, отколкото предполагах.

ТРИЙСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Той се качи на предната палуба и се загледа в тресавището; сивкавата светлина постепенно се стопяваше в мрак, пищен като кадифе. Гъстите облаци скриваха луната и звездите. От време на време откъм рибарския къмпинг проблясваше светлината на фенер, но старецът, който живееше там целогодишно, ходеше с бастун и беше полуглух. Дядката имаше късмет — ако представляваше заплаха, господин Кътър отдавна щеше да го премахне; щеше да му инжектира препарат, симулиращ инфаркт, както бе сторил с ухиления перверзник, когото изпрати на Колифийлд. Извратеният тип се опита да го сваля в бара, докато той следеше Нелсън. Истинско удоволствие бе да го примами, да му сложи инжекцията и с дръжката на метлата да натика в него простичкото устройство. Колко хубаво е човек да е сръчен! Може да си направи бомба с барута от три патрона, част от корпуса на електрическо фенерче, индукционна макара, изолирбанд и рибарска кукичка.

„Пръстите ми. Къде са ми пръстите?“

Уили Линди се усмихна, като си спомни първата и последна аутопсия, извършена от доктор Колифийлд. Коварният младеж се беше опитал да попречи на мама да получи работата, която я върна при него, сина й Уил...

Чувстваше се в безопасност, защото се намираше в своя свят. Пък и природата беше на негова страна — проливният дъжд беше най-добрият му съюзник. Какъв късметлия е той! Съдбата му върна и корабчето, и мама, а сега го предпазваше от враговете, даваше му време. Време за Уили, за мама. Двама уморени пътешественици, свързани от изкуплението, когато греховете на миналото ще бъдат изчистени чрез откровението на образите, избавлението ще окъпе душите им в алените си вълни, после ще останат заедно завинаги.

Мама го викаше от кабината. Сигурно искаше да разбере какво става. Ей сега щеше да й каже.

Да й покаже.

* * *

— Карс! Пази се!

Преплувал бях едва половината разстояние, а ръцете ми вече отмаляваха, очите ме смъдяха от пясъка и мръсотията; нямах време да реагирам на предупреждението на Хари — изкоренено дърво връхлетя върху мен. Беше голямо колкото кола, корените му се вкопчиха в мен като зловещи пръсти, задърпаха ме към дъното; усещането беше, сякаш съм привързан към локомотив, който с бясна скорост пътува под океана. Задърпах корените, опитвах да ги отчупя, да се освободя от хватката им. Стори ми се, че крещя, но звукът бе само в съзнанието ми. Над мен блъбукаха мехурчета, шумът ми се стори оглушителен. Корените изтръгнаха ноктите ми, болката беше толкова силна, като че ли пръстите ми горяха.

Дънерът потрепери, завъртя се и като лопата на екскаватор ме притисна към тинестото дъно. Устата, носът и очите ми се напълниха с кал, в главата ми зазвучаха гръмки акорди. Гледах как въздухът излиза от белите ми дробове, помислих си: „Последните мигове от живота ми са мехурчетата, полепнали по лицето ми.“

Дънерът отново се разтресе и се издигна; стори ми се, че измина цяла вечност, докато изскочи на повърхността. Дъждът зашиба лицето ми, но аз не го усещах — с пълни гърди вдишвах прекрасния въздух. Закрещях, задърпах корените, които здраво ме държаха в хватката си. Дървото се преобърна, отново ме повлече. Трескаво заопипвах около себе си, за да разбера какво ми пречи да се освободя.

„Ремъкът на кобура! — извика глас в съзнанието ми. — Оплел се е в корените!“

Задърпах с всичка сила, без да обръщам внимание на болката в разранените ми пръсти. В този момент чух пляскане, което почти се заглушаваше от шума на дъжда. Хари размахваше ръце и безпомощно пляскаше във водата — намираше се на около два метра от мен, но течението го отнасяше. Едва след като се беше хвърлил в реката, за да ми се притече на помощ, той беше открил, че е по-опасно да се опитва да плува, отколкото изобщо да не плува.

— Върни се! — извиках. — Веднага!

Ужасено го гледах как безпомощно размахва ръце, задъхва се, плюе кална вода. Дънерът отново се преобърна, след миг пак щях да съм под водата.

— Поеми си въздух и не прави нищо! — изкрещях. — Не бой се, няма да се удавиш!

Главата му изчезна, но след секунди го видях да изплува на десетина метра надолу по течението. Бавно се превъртя, сякаш бе попаднал във водовъртеж, отново потъна.

Вече не се показва, останаха само безмилостните вълни.

Изругах, закрепях като луд, задърпах ремъците на кобура, който беше празен — пистолетът отдавна беше на дъното. Разранените ми пръсти не се подчиняваха, усещането бе, сякаш вече не съществуват. Обезумялата вода се плискаше в гърдите ми.

Ножът още беше затъкнат в колана ми. Измъкнах го, притиснах го между дланите си, помъчих се да прережа ремъците.

Водата вече стигаше до брадичката ми.

Нещо изплющя... отново нагълтах вода...

Най-сетне бях свободен! Безпомощно се носех по вълните, мъчех се да си поема дъх. Дървото започна да потъва, корените разсичаха водата. Чух глух тътен, дънерът се заби в тинестото дъно.

Обърнах се и заплувах към отсрещния бряг, ножът се изплъзна от разранените ми пръсти. Като обезумял размахвах ръце, хванах го миг преди безвъзвратно да го загубя. Запитах се какво да правя. Невъзможно ми беше да го държа, докато плувам. Треперех и се задъхвах, затова не можех и да го стисна между зъбите си. Обезумялата вода се мъчеше отново да ме повлече към дъното. Насочих острието към бедрото си, с всичка сила натиснах дръжката. Ножът се заби дълбоко в плътта ми.

Нададох вой като човек, обладан от вихрушки, и заплувах, сякаш нечовешката болка ми беше вдъхнала нови сили. Не знам кога се озовах на отсрещния бряг — от бедрото ми течеше кръв, почти бях ослепял от ярост и от калта и песъчинките, заседнали под клепачите ми. От очите ми рукнаха сълзи, които измиха мръсотията, погледът ми се проясни. Запъльзах по калния бряг край бучащата черна река. Онова, което си представях, можеше да заледи водата, да покрие със скреж коварните тресавища. Всичко наоколо беше черно-бяло, единствената

светлина идваше от бледите мълнии, които прорязваха небето в далечината.

Подхлъзнах се в калта, която жвакаше между пръстите на краката ми, паднах на колене. Отметнах глава и закрепях. С мъка се изправих — ножът още стърчеше от бедрото ми, и закуцуках нагоре по брега. Вече не се казвах Райдър или Брайдуел, не носех нито едно от имената, с които се зоват човеците; бях същество, изтъкано от омраза, жажда за отмъщение и безумен гняв, единственото ми желание бе да завържа за някое дърво Уил Линди, да го накарам да квичи като прасе, докато вътрешностите му текат от разпорения му корем като река от червеи и черен мед.

* * *

— Нима си мислеше, че ще ме предадеш, мамо?

— Уил? Уил, какво става? Защо си ме завързал?

— Виждаш ли ме от мястото, на което си сега, мамо? Там има ли прозорци?

— Осъзнай се, Уил! Не съм майка ти. Погледни ме. Аз съм доктор Даванъл.

Той се наведе толкова ниско, че спокойно можеше да отхапе ухото й:

— Облепват ли прозорците, мамо? Имат ли черни лепенки? — Не можа да се сдържи, близна ухото й и едва не припадна от удоволствие.

— Ръцете и краката ми са изтръпнали. Моля те, освободи ме.

— Бях добър, мамо. Само понякога правя пиш-пиш, но не е нарочно. Направих още нещо — вълшебна тайна. Помниш ли нашите вълшебни тайни? Онези, дето не трябваше да издавам пред никого.

— Уил...

— Ще ти покажа вълшебни картинки, за да разбереш какъв съм отвътре. Гледай, мамо. Ще ги изгледаме заедно, после ще извадя от теб лошото момиче. Обещавам. — Отново прокара език по ухото й. — Обичам те, мамо. Много те обичам.

* * *

Нямаше по какво да се ориентирам. Картата беше отнесена от водата, луната и звездите не се виждаха. Върхлетяха ме пълчища комари; спрях за малко да се намажа с кал, но дъждът бързо я отми. Болката в бедрото ставаше все по-нетърпима — бавно извадих ножа, от дълбоката рана бликна кръв. Свих юмруци, отпуснах ги и осъзнах, че чувствителността на пръстите ми се възвръща. Сред малката горичка надничаше някаква ниска постройка, предпазливо се приближих до нея да я огледам; дъждът и бученето на реката заглушаваха стъпките ми. Барачката, в която вероятно се приютяваха рибари, беше голяма колкото къщичката в дървото, която си бях направил като малък, дъждовните капки барабаняха по покрива от насмолена мушама. Изведнъж осъзнах, че чух глухия звук още докато се намирах на трийсетина метра от постройката. Заобиколих къмпинга, спрях и се ослушах. Тропотът на дъжда върху покрива от мушама вече не се чуваше, но вече знаех каква е разликата.

Продължих да кретам сред мокрите шубраци. След стотина метра отново спрях. Наострих уши. Отново тръгнах.

Спрях.

И го чух. Кафяв щурец, който свири сред поле, пълно с черни щурци, корнет, почти заглушаван от тръбенето на тромпети. Звукът се беше променил, но не знаех откъде идва. Бях като слепец, който надушва горски пожар; направих още няколко крачки, върнах се, пристъпих вляво, после вдясно, опитвах се да доловя разликата. Стори ми се, че звукът идва отдясно, затова тръгнах в тази посока.

* * *

Мама беше разбрала какво означават вълшебните картинки. Личеше си по очите ѝ, които бе нарисувала в зелено, за да скрие нейните си сиви очи.

Той с удоволствие щеше да я изслуша. Нищо, че го лъжеше.

— Не съм майка ти, Уил. Аз съм доктор Даванъл. Работим заедно в отдела по съдебна медицина. Спри за малко и се помъчи да си

спомниш. Сигурна съм, че ще разбереш грешката си.

За пръв път долавяше страх в гласа на мама. Разбира се, тя се стараше да говори нормално, но страхът ѝ приличаше на леки вълнички по огледалната повърхност на езеро.

— Спомням си, мамо. Всичко се съдържа в картинките. Те са нашата история, нашите тайни. Нали вия как станах голямо момче? Забелязали големите ми мускули? — То ѝ посочи тъмния екран на телевизора.

— Да, обаче...

— Видях те да се връщаш и знаех, че си ми сърдита, но въпреки това реших, че завинаги ще изтръгна от теб лошото момиче. Тогава...

— Уил, ще загазиш. Ще имаш големи неприятности, ако веднага не престанеш.

— ... тогава ще започнем отново, този път всичко ще бъде както трябва, както при другите хора. Искам да бъдем като тях, ти да бъдеш като другите майки.

— Уил, моля те...

— Вече съм силен и мога да те спася от лошото момиче.

Той извади от голямата брезентова чанта няколко инструмента, които беше взел от моргата. Знаеше, че липсата им няма да бъде забелязана, затова не го смяташе за кражба. Подреди ги върху поднос, който беше застлал с чиста бяла кърпа, и гордо ги показа на мама. Наведе се, отметна косата от челото ѝ:

— Не плачи, мамо, болката пречиства.

* * *

Изведнъж чух още някакъв звук. След още няколко крачки отново зърнах вода, която кротко се плискаше в брега. Изглежда, бях попаднал на канал, отклоняващ се от реката, където може би закотвяха рибарските лодки.

Отстъпих назад, отново наострих уши; чух ритмично потропване и, воден от звука, стигнах до дървени подпори в края на канала — цилиндрични призраци, обливани от вълните, които не се виждаха, докато не се приближих. Дъждът барабанеше по някакви полуизгнили

дъски. Под стъпките ми захрущяха камъчета, досетих се, че вървя по рампа за спускане на вода на плавателен съд.

Спрях, затаих дъх, затворих очи и пак се заслушах. Стори ми се, че отдясно долавям някакъв тих звук. Молах се да проблесне мълния или за миг луната да се покаже иззад облаците, за да разсее мрака. Звукът заглъхна, но аз заотстъпвах и отново го чух. Завих вляво, продължих да вървя.

Докато видях светлината.

С opakото на дланта си избърсах очите си — дали пък не беше зрителна измама? — но светлината не изчезна — хоризонтален лъч, трептящ между дърветата. Не, не между дърветата. На фона на сивкавочерното небе се очертаваше силуетът на риболовно корабче, мачтите му стърчаха като копия; тропотът на дъждовните капки отекваше от корпуса му като тих плач от дълбините на изоставена мина.

ТРИЙСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Уили? Уили?

— Млъкни. Имам важна работа. Не ми пречи.

— Не искаш ли отново да поговориш с лошото момиче?

— Ммммммммм. Ммммммммм. — Линди запуши с пръсти ушите си и затананика по-високо. Преди много години бе сторил същото, но мама го заведе до печката и пъхна ръцете му в пламъците, после му обясни, че това се случва на всеки, който пъха пръсти в ушите си.

— Ще ти задам един въпрос, Уили. Представи си, че мама е излъгала, че лошото момиче всъщност е било добро. Е, какво ще кажеш?

— Лъжеш! Ммммммммм.

— Лошото момиче принуждавало ли те е да правиш неща, които не искаш? А може би е правило нещо, от което ти е ставало хубаво, а?

Не трябваше да я подсеща за лошото момиче — сега тя се опитваше да го използва срещу него.

— Не, не беше хубаво. Болестта излизаше от мен, нищо повече. Ммммммммм.

— Сигурен ли си, че си искал да извадиш от мама лошото момиче?

— Ммммммммм. Ммммммммм.

— Може би желанието ти е било да извадиш мама от лошото момиче.

— Ти си луда! Лоша си, защото лъжеш!

— Махни тези глупави ремъци, Уили. Ела да се гушнеш с лошото момиче. Твоето лошо момиче.

— Не смей да ми говориш така!

— Не се налага да извадиш от мен мама. Мога да я отпратя. Да я прогоня на края на света.

— Няма да се подчини. Завинаги ще остане тук.

— Не е вярно. Ти я изплаши с твоя таен вълшебен филм. Магически филм, Уили. В момента тя дори не е тук. Знаеш ли какво? Развържи ме, после ще избягаме, преди да се е върнала.

Уилард Линди, наричащ себе си „господин Кътър“, взе скалпел, прокара пръст по острието.

— Няма да се хвана, мамо. И преди все ме лъжеше.

— Не! Уил! Недей!

Коремът ѝ беше толкова мек и топъл.

* * *

Стълбата към палубата беше забита в калната земя, наблизостоеше джип с огромни колела. Корабчето беше вдигнато на трупчета, за да бъде ремонтирано, но ремонтът така и не бил извършен. Стори ми се нестабилно, страхувах се, че когато се заизкачвам по стълбата, то ще се раздвижи.

Отвътре чух глас... гласа на Ейва.

Без перипетии се изкачих на палубата. Светлината проникваше през пролука между парчетата черна лепенка, с които беше облепено стъклото. Наведох се, долепих око до прозореца.

Уилет Линди се надвесваше над Ейва, просната на маса за аутопсии. Тя беше по сутиен и бикини, той носеше само покрито с кал долнище на анцуг и ботуши. Видях го как прокара пръст надолу по корема ѝ, след миг щеше да стори същото, но със скалпела.

Хвърлих се към вратата, ръждясалите панти се счупиха. Стори ми се, че преминавам през хартия — залитнах, размахвах ръце и се озовах в малката кабина. Подхлъзнах се от кръвта и калта, които се стичаха от мен, проснах се на пода, изпуснах ножа. Нещо изпращя, корабчето потрепери, и се наклони, сякаш беше на вода. Консервени кутии, бутилки, чинии, инструменти полетяха от полиците. Телевизорът се плъзна, но не падна — задържаше го кабелът. Дистанционното се удари в пода.

Видеокасетата започна да се превърта назад.

„Еай е ой ед мао...“ — На екрана се появиха устните на Уил Линди и започнаха да „изяждат“ думите. Самият той се надвесваше над мен и насочваше към челото ми двуцевка.

— Не мърдай! — изкрещя. — Не мърдай, детектив Райдър! — Изрита ме в ребрата с тежкия си ботуш, превих се от болка. — Скъсах се да чистя, а ти изцапа навсякъде — добави и притисна дулото до слепоочието ми.

„Еа вматно ма...“ — каза Линди от екрана, който изяждаше все повече букви.

— Иди отсреща. Не се изправяй! Пълзи!

Подчиних се.

— Отдавна те държа под око, детектив Райдър — изсъска безумецът. — Забелязах как се увърташ около мама.

На екрана масивните рамене на Бърлю се преляха в бицепсите на Дюшам, които пък се превърнаха в плещите на Нелсън.

„Ти и ошоо моиче мао ти и ошоо моиче...“

— Седни! Там. Не мърдай!

Отново се подчиних. Ако натиснеш спусъка, главата ми щеше да стане на пихтия.

— Защо си дошъл?

— Да отведа доктор Даванъл.

— Мама ще остане тук.

На екрана се виждаше как Ейва връща органите в трупа на Дюшам, все едно приготвяше колет. Едно бързо движение на скалпела и прореза в трупа се затвори.

„Зам еа тайа...“

— Не мога да те завържа. Вдигни ръце.

Господи, канеше се да простреля ръцете ми!

— Избери — ръцете или главата, детектив Райдър.

Не съм чувал човек, който на косъм се е изплъзнал от смъртта, да казва, че светът около него е станал свръхреален, сякаш като по чудо е получил допълнителни сетива. Усещах всичко, дори поклащането на корабчето, като че ли някой беше дошъл да наблюдава последните мигове от живота ми. Не, сигурно си въобразявах.

Нещо едва чуто изскърца.

Възможно ли е? Наистина ли някой стои отвън?

Линди се прицели — явно не беше чул звука.

— Горе ръцете! — извика.

Бавно вдигнах ръце, надявах се безумецът да има точен мерник и да не ме простреля в главата. Видях как пръстът му се насочи към

спусъка. Затворих очи.

През откритата врата влетя жълта птица, изду се. Линди се завъртя и я простреля. Разхвърчаха се парчета дунапрен и парчета пластмаса — останки от спасителна жилетка.

Изтъркалях се по пода, ритнах Линди и го повалих.

Хари се втурна в кабината. Изправих се, като се придържах за масата, върху която лежеше Ейва. Една от подпорите се счупи, корабчето се наклони, хирургическите инструменти паднаха на пода. Линди се спусна към Хари и го удари по главата с приклада на пушката.

Партньорът ми се просна в несвяст.

Грабнах един скалпел. Безумецът се канеше за втори път да стовари приклада върху главата на Хари.

Изкрещях, нахвърлих се върху него, започнах да го душа, със свободната ръка блъснах пушката. Проехтя изстрел, куршумът се заби в тавана, Уил изпусна оръжието. Притиснах го по гръб към наклонящата се маса. Той се помъчи да забие пръсти в очите ми, но се поряза от скалпела, рукна кръв. Хванах по-здраво острия инструмент, притиснах го до корема му — Линди се замята, опита се да ме ухапе. Върхът на блестящото острие се заби в плътта му.

Можех да го изкормя, да сложа край на дивота му.

— Мамо, мамо, мамо... — повтаряше той като заклинание. Погледнах Ейва — тя въртеше глава, все едно казваше: „Не, недей, недей!“

Линди нададе вой:

— Мамомамомамомамо...

Отпуснах ръце.

Подът се наклони, хванах се за масата, за да запазя равновесие. Линди се извърна, скочи през отвора на пода. Надникнах в малкия трюм, видях само редици акумулатори, свързани помежду си. Отвън се разнесе страховит трясък, корабчето се наклони още по-застрашително. Тубата с бензин, поставена до генератора, се преобърна, запалителната течност се разля по пода и проникна в трюма. Акумулаторите се разместиха, удариха се един в друг. Намирахме се в кораб, напоен с бензин, капитанът беше безумец.

Достатъчен беше един изстрел, една искра...

Напречните греди заскърцаха — корабчето продължаваше да се накланя. С Хари задърпахме ремъците, с които беше завързана Ейва, като се мъчехме да запазим равновесие. Чухме стържене на метал, подът потрепери. Не успях да се задържа на крака и паднах. Хари се вкопчи в масата, която беше прикрепена с болтове за дъските, и продължи опитите да освободи пленницата. Очите ни сълзяха от бензиновите пари. Залитайки, се изправих. Хари продължаваше да дърпа с всичка сила, ръцете му трепереха от напрегането. Лъхна ме парливата миризма на горяща изолация.

Оставаха само ремъците, минаващи през шията на Ейва.

Нещо отново изпука. Последните вещи, останали на полиците, полетяха на пода. На екрана на телевизора Ейва прокара длан по голия труп, кимна и заднешком излезе от кадър. „Амам, амам“ — изломоти Линди, лентата се превъртя до края. Устните му изчезнаха. Касетата спря.

— Готово! — извика Хари, грабна Ейва в прегръдките си и се изправи.

Счупването на последната подпора бе придружено от адски трясък. Корабчето потрепери за миг, после се килна напред, носът му се заби в меката почва. Затъркаляхме се по пода, върху нас се стовариха консерви, инструменти, счупени дъски. Миризма на дим се примеси с миризмата на бензин.

Но вече бяхме до вратата.

Скочихме в прекрасната кал, запълзахме сред високата трева. Зад нас проблесна искра, нещо избумтя, лумнаха златистооранжеви пламъци. Добрахме се до едно хълмче и се проснахме зад него, жарка топлина жегна мокрите ни лица. Всичко в кабината гореше като факла, но дървеният корпус, просмукан с дъждовна вода, не се запали веднага. Пламъците се разпространиха, стигнаха до кабината на лоцмана. В продължение на няколко минути корабчето приличаше на вълшебен фенер, паднал от космоса, златистата светлина хвърляше отблясъци върху лицата ни.

После то се разпадна и изчезна в пламъците.

ЕПИЛОГ

— ... последното, което чух, бе как Карсън ми извика да си поема въздух и да не правя нищо. Послушах го, ама си мислех, че това ще ми е краят. Представи си как ще се почувстваш, ако някой те посъветва да се оставиш на течението на бурна река...

— Предпочитам да не си представям — прекъсна го Ейва и се загледа в чайката, която прелетя над нас. Хари си взе още един пържен фъстък от купата, която винаги стоеше на масичката на терасата. Усмехнато го наблюдавах — интересен ми беше начинът, по който консумираше фъстъци — първо отхапваше миниатюрно парченце, после — остатъка от ядката.

— Обаче открих, че няма да се удавя — продължи. — Потънех ли, размахвах ръце, все едно бяха крила, изплувах на повърхността, поемах си въздух, после водата отново ме заливаше.

Той размаха ръце, за да онагледя разказа си. За миг ми се стори, че чувам плющенето на дъжда, видях как водовъртежът засмуква Хари. С усилие се изтръгнах от спомените и се върнах към действителността. Връщането в миналото бе неизбежно, но след време. Днешният ден ще бъде посветен само на ТОЗИ МИГ — временно ще забравим призраците и нишките, преплитащи се в мрака.

— И докъде стигна? — попита Ейва.

Хари присви очи, запресмята.

— Предполагам, че „плувах“ около половин километър. Изведнъж стъпих на дъното и докато се усетя, вече бях изпъзлял на отсрещния бряг.

Тримата седяхме на терасата на моята къща. За пръв път имахме възможност да разговаряме подробно за случилото се. След кошмарната нощ ни закараха в болницата, където на разпит ни подложиха и лекарите, и колегите от полицията. Вчера отново бяхме под обстрела на ченгетата и медиите. Отговаряхме уклончиво на въпросите на репортерите, стараехме се да омаловажим участието си.

Ейва се приведе към Хари:

— Помислил си, че Карсън е... — Поколеба се, неприятно ѝ беше да изрече думата. А на мен ми беше неприятно да я чуя. — Решил си, че той е... мъртъв, така ли?

Той ми намигна:

— Момчето не го бива за сума ти работи, но поне може да плува. Знаех, че със сигурност ще се добере до отсрещния бряг, затова не си давах много зор. Обаче по едно време чух трясък.

— Когато избих прогнилата врата — поясних.

За частица от секундата се озовах в кабината, подхлъзнах се от кръвта и калта, които се стичаха от мен, паднах, а безумецът насочи пушка към главата ми. С усилие прогоних спомена.

— Рекох си да проверя кой пречи на моята екскурзия сред природата — продължи Хари. — И какво да видя? Лодка във въздуха!

Изминали бяха два дни, ужасът започваше да избледнява. Ръцете ми не бяха пострадали бог знае колко, ако не се брояха изтръгнатите нокти. Раната в бедрото ме смъдеше, като че ли лекарят, който я беше зашил, бе забравил вътре разярени пчели. В болницата ми дадоха патерица, но аз я оставих в колата — повече ми пречеше, отколкото да подпомага придвижването ми. Хванах се за масата и се изправих. Ейва машинално протегна ръка да ме подкрепи:

— Много ли те боли?

— Не. Ще се подпра на перилото — задникът ми се схвана от седене.

Ейва стисна дланта ми. Погледнах я в очите — бистри и зелени като океана, огрян от слънцето. Тя ми намигна, за миг сърцето ми престана да бие. Потупах я по ръката и закуцуках към перилото. Проклетият мобилен телефон зазвъня — бях го оставил на масичката. „Да му се не види — помислих си, — защо ми трябваше да го изваждам от хладилната чанта?“

— Хари, моля те, обади се — подвикнах.

— Сигурно пак те търси някой репортер — измърмори той. — Или Скуил се чуди как да се подмаже.

Въпреки че не казах на никого за записа на касетата, добрият капитан здравата си изпати. Свалиха го от поста началник на разследването и му възложиха да отговаря за медиите... всъщност репортерите заслужаваха тъкмо човек като него. Но той не се предаваше лесно и търсеше начин да си възвърне позициите. Преди

малко се беше обадил, за да признае, че е бил заблуден от машинациите на Бърлю и че много съжалява, задето е бил несправедлив към мен. Стори ми се ужасно жалък, но какво друго можеше да се очаква от човек без достойнство?

— Домът на Райдър — каза Хари. — Ало? — Втренчи се в устройството, погледна ме, сви рамене: — Никой не се обади. Вероятно са сгрешили номера.

Остави телефона на масата, грабна купичката и отиде да я напълни с фъстъци. Облегнах гръб на дървеното перило. Ейва се облакът до мен и мълчаливо се загледа в залива. По синьото небе нямаше нито едно облаче, няколко пеликана се полюшваха върху вълните.

— Първия път, когато застана тук, дрехите ти прилепнаха от вятъра и ме обзеха похотливи мисли.

Тя отметна от челото си непокорен кичур коса:

— Сякаш беше толкова отдавна!

— Така ли? Ако не ме лъже паметта, и тази сутрин мислите ми бяха в същата посока.

— Зарекла се бях да не пия. Но страхът ми надделя. Страхът от самата мен.

— Беше във властта на призраци — някои бяха плод на въображението ти, повечето бяха истински.

Ейва кимна, отпи от газираната си напитка:

— Разговарях с доктор Пелтиър. Смятам, че нещата между нас ще потръгнат.

И Клеър се мъчеше да се промени, вече не отмъщаваше на другите заради демоните, които я преследваха. Снощи се чухме по телефона — знаех, че днес има среща с адвокат, специалист по бракоразводни дела. С нетърпение очаквах да видя как ще изглежда, след като се освободи от Зейн. Може би очите ѝ щяха да станат още посини...

— Довечера ще отидеш ли на сбирката? — промълвих.

— Разбира се. Ще отида и утре, и вдругиден. Ще правя всичко, което препоръчва Мечока. Знаеш ли, харесва ми да ходя там; след това се чувствам лека като перце, струва ми се, че летя. — Остави чашата си, повдигна се на пръсти, леко ме целуна по устните. Хари плъзна вратата и излезе на терасата:

— Какво виждат очите ми?

Не отговорих веднага — искаше ми се да измисля подходящи рими.

— Целувки и милувки — подхвърлих плахо.

— Виж ти! — Той се облеци, сякаш беше чул велика мъдрост. — Младежът най-сетне измъдри нещо смислено!

Понечих да го наругая, но телефонът отново иззвъня. Хари остави купичката, взе апаратчето:

— Домът на Райдър. Да, тук е. Един момент, госпожо. — Погледна ме: — Търси те някоя си доктор Проуз.

Кимнах. Той ми подаде телефона. Обърнах се към океана, притиснах апаратчето до ухото си.

— Карсън, ти ли си? Обажда се Еванджелин Проуз. — Тя замълча за миг, после зашепна: — Много съжалявам, но трябва да ти съобщя ужасна новина.

— Боже мой, какво се е случило?

Гласът ѝ потрепери:

— Става въпрос за Джереми. Мъртъв е. Обесил се е.

Чувах думите, но не смисълът ми убягваше.

— Джереми ли? Не, невъзможно е...

— Случило се е през нощта или призори. Оставил е предсмъртно писмо, адресирано до теб.

— Не го вярвам. Брат ми никога няма да...

— Да ти прочета ли писмото, Карсън? Ако предпочиташ, ще ти го изпратя.

Въздъгнах:

— Прочетете го, ако обичате.

Чух шумолене на хартия, Еванджелин зачете:

— „Скъпи Карсън, приеми най-искрените ми извинения. Допуснах сериозна грешка при тълкуването на материалите, които ми предостави. Смятах, че той се интересува от шефката на «Съдебна медицина» доктор Пелтиър. Не знам дали това има значение за теб... Надявам се да ми простиш, задето нарочно те заблудих. Винаги ще те обичам. Джереми.“ Това е целият текст — тихо добави доктор Проуз. — Моите съболезнования.

Облегнах се на перилото, загледах се в брега. Изведнъж ми се стори, че слънцето грее едновременно от всички посоки, сенките бяха

изчезнали. Океанът приличаше на безкраен зелен килим, пясъкът на брега бе ослепително бял. Обърнах се към Ейва и Хари, забелязах тревогата им, вдигнах палец, за да им покажа, че всичко е наред. Против волята ми устните ми се разтегнаха в усмивка. Отново притиснах телефона до ухото си:

— Едва не ме заблуди, Джереми. Интонацията и ритъмът са съвършени. Само че сгреша името на доктор Проуз.

Мълчание.

— Тя нарича себе си Ванджи. Винаги Ванджи, никога Еванджелин.

Напрегнах слуха си, затиснах с длан ухото си, за да заглуша шума на вълните и вятъра, който развяваше косата ми, заслушах се в тишината от другата страна на линията. За частица от секундата вятърът стихна, вълните замряха, преди да се плиснат в брега и да се върнат обратно. Затворих очи, чух дишане, близко като кръвта във вените ми, далечно като пропилените години — задъханото дишане на изплашено дете, изоставено само в мрака. Чух се да казвам:

— Обичам те, братко.

После прекъснах връзката с миналото. Поне за този ден.

И се обърнах да прегърна настоящето.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Позволих си да променя обстановката и местоположението на местата, на които се развива действието, както и названията на различни институции и служби за защита на реда и закона, за да паснат на неочакваните обрати и капризите на сюжета. Случилото се е плод на въображението ми, истинска е само прекрасната природа, заобикаляща град Мобийл. Всяка прилика между героите в романа и действителни личности, били те живи или покойници, е съвсем случайна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.